

การเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของสามแถว
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) กับ
การสอนแบบเดิม

ปริญญาณิพนธ์
ของ
พระสมประสงค์ คูพรรมมี

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษา
มีนาคม 2548
ลิขสิทธิ์เป็นของ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของสามแถว
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) กับ
การสอนแบบเดิม

บทคัดย่อ
ของ
พระสมประสงค์ คุุพรมมี

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษา
มีนาคม 2548

h 265/2548

พระสมประสงค์ คูพรรมมี. (2548). การเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของสามเนรชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) กับการสอนแบบเดิม. ปรินญาณิพนธ์ กค.ม. (สาขาการมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม : รองศาสตราจารย์ ดร. เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย, รองศาสตราจารย์ อัจฉรา สุขารมณ.

การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของสามเนรชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) กับการสอนแบบเดิม

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นสามเนรชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547 โรงเรียนพระปริยัติธรรมมหาชิราลงกรณราชวิทยาลัย อำเภอวังน้อย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547 จำนวน 2 ห้องเรียน ที่ได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (simple random Sampling) จำนวน 80 รูป โดยวิธีการจับสลากแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 40 รูป ดำเนินการทดลองโดยใช้แบบแผนการวิจัยแบบ Randomized control-group pretest-posttest Design กลุ่มทดลองได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) และกลุ่มควบคุมได้รับการสอนแบบเดิม

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ แผนการเรียนทั้ง 2 กลุ่มและแบบบันทึกพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ แมน-วิทนีย์และวิลคอกัน ผลการวิจัยพบว่า

1. พฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของสามเนรกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. พฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของสามเนรกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. พฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของสามเนรกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

A COMPARISON BETWEEN ENGLISH SPEAKING BEHAVIORS OF MATHAYOM
SUKSA II NOVICES TAUGHT BY CONCENTRATED LAUNGAUGE
ENCOUNTER (MODEL I) AND TRADITIONAL APPROACHES
THROUGH DISCOURSE ANALYSES

AN ABSTRACT
BY
SOMPRASONG KUPROMMEE

Presented in partial fulfillment of the requirements for the
Master of Education degree in Secondary Education
at Srinakharinwirot University
March 2005

Somprasong kuprommee. (2005). *A Comparison between English Speaking Behaviors of Mathayom Suksa II Novices Taught by Concentrated Language Encounter (Model I) and Traditional Approaches through Discourse Analyses*. Master thesis, M.Ed. (Secondary Education). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee : Assoc. Prof. Dr. Saowalak Rattavich, Assoc. Prof. Ashara Sucaromana.

This study is aimed at comparing English speaking behaviors of novices taught by concentrated language encounters (Model I) and traditional approaches through discourse analyses.

The sample of this study were 2 classrooms of Mathayom Suksa II novices in the first semester of the 2004 academic year at Mahvachiralongkhon school, Muang district, Ayuthaya province. They were selected by using simple random sampling technique and divided into the experimental and control groups with 40 novices in each group. The experimental group was taught by the instructional activities based on concentrated language encounters (Model I) ; whereas the control group was taught by using those based on traditional approach. Each group was taught with the same contents in 20 teaching periods.

The instruments used in this study were lesson plans and an observation form on English speaking behaviors. The data were statistically analyzed by the Mann-Whitney U test and the Wilcoxon's Matched Paired Signed-Ranks Test.

The results of this study indicated that :

1. There were significant differences in Mathayom II novices' English speaking behaviors, between the experimental and control groups, at the .01 level.
2. There were significant differences in Mathayom suksa II novices' English speaking behaviors, between the pretest and the posttest of the experimental group, at the .05 level.
3. There were significant differences in Mathayom suksa II novices' English speaking behaviors, between the pretest and the posttest of the control group, at the .05 level.

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง

การเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของสามแถว
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) กับ
การสอนแบบเดิม

ของ
พระสมประสงค์ คูพรรมมี

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

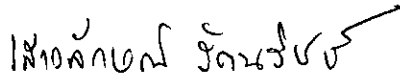

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เพ็ญสิริ จีระเดชากุล)

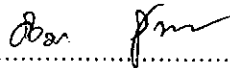
วันที่.....4.....เดือน มีนาคม พ.ศ. 2548

คณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์

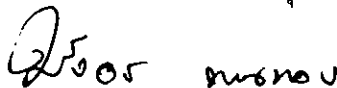
.....ประธาน

(รองศาสตราจารย์ ดร. เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย)

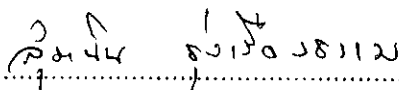
.....กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ อัจฉรา สุขารมณ)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บังอร พานทอง)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สุมานิน รุ่งเรืองธรรม)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาจาก รองศาสตราจารย์ ดร. เสาวลักษณ์ รัตนวิเศษ รองศาสตราจารย์ อัจฉรา สุขารมณ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สุมานิน รุ่งเรืองธรรม ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. บังอร พานทอง ที่กรุณาให้คำปรึกษาแนะนำปรับปรุงแก้ไขปริญญานิพนธ์จนสำเร็จลุล่วงด้วยดี ผู้วิจัยถือโอกาสขอบคุณไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประทีป จินนี อาจารย์ ดร.สชญ ภู่ง อาจารย์ ดร.มนัส บุญประกอบ อาจารย์วิระศรี นพคุณและ Mr. Felix Muller ที่ได้กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบและแก้ไขเครื่องมื่อตลอดจนให้คำปรึกษาแนะนำในการวิจัยในครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณ พระกิตติสารมณี ผู้อำนวยการโรงเรียนพระปริยัติธรรม มหาวชิราลงกรณราชวิทยาลัย พระสมุห์อุทัย อัสสุกาโร ผู้ช่วยฝ่ายวิชาการ อาจารย์ชุเชษฐ์ ชูคง อาจารย์ประจำชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และอาจารย์ประจำ โรงเรียนพระปริยัติธรรมมหาวชิราลงกรณราชวิทยาลัยทุก ๆ ท่าน ที่กรุณาให้ความช่วยเหลือและให้ความสะดวกในการดำเนินการวิจัย

ขอขอบใจสามเณรชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2547 ทุกรูป ที่ให้ความร่วมมือในการดำเนินการวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างดี

ขอขอบคุณเพื่อน ๆ นิสิตสาขาการมัธยมศึกษาทุก ๆ ท่าน ที่ให้คำปรึกษาแนะนำช่วยเหลือและให้กำลังใจ ทำให้ผู้วิจัยมีกำลังใจในการศึกษาค้นคว้าตลอดการศึกษานี้

ขอขอบคุณ บิดา มารดา พี่ ๆ และญาติมิตรทุกท่านที่คอยห่วงใยและให้กำลังใจในการศึกษา ซึ่งผู้วิจัยมีความซาบซึ้งในความห่วงใยของท่านทั้งหลายเป็นอย่างยิ่ง

คุณค่าและประโยชน์ของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณ พระศรีรัตนตรัย คุณบิดามารดา ผู้มีพระคุณตลอดจน ครู-อาจารย์ ทุกท่านที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ให้กับผู้วิจัย ทำให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี

พระสมประสงค์ คุณพรมี

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	4
ความสำคัญของการวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	4
ตัวแปรที่ศึกษา.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
สมมติฐานการวิจัย.....	7
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
เอกสารเกี่ยวกับแนวคิดพื้นฐานในการเรียนรู้อังกฤษ.....	8
เอกสารเกี่ยวกับพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษ.....	11
เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา.....	19
งานวิจัยเกี่ยวข้องกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา.....	49
งานวิจัยในต่างประเทศ.....	49
งานวิจัยในประเทศ.....	49
เอกสารเกี่ยวข้องกับการสอนแบบเดิม.....	52
เอกสารเกี่ยวกับการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่อง.....	54
เอกสารเกี่ยวกับการสังเกตพฤติกรรม.....	61
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	64
3 วิธีการดำเนินการวิจัย.....	66
การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	66
การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ.....	66
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	70
การจัดทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	71
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	72

4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	73
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	73
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	73
ผลการวิเคราะห์.....	74
5 สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	87
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	87
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า.....	87
วิธีการดำเนินการวิจัย.....	87
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	88
สรุปผลการวิจัย.....	89
อภิปรายผล.....	90
ข้อเสนอแนะ.....	104
บรรณานุกรม.....	105
ภาคผนวก.....	116
ภาคผนวก ก.....	117
ภาคผนวก ข.....	125
ภาคผนวก ค.....	145
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	178

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 ตัวอย่างคำถามที่ใช้ในการดำเนินเรื่องของวรรณลักษณะชนิดต่าง ๆ.....	31
2 สรุปขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา.....	36
3 แสดงแบบแผนการทดลอง.....	70
4 แสดงผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อ เนื่องของสามเนร กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม.....	74
5 แสดงผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อ เนื่องของสามเนร กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม (จำแนกรายด้าน).....	75
6 แสดงผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อ เนื่องของสามเนรกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม (จำแนกพฤติกรรมรายข้อ).....	76
7 แสดงผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อ เนื่องของสามเนรกลุ่มทดลองก่อนและหลังการทดลอง.....	78
8 แสดงผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อ เนื่องของสามเนรกลุ่มทดลองก่อนและหลังการทดลอง (จำแนกรายด้าน).....	79
9 แสดงผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษกลุ่มทดลองก่อนและหลัง (จำแนกตามพฤติกรรมรายข้อ).....	80
10 แสดงผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อ เนื่องของสามเนรกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง.....	82
11 แสดงผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อ เนื่องของสามเนรกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการทดลอง (จำแนกพฤติกรรมรายด้าน).....	83
12 แสดงผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อ เนื่องของสามเนรกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการทดลอง (จำแนกพฤติกรรมรายข้อ).....	84
13 แบบบันทึกพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของสามเนรชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2.....	126
14 แสดงความถี่พฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของ สามเนรที่เกิดขึ้นในแต่ละครั้ง ก่อน กลุ่มทดลอง.....	152
15 แสดงความถี่พฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของ สามเนรที่เกิดขึ้นในแต่ละครั้ง หลังทดลอง กลุ่มทดลอง.....	153
16 แสดงความถี่พฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของ สามเนรที่เกิดขึ้นในแต่ละครั้ง ก่อนทดลอง กลุ่มควบคุม.....	154
17 แสดงความถี่พฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของ สามเนรที่เกิดขึ้นในแต่ละครั้ง หลังทดลองกลุ่มควบคุม.....	155

ตาราง (ต่อ)

หน้า

18 แสดงความถี่พฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของ สามแผนที่เกิดขึ้นในแต่ละครั้งในกลุ่มทดลอง.....	156
19 แสดงความถี่พฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของ สามแผนที่เกิดขึ้นในแต่ละครั้งในกลุ่มควบคุม.....	158

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 การพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา.....	22
2 แสดงกระบวนการพัฒนาความคิดรวบยอดทางภาษา.....	23
3 ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1).....	33
4 ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2).....	34
5 ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3).....	35
6 การจัดชั้นเรียนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา.....	44
7 แผนภูมิวิธีจัดศูนย์การเรียน.....	47
8 กราฟแสดงการเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มควบคุมกับกลุ่มทดลองก่อนและหลังทดลอง.....	86

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ในปัจจุบันประเทศต่าง ๆ ให้ความสำคัญต่อการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศเป็นอันมาก ทั้งนี้เนื่องจากความก้าวหน้าทางด้านอุตสาหกรรม วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ตลอดจนความสะดวกรวดเร็วในการติดต่อคมนาคม ทำให้ประเทศต่าง ๆ มีความใกล้ชิดกันต้องพึ่งพาอาศัยมากขึ้น จึงเกิดความจำเป็นที่จะต้องใช้ภาษาต่างประเทศเป็นสื่อกลางในการติดต่อในด้านต่าง ๆ

ภาษาอังกฤษนับว่าเป็นภาษาต่างประเทศที่สำคัญ และแพร่หลายที่สุดเพราะตำราทางวิชาการชั้นสูง ได้จัดพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษเป็นส่วนใหญ่ ผู้ที่รู้ภาษาอังกฤษจึงสามารถเข้าใจความคิด ทัศนคติ วัฒนธรรมของชาติอื่น ๆ ตลอดจนความก้าวหน้าทางวิทยาการใหม่ ๆ และความเคลื่อนไหวของโลกทั้งทางด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคมและอื่น ๆ (สมิตรา อังวิวัฒนกุล. 2535 : 1) การเรียนภาษาในสังคมมนุษย์เรามีมาเป็นเวลานานทั้งนี้เพราะภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสารที่สำคัญของมนุษย์ ทั้งในสังคมเดียวกันและต่างสังคมทำให้เกิดรูปแบบภาษาที่มีความสำคัญในแต่ละชุมชน นอกจากการสื่อสารทั้งการพูดและการเขียนแล้ว ภาษายังเป็นเครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูลทำให้เราสามารถศึกษาหาความรู้ได้ทั้งเรื่องราวในอดีต ปัจจุบันตลอดจนเก็บข้อมูลไว้ในอนาคต นอกจากภาษาแม่หรือภาษาที่หนึ่งซึ่งทุกคนจะต้องเรียนรู้ อาจมีการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามความสามารถและความจำเป็นในสังคมไทย ปัจจุบันเด็กทุกคนต้องเรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศอีกภาษาหนึ่งหรือภาษาอื่น ๆ ตามความสนใจ (บังอร พานทอง. 2540 : 1)

การเรียนภาษาต่างประเทศจึงเป็นสิ่งจำเป็นทั้งนี้เพื่อประโยชน์ในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาข้อมูลเพิ่มเติมและการประกอบอาชีพ การเรียนภาษาต่างประเทศจะช่วยให้ผู้เรียนมีวิสัยทัศน์กว้างไกล มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา กระทรวงศึกษาธิการจึงได้กำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหนึ่งของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เนื่องจากเป็นภาษาที่ใช้กันอย่างแพร่หลายในประเทศต่าง ๆ โดยกำหนดขอบข่ายเนื้อหาสาระการเรียนรู้ที่ประกอบด้วย เนื้อหาสาระด้านความรู้ ด้านทักษะ และด้านเจตคติ (กรมวิชาการ. 2541 : 47) การจัดกระบวนการเรียนรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศในปัจจุบันนั้น จะต้องจัดกระบวนการเรียนรู้ตามแนวการจัดการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตรา 24 ที่กำหนดให้สถานศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการจัดเนื้อหาสาระและกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจและความถนัดของนักเรียนโดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ฝึกทักษะ กระบวนการคิด การจัดการ การเผชิญสถานการณ์และประยุกต์ใช้

เพื่อป้องกันและแก้ปัญหา ฝักการปฏิบัติให้ทำได้ คิดเป็น ทำเป็น รักการอ่านและการใฝ่รู้อย่างต่อเนื่อง (กระทรวงศึกษาธิการ. 2542 : 13-14)

ถึงแม้ว่ามีการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในโรงเรียนมาเป็นเวลานานและมีการปรับปรุง หลักสูตรมาหลายครั้งแล้ว แต่ปัญหาเดิมคือการเรียนการสอนภาษาอังกฤษไม่บรรลุวัตถุประสงค์ตามหลักสูตรที่กำหนดไว้ และมีความพยายามแก้ปัญหาหลากหลายทำให้การแก้ไขยังไม่ได้ผลดีเท่าที่ควรซึ่งพอเห็นได้จากผลการประเมินการดำเนินงานตามแผนพัฒนาการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม ระยะที่ 8 ระยะครึ่งแผน (พ.ศ. 2540 - 2542) โดยกระทรวงศึกษาธิการ พบว่า จากทุกเขตการศึกษา ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสะสมในรายวิชาภาษาอังกฤษไม่ต่ำกว่า 3.00 มีจำนวนร้อยละ 19.21 และ 18.35 และที่ต่ำกว่า 3.00 มีจำนวนร้อยละ 80.79 และ 81.65 ซึ่งสอดคล้องกับข้อมูลในปี พ.ศ. 2543 ที่ว่าผลผลิตของการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายวิชาภาษาอังกฤษนักเรียนร้อยละ 70 มีการประเมินคุณภาพอยู่ในระดับต้องปรับปรุง (กรมวิชาการ. 2543 : 8) และเช่นเดียวกับรายงานประเมินคุณภาพการศึกษา ระดับชาติปีการศึกษา พ.ศ.2545 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (GAT) ระดับประเทศพบว่า ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ร้อยละ 40.35 ต้องปรับปรุง ร้อยละ 49.41 พอใช้และ 10.24 อยู่ในระดับดี(รายงานผลการประเมินคุณภาพการศึกษาระดับชาติ. 2545) จะเห็นได้ว่าความสามารถในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนอยู่ในระดับปรับปรุงและพอใช้

สภาพปัญหาที่ได้กล่าวมานี้ ทำให้ผู้วิจัยพบว่า ในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศที่จะได้ผลดีนั้น ผู้สอนควรจะต้องสอนทักษะการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษ การที่คนไทยเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นถึงชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายหรือระดับอุดมศึกษาพูดภาษาอังกฤษยังไม่ได้ เพราะการสอนภาษาอังกฤษให้ได้ผลนั้นจะต้องหันเข้าหาธรรมชาติซึ่งตามธรรมชาติแล้วไม่ว่าจะเป็นชนชาติใดภาษาใดจะต้องพูดภาษาของตนได้ก่อนที่จะเรียนอ่าน เขียนจะต้องสอนให้ผู้เรียนพูดได้เสียก่อนแล้วจึงเรียนอ่าน เรียนเขียน (บรรจง ชูสกุลชาติ. 2529 : 4) เนื่องจากบุคคลจะใช้เวลาในการเขียนร้อยละ 9 การอ่านร้อยละ 16 การพูดร้อยละ 30 และการฟังร้อยละ 45 จะเห็นได้ว่าคนเราจะใช้เวลาในการฟัง-พูดในชีวิตประจำวันมากที่สุด (ประเทิน มหาจันทร์. 2523 : 23) แต่การเรียนการสอนภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูดในประเทศปรากฏผลน้อยมากเพราะครูผู้สอนไม่มีโอกาสที่จะฝึกให้นักเรียนฟังและพูด ส่วนใหญ่จะสอนเน้นหนักไปด้านหลักไวยากรณ์ (สุไร พงษ์ทอง. 2521 : 1) สอดคล้องกับ พวงเพ็ญ อินทรประวัตติ (2521 : 76-89) ที่ได้กล่าวว่า ปัญหาในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอีกอย่างหนึ่งคือ ปัญหาการละเลยการสอนทักษะฟัง-พูดและสภาพบรรยากาศตลอดจนกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่เน้นเนื้อหาวิชาที่จำเจ น่าเบื่อและไม่เข้าใจ นักเรียนไม่เห็นความสำคัญไม่ซักถามปัญหา ส่วนใหญ่ในการสอนมักจะให้ให้นักเรียนฟัง

การสอนฟัง-พูดรู้สึกจะเป็นปัญหาใหญ่สำหรับครูผู้สอนเพราะการสอนให้นักเรียนพูดได้ดีขึ้นอยู่กับตัวครูผู้สอนเป็นสำคัญ จากการวิจัยของทองปอนด์ ชินวงศ์ (2529 :21-22) พบว่าปฏิสัมพันธ์ทางวาจา (Verbal Interaction) ของครูและนักเรียนในห้องเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายพบว่า ครูใช้ภาษาไทยมากกว่าภาษาอังกฤษ การสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันนี้เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ดังนั้นปฏิสัมพันธ์ที่เหมาะสมที่ควรเกิดขึ้นในห้องเรียนก็คือนักเรียนมีพฤติกรรมมากกว่าครู ครูจะมีบทบาทในการพูดไม่ว่าจะเป็นการบรรยายหรือออกคำสั่งน้อยลง แต่ใช้คำพูดที่เสริมสร้างบรรยากาศในการเรียนการสอนที่ดี เช่น พูดเสริมกำลังใจ ตั้งคำถามที่น่าสนใจมากขึ้นนักเรียนจะมีบทบาทสำคัญในกิจกรรมการเรียนการสอนโดยมีครูเป็นผู้สังเกตการณ์หรือให้ความช่วยเหลือผู้เรียนเมื่อจำเป็น (ฉันทนา นันทแก้ว. 2535 : 61)

สิ่งสำคัญในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอีกอย่างหนึ่งคือ กิจกรรมในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษควรให้ความสนใจเพราะความสนใจเป็นกุญแจที่สำคัญในการเรียน ผู้สอนจะมีหน้าที่คอยให้คำแนะนำช่วยเหลือให้กำลังใจและเตรียมรูปแบบการสอนภาษาและสถานการณ์ให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกปฏิบัติทักษะทางภาษาด้วยตนเอง แนวโน้มของวิธีการสอนต่าง ๆ จะเน้นการนำไปใช้ได้ในชีวิตจริงของผู้เรียน ตามระดับขั้นและความสามารถกิจกรรมจึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยเสริมและแรงจูงใจในการเรียนมากขึ้น เมื่อผู้เรียนได้เข้าร่วมกิจกรรมที่ตรงกับความสามารถของตนเองคือ ได้สามารถสื่อสารกับผู้อื่นจึงช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษา (Littlewood. 1981 : 17-18) แต่ในการจัดวิธีการสอนย่อมมีความเหมาะสมตามจุดมุ่งหมายของการสอนและไม่มีวิธีการสอนใดที่สมบูรณ์แบบและทำให้ประสบผลสำเร็จทั้งหมด ผู้สอนจึงจำเป็นต้องเลือกใช้วิธีการสอนให้เหมาะสม (เสาวลักษณ์ รัตนาวิช. 2531 : 73)

จากปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ผ่านมา มีนักการศึกษาและนักวิจัยหลายท่านได้พยายามหาวิธีการสอนเพื่อแก้ปัญหาต่าง ๆ ซึ่งมีวิธีหนึ่งที่ผู้วิจัยสนใจ คือ การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) (Concentrated Language Encounter Model I) ซึ่งพัฒนาโดย ริชาร์ด วอล์คเกอร์ และ เสาวลักษณ์ รัตนาวิช. (Richard Walker ; & Saowalak Rattanavich) โดยผู้วิจัยนำการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) เป็นวิธีการที่มุ่งเน้นการให้ปัจจัยป้อนและกระบวนการเรียนรู้ด้วยกลวิธีต่าง ๆ ที่ทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมและได้ประสบการณ์ตรงในการใช้ภาษาทั้งการฟัง - พูด การอ่านและการเขียนอย่างต่อเนื่องเป็นบูรณาการด้วยตนเอง

ด้วยเหตุผลดังกล่าวนี้ ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) (The Concentrated Language Encounters Model I) หรือเรียกว่า CLE และจากที่ได้รับการฝึกอบรมในสถานที่ต่าง ๆ ทำให้พบว่า ทฤษฎีการสอนแบบ CLE เป็นวิธีการสอนที่มุ่งพัฒนาให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะทางภาษาทั้งด้านการฟัง - พูด อ่าน เขียน อย่างบูรณาการ ทำให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้ตามความสามารถ ความถนัด ความสนใจและสติปัญญาของผู้เรียนให้บรรลุผลตามความมุ่งหมายของการจัดการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษา

แห่งชาติ พ.ศ. 2542 ผู้วิจัยจึงมีความประสงค์ที่จะนำวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) กับการสอนแบบเดิม เพื่อเปรียบเทียบวิธีการสอนวิธีใดส่งผลต่อพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษและการเรียนการสอนของสามแฉกชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในการพัฒนาการเรียนรู้อาษาภาษาอังกฤษ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของสามแฉกชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) กับการสอนแบบเดิม
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของสามแฉกชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) ก่อนและหลังการทดลอง
3. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของสามแฉกชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบเดิม ก่อนและหลังการทดลอง

ความสำคัญของการวิจัย

1. ผลการวิจัยครั้งนี้ ทำให้ทราบพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของสามแฉกที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) กับการสอนแบบเดิม
2. ทำให้ทราบผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของสามแฉกที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนแบบเดิม
3. ทำให้เกิดประโยชน์ในด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษแก่ผู้สอนและผู้ที่เกี่ยวข้องในการปรับปรุงกิจกรรมการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับความต้องการของผู้เรียน

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นสามแฉกชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพระปริยัติธรรมมหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรวิทยาลักษณ์ อำเภอวังน้อย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547 ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 3 ห้องเรียน มีจำนวนสามแฉก 135 รูป

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นสามแฉกชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพระปริยัติธรรมมหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรวิทยาลักษณ์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547 จำนวน 2 ห้องเรียน โดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่มและจับสลากเพื่อจัดเป็น

กลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม จำนวน 40 รูปและกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม จำนวน 40 รูป เพื่อให้ได้รับการสอนด้วยวิธี ดังนี้

1 กลุ่มทดลอง ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1)

2 กลุ่มควบคุม ได้รับการสอนแบบเดิม

ตัวแปรที่จะศึกษาค้นคว้า

1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การสอนซึ่งแบ่งเป็น 2 แบบ คือ

1.1 การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1

1.2 การสอนแบบเดิม

2. ตัวแปรตาม ได้แก่

2.1 พฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของสามเณร

ระยะเวลาในการทดลอง

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยใช้เวลาในการทดลองทั้งกลุ่มทดลองและ

กลุ่มควบคุม กลุ่มละ 20 คาบ และใช้เวลาในการบันทึกพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของสามเณรที่เกิดขึ้นก่อนการทดลอง 5 คาบ และหลังทดลอง 5 โดยใช้เวลาดทดลองเป็นเวลา 5 สัปดาห์ ๆ ละ 4 คาบ ๆ ละ 50 นาที ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547

เนื้อหาในการทดลอง

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยคัดเลือกเนื้อหาที่มีความตามธรรมชาติลักษณะของภาษาแบบเชิงบรรยายเชิงจินตนาการ (Narrative Genre) ที่มีความยากง่าย จำนวนคำศัพท์ สำนวน โครงสร้างไวยากรณ์ในระดับเดียวกับหนังสือแบบเรียนภาษาอังกฤษตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นซึ่งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมใช้เนื้อหาเดียวกัน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) หมายถึง การสอนภาษาที่มุ่งเน้นการให้ปัจจัยป้อนและกระบวนการเรียนรู้ด้วยกลวิธีที่บูรณาการทางภาษา ทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ด้วยการพัฒนาความเข้าใจความหมายโดยรวมของเรื่องไปสู่องค์ประกอบย่อย เน้นการนำรูปแบบภาษาไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวันตามบริบทต่างๆ โดยครูจัดให้การอ่านเป็นจุดเริ่มต้นการพัฒนาทักษะทางภาษาไปสู่การพัฒนาทักษะอื่นในลักษณะบูรณาการตามหลักการสอนเพื่อการสื่อสารโดยถือศักยภาพของผู้เรียนแต่ละบุคคลเป็นสำคัญผู้เรียนมีโอกาสแสดงความสามารถเฉพาะด้าน และเกิดความคิดสร้างสรรค์ได้หลายรูปแบบ โดยมีลำดับขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟัง

ขั้นตอนที่ 2 ให้นักเรียนเล่าเรื่อง ลำดับเรื่อง สนทนาหรืออภิปรายเกี่ยวกับเรื่อง อ่านออกเสียง และเล่นบทบาทสมมติ

ขั้นตอนที่ 3 เขียนเรื่องร่วมกันระหว่างครูและนักเรียน

ขั้นตอนที่ 4 ให้นักเรียนทำหนังสือเล่มใหญ่

ขั้นตอนที่ 5 ทำกิจกรรมทางภาษา เช่น เล่มเกม และทำกิจกรรมการอ่าน การเขียน การฟัง และการพูดเพิ่มเติม

2. การสอนแบบเดิมหมายถึง การสอนภาษาอังกฤษตามแนววิธีสอนแบบไวยากรณ์และแปลโดยมีลำดับขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 สร้างความสนใจ

เป็นการนำเข้าสู่บทเรียนโดยการสนทนาเกี่ยวกับสถานการณ์ต่าง ๆ

ขั้นตอนที่ 2 สอนศัพท์

โดยผู้สอนบอกคำแปลเป็นภาษาไทย และสอนในลักษณะเป็นรายการคำศัพท์โดด ๆ

ขั้นตอนที่ 3 สอนโครงสร้าง

โดยอธิบายกฎไวยากรณ์ ข้อยกเว้นต่าง ๆ ให้ผู้เรียนทราบพร้อมยกตัวอย่างประกอบ แล้วให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัดหรือฝึกใช้กฎไวยากรณ์ที่เรียนนั้นในการสร้างประโยคต่าง ๆ

ขั้นตอนที่ 4 สอนอ่าน

โดยให้ผู้เรียนอ่านเรื่องที่กำหนดให้แล้วแปลเป็นภาษาไทยตอบคำถามและวิเคราะห์กฎไวยากรณ์

ขั้นตอนที่ 5 ประเมินผลการเรียนรู้

โดยให้ผู้เรียนทำการบ้าน ทำแบบฝึกหัดเพิ่มเติมหรือให้ท่องศัพท์แล้วนำไปแต่งประโยคหรือแปลข้อความจากภาษาต่างประเทศเป็นภาษาแม่หรือภาษาที่เรียน

3. พฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง พฤติกรรมของสามเณรในการใช้ภาษาอังกฤษพูดโต้ตอบในห้องเรียนเพื่อแสดงความรู้สึก แสดงความคิดเห็น ถามคำถาม ตอบคำถาม ในสถานการณ์ต่าง ๆ ในขณะที่ทำการเรียนการสอนภาษาอังกฤษได้อย่างเหมาะสมมีความมั่นใจ ซึ่งพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของสามเณรสามารถวัดได้จากแบบบันทึกพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

4. การวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่อง (Discourse Analysis) หมายถึง การวิเคราะห์คำพูดในการโต้ตอบการสนทนาหรือภาษาที่ใช้สื่อสารกันระหว่าง 2 คนขึ้นไป เช่น คำพูดของผู้พูดกับผู้ฟัง หรือระหว่างครูกับสามเณรที่เกิดขึ้นในห้องเรียนโดยการบันทึกวาทิต์ทัศน์แล้วนำมาถอดข้อความ (script) เพื่อทำการวิเคราะห์พฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษที่เกิดขึ้นในการเรียนการสอนแต่ละครั้งตามพฤติกรรมที่ได้กำหนดไว้

สามเณรตอบคำถาม หมายถึง สามเณรสามารถโต้ตอบสิ่งที่ครูถามในขณะที่เรียนได้

สามเณรถามคำถาม หมายถึง สามเณรมีความสงสัยต้องการให้ครูตอบคำถามหรืออธิบายเพิ่มเติมในเนื้อหาหรือกิจกรรม

สามเณรแสดงความคิดเห็น หมายถึง พฤติกรรมการพูดริเริ่มของสามเณร เมื่อครูเปิดโอกาสให้พูดหรือแสดงเหตุผลในเรื่องที่อ่านหรือเล่าเรื่องจากประสบการณ์ต่าง ๆ อย่างอิสระ

สมมติฐานการวิจัย

1. พฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของสามเนรชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 กับการสอนแบบเดิมแตกต่างกัน
2. พฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของสามเนรชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน
3. พฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของสามเนรชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบเดิม ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารเกี่ยวกับแนวคิดพื้นฐานในการเรียนรู้ภาษา
2. เอกสารเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการพูดภาษาอังกฤษ
3. เอกสารเกี่ยวกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา
4. เอกสารเกี่ยวกับการสอนแบบเต็ม
5. เอกสารเกี่ยวกับการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่อง
6. เอกสารเกี่ยวกับการสังเกตพฤติกรรม

เอกสารเกี่ยวกับแนวคิดพื้นฐานในการเรียนรู้ภาษา

ในปัจจุบันมีแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาหลายแนวคิดด้วยกัน แต่ละแนวคิดช่วยสร้างความคิดที่เป็นระบบให้แก่ครูผู้สอนช่วยให้ทราบถึงการวิเคราะห์ สังเคราะห์ หรือกรอบในการพัฒนาเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอาจจะแบ่งแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้และแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาออกได้เป็น 3 ลักษณะได้แก่ แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ แนวคิดเกี่ยวกับการสอน และแนวคิดเกี่ยวกับการจัดหลักสูตร แนวคิดทั้ง 3 นี้ ย่อมจะปรากฏในภาคปฏิบัติของผู้สอน ในการตัดสินใจในการวางแผนการเรียนการสอน การคัดเลือกกิจกรรมประกอบการเรียนการสอน ตลอดจนการเลือกสื่อการสอน (สุมิตรา อังวัฒนกุล. 2535 : 21) การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในปัจจุบันจะต้องคำนึงถึงธรรมชาติและหน้าที่ของภาษา การนำภาษาไปใช้ในชีวิตจริงเพื่อการสื่อสารกับผู้อื่นและจะต้องพัฒนาทักษะการฟัง-พูด อ่านและการเขียน ริเวอร์ส (Rivers. 1970 : 11) ภาษาไม่สำคัญเฉพาะเพียงเป็นวิถีทางแห่งการสื่อสารเท่านั้น แต่ยังเป็นแนวทางที่เราจะพูดกับตนเองหมายถึง ให้เหตุและผลกับตนเองได้ ก่อนที่เด็กจะเรียนพูดได้นั้นเขาไม่อาจรู้จักคิดหรือรู้จักหาเหตุผลด้วยตนเองได้ ความคิดย่อมจะเกิดขึ้นจากสัญลักษณ์ที่อาจเห็นได้ แต่การรู้จักเหตุและผลหรือการเกิดความคิดทางเขว่วนปัญญา ย่อมจะเกิดได้ด้วยคำพูดหรือประโยคต่าง ๆ ที่จะทำให้อเด็กได้คิดในใจอย่างต่อเนื่องกันไป จากความเป็นจริงง่าย ๆ ไปจนถึงระดับค่อนข้างยากและซับซ้อน มนุษย์เรียนศิลปะแห่งการสื่อสารด้วยการประดิษฐ์หรือคิดค้นสัญลักษณ์ขึ้น รูปแบบของสัญลักษณ์ที่ง่ายที่สุดคือ สัญลักษณ์คำพูดซึ่งเป็นรูปแบบของเสียงที่ผู้พูดจะใช้แสดงหรือถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของจิตใจไปสู่ผู้ฟัง บาซิล (เสาวลักษณ์ รัตนวิฑฐ. 2531 : 9 ; อ้างอิงจาก Basil. 1961.pp. 85) กล่าวว่าภาษาเป็นเครื่องสะท้อนความคิดของมนุษย์ไม่ว่าจะพูดหรือเขียนหากไม่มีภาษาเป็นสื่อความคิด มนุษย์คงยุ่งยากสับสนในการสื่อสาร แต่การเรียนเพียงภาษาประจำชาติภาษาเดียว อาจไม่

พอเมื่อต้องการรู้เรื่องราวหรือท้องเที่ยวในดินแดนอื่น ตลอดจนถึงติดต่อสื่อสารกับชนชาตินั้น (ประสิทธิ์ ภาพยนตร์กลอน. 2523 : 8)

การสอนภาษาจำเป็นต้องจัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนโดยมีองค์ประกอบของประสบการณ์ 4 ประการ ผสมผสานกัน ซึ่งองค์ประกอบทั้ง 4 ด้านต่อไปนี้ (ศรีวิชัย สุวรรณกิติ. 2522 : 49)

1. การสื่อสาร โดยเน้นการสอนภาษาเป็นสื่อสำหรับการสื่อสาร ด้วยการฝึกทักษะการสื่อสารในกิจกรรมการเรียนรู้ภาษา เช่น ทักษะในการฟังให้เข้าใจตรงตามที่ต้องการจะสื่อสาร และทักษะการพูดให้ตรงกับความต้องการที่จะสื่อสาร ตลอดจนถึงการเรียนรู้มารยาทในการสื่อสาร พร้อม ๆ กันไปด้วย

2. ความคิด โดยเน้นการใช้ภาษาเป็นสื่อในการคิดอย่างมีเหตุผล เช่น การสอนให้ใช้ประโยคที่มีโครงสร้างจะช่วยให้ผู้เรียนฝึกหัดใช้ภาษาเป็นสื่อให้คิดแบบมีเหตุผลในเชิงสมมติฐาน เป็นต้น

3. วัฒนธรรม เนื่องจากภาษาเป็นสื่อสำหรับบันทึกประสบการณ์และวัฒนธรรมของคนในชุมชนเจ้าของภาษา ดังนั้น ในการสอนภาษาต่างประเทศจึงจำเป็นต้องเน้นการเรียนรู้วัฒนธรรมของภาษานั้นควบคู่กันไป

4. หลักภาษา โดยเน้นให้ผู้เรียนตระหนักว่า ภาษาต่าง ๆ มีกฎเกณฑ์ระเบียบวิธีในการผูกประโยคแต่ในขณะเดียวกัน ผู้ใช้ภาษาก็มีเสรีภาพที่จะใช้ภาษาอย่างสร้างสรรค์ในกรอบของเกณฑ์นี้

ดังนั้น สุมิตรา อังวัฒนกุล (2535 : 30) ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาไว้ดังนี้

1. ภาษา คือ ภาษาพูด มิใช่ภาษาเขียน เพราะการเรียนรู้ภาษาของตนเองก็เริ่มเรียนภาษาพูดก่อนที่จะเรียนเขียน ลำดับขั้นของการเรียนจึงเน้นความสำคัญของการออกเสียงให้ถูกต้อง ผู้เรียนจะต้องฝึกฟังภาษาพูดจนเข้าใจ แล้วพูดตามซ้ำ ๆ ในระดับความเร็วปกติและให้ความสนใจการฝึกตามลำดับขั้นตอนคือ ฟัง พูด อ่าน และเขียนตามลำดับ

2. ภาษาเป็นเรื่องของนิสัย เป็นแนวคิดที่อาศัยการเรียนรู้ของสกินเนอร์ที่ว่านิสัยเกิดขึ้นเมื่อทำอะไรแล้วได้รับรางวัล จากทฤษฎีการเรียนรู้แบบการกระตุ้น การตอบสนองและแนวคิดจากทฤษฎีภาษาศาสตร์กลุ่มโครงสร้างมีความเชื่อว่า ภาษาเป็นเรื่องของนิสัยหรือความเคยชิน การเรียนภาษาก็คือการเลียนเสียงหรือการเลียนแบบ การสอนภาษาจึงมุ่งที่จะสร้างนิสัยให้พูดภาษาใหม่อย่างคล่องแคล่วโดยไม่ต้องคิดเน้นเนื้อหาที่จะพูดเท่านั้น การสอนจึงเน้นการเลียนแบบหรือพูดซ้ำ ๆ เพื่อจดจำไว้ในสมอง ที่มุ่งให้ผู้เรียนเรียนโครงสร้างของภาษาโดยฟังและพูดตามจนถึงขั้นที่จะโต้ตอบได้โดยอัตโนมัติเมื่อถูกกระตุ้น

3. การสอนภาษา มิใช่สิ่งเน้นเรื่องเกี่ยวกับภาษา แต่เน้นการฝึกใช้ภาษา ไวยากรณ์เป็นสิ่งที่ช่วยนำไปสู่เป้าหมายในการเรียนภาษา

4. ควรสอนภาษาที่เจ้าของภาษาใช้พูดมิใช่สิ่งที่ควรพูด ส่วนที่ได้ยินกันในบทสนทนาของเจ้าของภาษา ถึงแม้จะไม่เหมือนกับไวยากรณ์แบบเก่าก็ถือว่าใช้ได้ ผู้สอนควรเลือกให้เหมาะสมกับระดับชั้นของผู้เรียน

5. ภาษาแต่ละภาษามีโครงสร้างที่แตกต่างกันไป ความแตกต่างระหว่างภาษาของตนและภาษาที่เรียนจะเป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนและควรฝึกเป็นพิเศษ

แนวคิดนี้ยังได้อิทธิพลจากจิตวิทยาตามทฤษฎีของการเรียนรู้ซึ่งเห็นว่า ผู้เรียนจะตอบโต้กับสิ่งเร้า ถ้ามีการเสริมแรงให้ทำต่อไป การเรียนรู้ภาษาจึงคล้ายกับพฤติกรรมอื่น ๆ เน้นการฝึกทำซ้ำ ๆ การสอนภาษาจึงเน้นการจำและการฝึกอย่างเต็มที่เพื่อสร้างทักษะใหม่ให้เป็นนิสัย

ในการพัฒนาทักษะภาษา กระบวนการเรียนการสอนเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้สอนควรเข้าใจหลักการในการพัฒนาทักษะภาษา การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ถูกต้องแก่ผู้เรียนในการรับรู้ภาษาเพื่อการนำไปใช้ในชีวิตจริง ทักษะทางภาษาทั้ง 4 ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน จะเกิดขึ้นในลักษณะบูรณาการในการนำไปใช้ในชีวิต ผู้สอนควรสอนวัฒนธรรมเพื่อความเข้าใจในการใช้ภาษาที่ถูกกาลและเทศะในสังคม ผู้เรียนภาษาที่ไม่มีประสบการณ์เดิมของภาษาเป้าหมายอาจเข้าใจคำศัพท์บางประเภท ส่วนต่าง ๆ อาจไม่ตรงกับความหมาย เช่น คำว่า "hot dog" เป็นชื่ออาหารของคนอเมริกัน แต่ไม่ได้มีความหมายในพจนานุกรม คือ hot = ร้อน dog = สุนัข (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2531 : 73-97)

สรุปได้ว่า ในการเรียนการสอนภาษาในปัจจุบันมีแนวคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาเป็นที่นิยมมีมากมาย ยังไม่อาจกล่าวได้ว่าวิธีสอนภาษาอังกฤษแบบใดเป็นวิธีสอนที่ดีและสมบูรณ์ที่สุด ผู้สอนจึงควรที่จะศึกษาวิธีสอนแต่ละวิธีให้เข้าใจเพื่อสามารถนำไปใช้ให้เหมาะสมกับผู้เรียนและต้องให้มีความสามารถในการใช้ได้ในชีวิตจริง ผู้สอนควรสอนวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาเพื่อให้นักเรียนได้เข้าใจบริบทหรือส่วนต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

สมองในการรับรู้ภาษา

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2534 : 21-22) ได้กล่าวถึงกระบวนการทำงานของสมองไว้ว่า การรับรู้ทางสมองเป็นกระบวนการทางธรรมชาติเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้สอนจะเป็นต้องเข้าใจการทำงานของสมองมนุษย์พอสรุปได้ว่า สมองมนุษย์จะประกอบไปด้วยเซลล์ (Cell) จำนวนนับพันล้าน ๆ ตัว และมีประสิทธิภาพแตกต่างกันไปตามพันธุกรรมจากบิดามารดาของแต่ละคน สมองส่วนบนของมนุษย์จะทำหน้าที่ในการรับรู้ภาษาโดยธรรมชาติ ซึ่งจะทำหน้าที่แยกออกเป็นสองส่วน โดยกระบวนการทำงานที่เป็นอิสระแก่กัน คือสมองซีกซ้ายและสมองซีกขวา สมองทั้งสองซีกจะถูกเชื่อมด้วยใยประสาทเพื่อให้สมองทั้งสองส่วนสามารถรับรู้การทำงานซึ่งกันและกัน โดยมีประสาทส่วนกลางทำหน้าที่คล้ายเป็นสะพานเชื่อมสมอง (Corpus Callosum) ทำหน้าที่รับการถ่ายโอนความรู้และประสบการณ์จากการทำงานของสมองทั้งสองข้าง สมองแต่ละซีกจะมีบริเวณรับรู้จากอวัยวะ สัมผัสควบคุมการปฏิบัติการเคลื่อนไหวของร่างกาย

สมองซีกซ้ายจะทำหน้าที่รับรู้และสื่อความทางภาษา เช่น การฟัง การพูด โดยมีความสามารถแยกแยะความคิดเชิงตรรกวิทยาได้ แยกแยะความเป็นเหตุเป็นผลได้ เช่น วิชาคณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ ส่วนสมองซีกขวา จะทำหน้าที่ทางความคิด จินตนาการ การใช้ท่าทางการเคลื่อนไหว โดยไม่ใช้คำพูดเพื่อสื่อความหมาย การทำงานของสมองทั้ง 2 ซีก หากมีความสมดุลย์กันแล้ว การเชื่อมโยงการรับรู้เข้าสู่ประสาทส่วนกลางโดยผ่านสะพานเชื่อมโยงสมองจะมีประสิทธิภาพมาก การรับรู้ นั้น ๆ จะคงทนถาวรในระยะยาวได้ ทำให้เกิดความทรงจำระยะยาว เช่น การขับรถ การเรียนโดยการปฏิบัติ หากการทำงานของสมองเพียงข้างเดียว การรู้จะเกิดขึ้นเป็นความทรงจำระยะสั้น เช่น การท่องจำคำศัพท์ (ใช้สมองซีกซ้ายข้างเดียว) การอ่านออกเสียง (ใช้สมองซีกซ้ายข้างเดียว) การจินตนาการแต่ปราศจากการปฏิบัติ (ใช้สมองซีกขวาข้างเดียว) เป็นต้น

สรุปได้ว่า การพัฒนาการเรียนทางสมองนั้นควรให้ผู้เรียนพัฒนาสมองทั้งสองข้างพร้อม ๆ กันอย่างสมดุลย์แล้วการจำของมนุษย์จากการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน จะช่วยให้ผู้เรียนในการรู้ภาษาได้เป็นอย่างดี หากมีการกระทำหรือปฏิบัติในการรับรู้บ่อย ๆ ครั้ง

เอกสารเกี่ยวกับพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษ

การพัฒนาพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษ

การพัฒนาทักษะฟัง-พูดเป็นการเริ่มให้ปัจจัยป้อนทางภาษาที่เป็นที่เข้าใจให้แก่ผู้เรียน เป็นสิ่งแรกในการฝึกทักษะการฟังของนักเรียน ซึ่งอาจเลือกกิจกรรมการเรียนการสอนต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ วัย และความต้องการของนักเรียน ในการฝึกการฟังต้องใช้เวลาพอสมควรซึ่งจะช่วยให้นักเรียนเกิดความมั่นใจมากพอและพร้อมที่จะพูดในระยะต่อมาในการฝึกพูดอาจจะเป็นขั้นตอนจากง่ายไปยาก คือ จากการฝึกพูดรูปแบบประโยคง่าย ๆ ในการซักถามหรือการตอบคำถามง่าย ๆ โดยการชี้หน้าจากครู จากนักเรียน หรือจากสื่อทัศนูปกรณ์ต่าง ๆ จะช่วยให้นักเรียนมีความมั่นใจมากขึ้น นอกจากนี้ครูควรจัดเนื้อหาให้นักเรียนได้ประสบการณ์ฟังเสียง ศัพท์ และรูปประโยคพื้นฐานจากกิจกรรมการฟัง โดยควรจัดให้ต่อเนื่องกับกิจกรรมการพูด ทั้งนี้ นักเรียนจะใช้ประสบการณ์จากการฟังมาใช้พูด หลังจากสะสมการฟังมามากพอควรแล้ว เสาวลักษณ์ รัตนาวิรัช (2531 : 83-8) สอดคล้องกับแคชเชน และเทอร์เรล (รัตนา ศิริลักษณ์. 2540 : 32 ; อ้างอิงจาก Krashen & Terrel (1983 .pp. 167) ได้ให้ความเห็นเรื่องการรับรู้ภาษาว่า เมื่อนักเรียนได้รับปัจจัยป้อนทางภาษาที่เข้าใจได้ นักเรียนย่อมสามารถรับรู้ภาษาได้ดี หรือพัฒนาได้อย่างถูกกระบวนการในการพัฒนาความคิดรวบยอด กระบวนการสอนต่อมาคือการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่จะช่วยให้นักเรียนมีโอกาสนำไปใช้ในการเรียนรู้ภาษามากที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยใช้วิธีการต่าง ๆ ตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาเพื่อสื่อสารมาใช้ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนมีโอกาสนำทักษะฟัง-พูด จากความคิดของตนเอง เพื่อสื่อความหมายในสถานการณ์จริงอีกด้วย จะเห็นได้ว่าทักษะฟัง-พูด เป็นการสื่อสารทางวาจาของบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป ซึ่งต่างก็มีจุดประสงค์ที่จะสื่อความหมายของตนเอง อีกทั้งผู้ฟังจะต้องตีความในสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อความหมายและสามารถโต้ตอบได้ด้วยภาษา

ที่ผู้ฟังสามารถเข้าใจได้ คือตรงกับความตั้งใจที่จะสื่อความหมายของผู้พูด ทักษะฟัง-พูดไม่สามารถแยกจากกันได้ กล่าวคือ ทักษะฟังเป็นทักษะทางด้านการรับ (Receptive Skill) และทักษะพูดเป็นทักษะทางด้านการแสดงออก (Productive Skill) อย่างไรก็ตามผู้ฟังสามารถตีความในสิ่งที่ได้ยินด้วยการเน้นเสียงหนักเบา (Intonation) เช่นเดียวกับ สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2529 :19-20) ได้กล่าวไว้ว่าทักษะการฟัง-พูด เป็นการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในสังคมซึ่งเลือกประโยคมาใช้ให้ถูกต้องเหมาะสมเพราะผู้ฟังและผู้พูดต่างมีจุดประสงค์ที่จะสื่อความหมายของตนเอง ทักษะฟัง-พูดไม่สามารถแยกจากกันได้แต่ผู้ฟังจะต้องตีความสิ่งที่ได้ฟังได้ สอดคล้องกับ ลาโด (นิตยา ประพฤติกิจ. 2526 :14 ; อ้างอิงจาก Lado. 1961.pp. 240) ได้กล่าวถึงความสามารถในการพูดภาษาต่างประเทศว่า หมายถึง ความสามารถที่จะแสดงความรู้ ความคิด ความต้องการของตนเองในสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน รายงานเหตุการณ์ต่าง ๆ ด้วยถ้อยคำที่ กะทัดรัดและสามารถเรียบเรียงคำพูดจากการได้ฟังหรืออ่านมาเป็นคำพูดของตนเอง อีกทั้งสามารถแสดงความคิดเห็นได้อย่างคล่องแคล่ว

วาเลนท์ (พัชรประภา อดุลวิทย์. 2527 : 22-23 ; อ้างอิงจาก Vallite. 1977.pp. 144-152) ได้แสดงความคิดเห็นว่า การพูดมิได้เป็นเพียงการออกเสียงคำพูดและการออกเสียงสูง ต่ำในประโยคเท่านั้น ในด้านหน้าที่ การพูดเป็นการทำให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูดและถ้าให้ดีขึ้นการพูดยังต้องมีการกล่าวเพิ่มอีกว่า การพูดสื่อสารที่ดีนั้น ลักษณะท่าทางประกอบมีความสำคัญพอ ๆ กับความรู้เกี่ยวกับภาษา ดังนั้น ครูควรคำนึงถึงความสามารถในการใช้ท่าทางประกอบคำพูดเพื่อช่วยให้เกิดความเข้าใจด้วย เช่นเดียวกับ จินดา งานสุทธิ. (2524 : 2) ให้ความเห็นว่าการพูดคือ การเปล่งเสียงออกมาเป็นคำพูดเพื่อติดต่อสื่อสารให้เข้าใจระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง หรือการพูด คือ การสื่อสารความหมายแบบหนึ่งที่เรียกว่า Oral Communication มิได้หมายความว่า เป็นการสื่อความหมายโดยใช้ปากเท่านั้น แต่เป็นการสื่อความหมายโดยใช้ภาษาเสียง กิริยาท่าทางต่าง ๆ เพื่อถ่ายทอดความรู้ให้แก่ผู้ฟังให้ได้ผลตามความมุ่งหมายของผู้พูด การพูดจึงเป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจและความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด ดังนั้น ทักษะการฟัง-พูดจึงเป็นทักษะที่สำคัญสำหรับบุคคลในการสื่อสารในชีวิตประจำวันในการประกอบอาชีพธุรกิจต่าง ๆ ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ทักษะพูดจึงนับได้ว่าเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นมาก

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2535 : 167) ได้ให้ความเห็นว่าการพูดคือการถ่ายทอดความรู้ ความรู้สึกนึกคิดและความต้องการไปยังผู้ฟังหรืออาจกล่าวได้อีกนัยหนึ่งว่าเป็นการถ่ายทอดความเข้าใจให้แก่ผู้อื่น ดังนั้น ทักษะการพูดจึงเป็นทักษะที่สำคัญสำหรับบุคคลในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ในการประกอบอาชีพธุรกิจต่าง ๆ ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ทักษะการพูดจึงนับได้ว่าเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นมากเพราะผู้ที่พูดได้ดีย่อมสามารถฟังผู้อื่นพูดได้เข้าใจและจะช่วยให้การอ่านและเขียนง่ายขึ้นด้วย อย่างไรก็ตามทักษะการพูด เป็นทักษะทางภาษาที่ซับซ้อนและเกิดจากการฝึกฝนเป็นเวลานาน ไม่ใช่เกิดจากการเข้าใจและจดจำ

จินดา งานสุทธิ (2524 : 2) ได้กล่าวว่าองค์ประกอบของการพูดมี 5 ประการ คือ

1. ผู้พูด (Speaker) คือ ผู้ที่มีเรื่องราวพร้อมที่จะพูดออกไป
2. เนื้อเรื่อง (Speech) คือ เรื่องราวที่ผู้พูดเตรียมไว้ที่จะพูด
3. ผู้ฟัง (Audience) คือ ผู้ที่รับฟังเรื่องราวต่าง ๆ ที่ผู้พูด พูดให้ฟัง
4. เครื่องมือสื่อความหมาย (Communicative Act) คือ การใช้เครื่องมือช่วยในการพูดให้น่าสนใจขึ้น เครื่องมือที่ช่วยสื่อความหมายนี้อาจจะได้แก่ ลักษณะท่าทางของผู้พูด หรืออาจจะเป็นเครื่องมือโสตทัศนวัสดุก็ได้

5. สถานการณ์ในการพูด (Speaking Situation) ความพิจารณาถึงโอกาสในการพูด เวลา ตลอดจนจนสามารถ สภาพแวดล้อม

บาร์ทซ (Bartz. 19799 : 18-22) แยกองค์ประกอบของภาษาพูดออกเป็น 5 ด้านเช่นเดียวกัน ดังนี้

1. ความคล่องแคล่ว (Fluency) ปรับปรุงมาจากของ FSI มิได้หมายถึงความเร็ว แต่หมายถึงถึงความราบรื่นและความต่อเนื่องและความเป็นธรรมชาติในการพูด
2. ความเข้าใจ (Comprehensibility) หมายถึงความสามารถที่จะพูดให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด
3. ปริมาณของข้อมูลที่สามารถสื่อสารได้ (Amount of Communication) หมายถึงปริมาณของข้อความพร้อมข้อมูลที่สามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจ
4. คุณภาพของข้อความที่นำมาสื่อสาร (Quality of Communication) หมายถึงความถูกต้องทางภาษาที่พูดออกไป
5. ความพยายามในการสื่อสาร (Effort to communicate) หมายถึงความพยายามที่จะให้ฟังเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด โดยใช้คำพูดและไม่ใช้คำพูดเพื่อสื่อสาร

ส่วน ลินเดอร์ (Linder. 1977 : 6-7) กำหนดองค์ประกอบของการพูดออกเป็น 4 ประเภทคือ

1. ความคล่องแคล่ว (Fluency)
2. ความสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ (Comprehensibility)
3. ปริมาณของข้อความในการสื่อสาร (A mount of communication)
4. คุณภาพของข้อความที่นำมาสื่อสาร (quality of communication)

ในการสอนทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษนั้นสิ่งที่จำเป็นอีกประการหนึ่งที่ครูผู้สอนจะต้องจัดการคือกิจกรรมการสอนภาษา ซึ่งมีนักภาษาศาสตร์หลายคนได้เสนอกิจกรรมในการสอนทักษะการพูดพอสรุปได้ดังนี้ พินนอกเซียโร และคริสโตเฟอร์ บรัมฟิต (สุมิตรา อังวัฒนกุล. 2535 : 168 ; อ้างอิงจาก Finocchiaro and Brumfit. 1983.pp. 1)

1. ให้นักเรียนตอบคำถาม ครูหรือเพื่อนในชั้นเป็นผู้ถามและบอกให้เพื่อนทำตาม คำสั่ง
2. ให้นักเรียนถามหรือตอบคำถามของเพื่อนในชั้นเรียนหรือประสบการณ์ต่างๆ นอกชั้นเรียน
3. ให้นักเรียนบอกลักษณะวัตถุ สิ่งของต่าง ๆ จากภาพ ให้เล่าประสบการณ์ต่าง ๆ ของนักเรียน โดยครูอาจให้คำสำคัญต่าง ๆ
4. หารายงานเรื่องราวต่าง ๆ ตามที่กำหนดหัวข้อให้จัดสถานการณ์ต่าง ๆ ในชั้นเรียนให้นักเรียนใช้บทสนทนาต่าง ๆ กันไป เช่น ร้านขายของ ร้านอาหาร ธนาคาร เป็นต้น
5. ให้นักเรียนเล่นเกมภาษาต่าง ๆ ทางภาษาให้ได้ว่าที่ อภิปราย แสดงความคิดเห็นในหัวข้อต่าง ๆ ให้ฝึกการสนทนาทางโทรศัพท์ให้อ่านหนังสือพิมพ์ไทย แล้วรายงานเป็นภาษาอังกฤษ และให้แสดงบทบาทสมมติ

ส่วน มัวร์วูด (สุมิตรา อังวัฒนกุล. 2535 : 174 ; อ้างอิงจาก Moorwood. 1978.pp. 4)

ได้เสนอกิจกรรมการสนทนา (Dialogue) เป็นกิจกรรมการฝึกทักษะฟัง-พูด ไว้ดังนี้

1. ผู้สอนเตรียมความพร้อมสำหรับผู้เรียนในการฟังบทสนทนา ผู้สอนสนทนาซักถามผู้เรียนโดยใช้รูปแบบประโยคที่ต้องการฝึกหลังจากนั้นตั้งคำถามทั่ว ๆ ไปเกี่ยวกับบทสนทนาเพื่อให้ผู้เรียนหาคำตอบ
 2. ผู้สอนให้ผู้เรียนฟังบทสนทนาตั้งแต่ต้นจนจบ (Global Listening) หลังจากนั้นตรวจคำตอบของผู้เรียนโดยไม่มีการแก้ไขคำตอบที่ชัดเจนและผู้สอนควรกระตุ้นผู้เรียนให้ใช้สำนวน
 3. ผู้สอนให้ผู้เรียนฟังบทสนทนาอีกครั้งหนึ่ง โดยให้ฟังเป็นตอน ๆ (Intensive Listening) เพื่อให้ผู้เรียนตรวจสอบความเข้าใจของตนและตระหนักในรูปแบบภาษาที่ใช้ ขณะเดียวกันผู้สอนควรย้ำให้ผู้เรียนคลายความกังวล หากไม่สามารถเข้าใจทุกอย่างในบทสนทนาควรกระตุ้นให้ผู้เรียนเตาจากปริบทด้วย
 4. ผู้เรียนฝึกการพูดและการใช้รูปแบบประโยคจากบทสนทนาโดยผู้สอนให้ผู้เรียนฟังประโยคที่ต้องการฝึก ผู้เรียนพูดตาม หลังจากนั้นผู้เรียนพูดประโยคนั้นเองโดยเปลี่ยนคำสำคัญ
- เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2531 : 78) ได้กล่าวถึงการพัฒนาทักษะการพูดเป็นขั้นตอนตามลำดับ ดังต่อไปนี้
1. การแสดงออกขั้นต้น โดยใช้กลวิธีด้วยบทสนทนา
 2. การแสดงออกขั้นต้น โดยใช้ประโยคจากเรื่องราวต่าง ๆ
 3. การฝึกกรุปประโยค
 4. การใช้บทสนทนาโต้ตอบเพื่อแนะแนวทางการพูด
 5. การฝึกพูดโดยอิสระ

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2534 : 54-55) ได้เสนอแนะว่า สิ่งทีครูจะต้องคำนึงถึงเกี่ยวกับการสอนทักษะฟัง-พูด มีดังนี้

1. นักเรียนจะต้องมีความรู้ในด้านการออกเสียง การเลือกความหมายและกฎไวยากรณ์ของภาษาโดยสามารถนำสิ่งที่เรียนมาไปใช้ในสถานการณ์จริงได้ กล่าวคือ จะต้องมิตักษะทางภาษาและทักษะทางการสื่อสาร

2. ครูเลือกเนื้อหาที่มีความยากง่ายที่เหมาะสมกับระดับชั้น อีกทั้งควรเน้นบทสนทนาที่เป็นทางการ และควรเป็นตัวอย่างของการใช้ภาษาจริงในชีวิตประจำวัน โดยสามารถชี้ให้เห็นกฎการพูดได้ คือรู้ว่าบทสนทนานั้นใครพูดกับใคร พูดเรื่องอะไร พูดที่ไหน พูดอย่างไร และผู้พูดมีจุดประสงค์อย่างไร

3. บรรยากาศในการสอนทักษะฟัง-พูด ควรเป็นบรรยากาศที่ไม่เครียด โดยให้นักเรียนมีความสบายใจ และไม่อายที่จะพูด

4. ครูควรส่งเสริมให้ผู้เรียนสนใจยุทธวิธีที่จะพูดให้ผู้อื่นสนใจ เช่น รู้จักการเริ่มต้นสนทนา การใช้เวลาคิดระหว่างการสนทนา การจบการสนทนาและการรู้จักจังหวะที่จะหยุดพูดเพื่อฟังผู้อื่น โดยครูอาจฝึกให้รู้จักใช้คำที่จะดำเนินการสนทนาให้เหมาะสมกับสังคมและวัฒนธรรมเจ้าของภาษา

สรุปได้ว่า การพูดนั้น ผู้เรียนจะสามารถพูดและพัฒนาการพูดนั้นได้ คือเปิดโอกาสให้ผู้เรียนฝึกพูด โดยผู้เรียนต้องฝึกภาษาที่เรียนซ้ำ ๆ จนเกิดเป็นนิสัยให้ผู้เรียนเลียนแบบและปฏิบัติตามเน้นการใช้ภาษาพูดในชีวิตประจำวันโดยใช้ภาพ สถานการณ์การสนทนาในหนังสือเรียนเป็นการเริ่มต้น ผู้สอนต้องจัดลำดับความยากง่ายทางหลักภาษา เช่น พูดซ้ำตามแบบ (Repetition) ถาม-ตอบ (Question - Answer) แทนที่คำหรือประโยค (Substitution) การเรียนไวยากรณ์จะเรียนจากตัวอย่าง แต่ไม่เน้นมาก เรียนรู้วัฒนธรรมจากบทสนทนาหรือผู้สอนนำมาเล่าเสริมการเรียน ที่สำคัญคือการฝึกออกเสียง (Pronunciation) ควรจะฝึกตั้งแต่เริ่มแรก

ระดับความสามารถในการพูด

ระดับความสามารถของผู้พูดมีหลายระดับ และนักการศึกษาแต่ละท่านได้แบ่งระดับความสามารถในการพูดไว้ต่าง ๆ กัน ดังต่อไปนี้

แครร์รอล (Carroll, 1983 : 135) จัดระดับความสามารถในการพูดเป็น 9 ระดับ ดังนี้

ระดับ 1 ระดับผู้ใช้ภาษาไม่ได้ (Non-User) ผู้พูดไม่สามารถเข้าใจหรือพูดภาษาได้เลย

ระดับ 2 ระดับผู้ใช้ภาษาได้เล็กน้อย (Intermittent) ผู้พูดสามารถพูดได้เพียงคำสองคำ

ระดับ 3 ระดับผู้ใช้ภาษาได้จำกัด (Extremely Limited) ผู้พูดระดับจะถูกตะกักเข้าใจมืด

บอย ๆ เข้าใจบทสนทนาบางส่วน จึงไม่สามารถคุยได้ต่อเนื่อง ได้เรื่องราวที่ถูกต้องจับได้แต่ใจความที่สำคัญ จับรายละเอียดไม่ได้

ระดับ 4 ระดับผู้ใช้ภาษาเกือบจะเพียงพอ (Marginal) ผู้พูดสามารถสนทนาโต้ตอบได้ อภิปรายได้มีความยากลำบากในการสนทนาด้วยความเร็วปกติ ขาดความคล่องแคล่วและความ

ถูกต้องการสนทนาดำเนินไปด้วยความยากลำบากและไม่ต่อเนื่อง

ระดับ 5 ระดับผู้ใช้ภาษาได้ปานกลาง (Modest) ผู้พูดสามารถสื่อใจความสำคัญในการสนทนาได้ ยังขาดลีลาของภาษาและไวยากรณ์ยังมีข้อผิดพลาด ขาดความคล่องแคล่วและสามารถในการนำการสนทนา ผู้พูดต้องพูดขัดถ้อยขัดคำ ดำเนินการสนทนาได้

ระดับ 6 ระดับผู้ใช้ที่สามารถใช้ภาษาได้ (Competent) ผู้พูดสามารถคุยในหัวข้อที่ต้องการได้ ติดตามเรื่อง เปลี่ยนเรื่องพูดได้ หยุดพูดหรือพูดตะกุกตะกักเป็นครั้งคราว มีความสามารถในการริเริ่มการสนทนาได้

ระดับ 7 ระดับผู้ใช้ภาษาได้ดี (Good) ผู้พูดสามารถเล่าเรื่องได้ชัดเจนและมีเหตุผล สามารถสนทนาได้อย่างเป็นเรื่องราว แต่ไม่คล่องมากนัก สามารถติดตามการสนทนาเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงนำเสียงแต่โต้ตอบได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ระดับ 8 ระดับผู้ใช้ภาษาได้ดีมาก (Very Good) ผู้พูดสามารถอภิปรายได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถนำการสนทนา ดำเนินเรื่องต่อไปและขยายความได้ตามความจำเป็น

ระดับ 9 ระดับผู้เชี่ยวชาญในการใช้ภาษา (Expert) ผู้พูดสามารถพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถนำการสนทนา ดำเนินเรื่องต่อ ขยายความและพูดได้ใจความสำคัญ

ฮีทตัน (Heaton, 1990 : 68-71) ได้เสนอเกณฑ์การให้คะแนนซึ่งแบ่งเป็น 6 ระดับ คือ

ระดับ 6 การออกเสียงดี พูดผิดหลักไวยากรณ์เล็กน้อย มีการหยุดพูดไม่นานนักเพียงเล็กน้อย พูดเข้าใจง่าย มีการพูดขัดจังหวะบ้างเมื่อจำเป็น

ระดับ 5 การออกเสียง มีสำเนียงติดภาษาแม่บ้างเล็กน้อยพูดผิดหลักไวยากรณ์เล็กน้อย มีการพูดหยุดคิดเพื่อหาคำพูดแต่ไม่นาน สามารถสื่อใจความทั่ว ๆ ไปได้ชัดเจน

ระดับ 4 การออกเสียง มีสำเนียงติดภาษาแม่บ้างเล็กน้อย พูดผิดไวยากรณ์เล็กน้อย ซึ่งเป็นเหตุให้เกิดความเข้าใจผิด มีการหยุดเพื่อหาคำพูดนานและหยุดอย่างไม่เป็นธรรมชาติเพียงเล็กน้อย สามารถสื่อใจความทั่ว ๆ ไปได้ชัดเจน

ระดับ 3 การออกเสียงได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่ มีการออกเสียงผิด และพูดผิดหลักไวยากรณ์ มีข้อผิดพลาดหลายแห่งเป็นเหตุให้เกิดความเข้าใจผิดมาก มีการพูดขัดจังหวะบ้าง

ระดับ 2 มีการออกเสียงผิดมาก มีข้อผิดพลาดในการใช้ไวยากรณ์เบื้องต้นมีการหยุดพูดนานอย่างไม่เป็นธรรมชาติ มีการใช้สำนวนที่จำกัด การสื่อสารส่วนใหญ่ยังไม่ชัดเจน

ระดับ 1 มีการออกเสียงผิดมากหลายแห่ง พูดผิดไวยากรณ์ หยุดพูดบ่อยการใช้สำนวนจำกัดมาก การสื่อความไม่สามารถเข้าใจได้

ออลเลอร์ (อัจฉรา วงษ์โสธร. 2538 : 209-212 ; อ้างอิงจาก Oller. 1979 .pp. 312-313) ได้กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการพูดไว้ 5 ระดับ ดังนี้

ระดับ 1 สามารถใช้ภาษาได้ในวงจำกัด สามารถถามและตอบคำถามในเรื่องที่รู้จักคุ้นเคยดีจากประสบการณ์ทางการใช้ภาษาที่จำกัด และเข้าใจคำถามและข้อความที่ง่าย ๆ ได้

ระดับ 2 สามารถใช้ภาษาตามความจำเป็นทางสังคม และการทำงานได้อย่างจำกัด สามารถสนทนาในสถานการณ์ทางสังคมทั่วไปได้อย่างมั่นใจ แต่ไม่คล่องนัก

ระดับ 3 สามารถใช้กฎเกณฑ์ไวยากรณ์ และคำศัพท์ได้อย่างถูกต้องเพียงพอที่จะเข้าร่วมสนทนาได้อย่างเป็นทางการในเกือบทุกเรื่อง มีวงศัพท์ที่ใช้กว้างพอจนแทบไม่ต้องพูดซ้ำ

ระดับ 4 สามารถใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่ว และถูกต้องในการพูดทุกระดับ มีความเข้าใจและความสามารถเข้าร่วมในการสนทนาอย่างคล่องมากมีการใช้คำศัพท์แม่นยำ ถูกต้องอย่างเหมาะสม

ระดับ 5 สามารถพูดได้ดีเหมือนเจ้าของภาษาที่มีการศึกษาดี พูดได้ชัดและคล่องในทุกเรื่องทุกระดับ

การวัดและประเมินผลพฤติกรรมการพูด

มีนักภาษาศาสตร์หลายคนได้เสนอไว้ ดังนี้

ฮีตัน (Heaton, 1990 : 61-79) ได้ให้ตัวอย่างวิธีวัดประเมินผลการพูดไว้ดังนี้

1. การเล่าเรื่อง หลังจากได้อ่านแล้ว (Re-telling Stories) นักเรียนจะอ่านเรื่องที่กำหนดให้ในใจแล้วจึงเล่าเรื่องที่อ่านนั้นให้ครูฟัง

2. การใช้ภาพ (Using Pictures) การใช้ภาพมีประโยชน์ในการทดสอบทักษะการพูดมาก ภาพที่ใช้ควรมีผลต่อการใช้รูปแบบทางภาษามองเห็นได้ชัดเจน วิธีการใช้ภาพในการประเมินผลมีวิธีการต่าง ๆ กัน เช่น บรรยายภาพ เปรียบเทียบภาพ จัดลำดับภาพ บอกคำพูดของคนในภาพ บอกเส้นทางตามแผนที่

3. การสัมภาษณ์ (Oral Interview) การสัมภาษณ์เป็นการทดสอบการฟัง-พูดที่ดีมากที่สุดแบบหนึ่ง เนื่องจากนักเรียนจะอยู่ในสถานการณ์ที่เป็นจริง การสัมภาษณ์จะเริ่มต้น ด้วยการให้นักเรียนบอกรายละเอียดเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัว

4. การสอบโดยใช้ห้องปฏิบัติการทางภาษา (Using a Language Laboratory) การใช้ห้องปฏิบัติการทางภาษาจะช่วยให้เรียนพูดภาษาอังกฤษได้และนักเรียนจะเคยชินกับการตอบคำถามซึ่งอาจเกิดขึ้นในชีวิตจริง

5. การทดสอบพูดที่รวมทักษะอื่นไว้ด้วย (Testing Speaking with other skills) เช่น การพูดสามารถทดสอบร่วมกับการอ่านได้ นักเรียนอาจจะอ่านข้อความเนื้อหาแล้วอภิปรายเกี่ยวกับสิ่งที่อ่านกับเพื่อนหรือครูผู้ทดสอบ

6. การทดสอบการพูดโดยใช้บทบาทสมมติ (Role Play) การให้นักเรียนแสดงบทบาทสมมติง่าย ๆ เป็นการทดสอบที่มีประโยชน์ การให้นักเรียนแสดงบทบาทสมมติสามารถทำได้โดยการกำหนดบทบาทและสถานการณ์ให้นักเรียนอย่างชัดเจน นักเรียนจะไม่มีเตรียมตัวล่วงหน้า และจะแสดงตามบทบาทและสถานการณ์ที่ได้รับ

ฮาเซมิและโทมัส (Hashemi ; & Thomas. 1996 : 36) ให้ความเห็นเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการพูดว่า ควรใช้เวลาประมาณ 10-12 นาที และมีผู้ดำเนินการสอบ 2 คน คนหนึ่งอาจจะเป็นผู้พูดกับนักเรียน ในการประเมินผลแบ่งเป็น 4 ตอนคือ

ตอนที่ 1 ผู้ดำเนินการสอบจะทักทายนักเรียน และนักเรียนจะให้ข้อมูลส่วนตัว เช่น ชื่อ เลขที่ สัญชาติ จากนั้นนักเรียนจะถามตอบข้อมูลส่วนตัวกับเพื่อน

ตอนที่ 2 นักเรียนจะได้ดูภาพ หรือ โฆษณา แล้วสนทนากับเพื่อนเกี่ยวกับภาพหรือ โฆษณานั้น

ตอนที่ 3 นักเรียนแต่ละคนได้รับภาพถ่าย แล้วสนทนากับเพื่อนเกี่ยวกับภาพของตน

ตอนที่ 4 ผู้ดำเนินการสอบจะให้นักเรียนพูดเพิ่มเติม เกี่ยวกับสิ่งที่เห็นในภาพ ซึ่งนักเรียนสามารถแสดงความคิดเห็นของตนได้

นอกจากนี้ ฮาเซมิ และ โทมัส เสนอว่า การประเมินผลการพูดดังกล่าวสามารถทำได้กับนักเรียนเป็นรายบุคคล โดยให้นักเรียนสนทนากับผู้ดำเนินการสอบแทนการสนทนากับเพื่อน

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532 : 64-68) อธิบายว่า การวัดและประเมินผลการพูดสามารถทำได้ 6 วิธี ดังนี้

1. ให้นักเรียนดูรูปภาพ หรือวิดีโอทัศน์ แล้วอธิบายโดยใช้ศัพท์และโครงสร้างที่เรียนแล้ว และให้ข้อสังเกตเกี่ยวกับภาพ เรื่อง เพศ วัย วุฒิ สถานภาพทางสังคม อาชีพ สภาพแวดล้อม สีหน้า ท่าทาง น้ำเสียง อากัปกริยาและ ความรู้สึกตลอดจนให้ข้อสังเกตผู้ที่เกี่ยวข้อง คู่สนทนาในภาพหรือ วิดีทัศน์

2. ให้สนทนาเป็นคู่ ๆ โดยกำหนดสร้างสถานการณ์ให้

3. ให้บันทึกตารางเวลาทำงาน แล้วนัดประชุมครั้งต่อไป

4. ให้รายงานเพื่อน ๆ ในชั้น หลังจากสำรวจว่ากิจกรรมที่เพื่อน ๆ ทำมากที่สุดในวันอาทิตย์

5. ให้สัมภาษณ์เป็นคู่ หรือเป็นกลุ่ม

6. ให้เล่าเรื่องโดยใช้จินตนาการของตนเอง หรือจากประสบการณ์จริง

อัจฉรา วงษ์โสธร (2543 : 81-83) ได้กำหนดกิจกรรมตัวกระตุ้นสำหรับการสอนพูดไว้ดังนี้

กิจกรรม

ให้นักเรียนบรรยายของจริงหรือภาพ บอกให้คู่สอบวาดภาพหรือเขียนแผนภูมิ บอกให้คู่สอบประกอบชิ้นส่วนเครื่องมือกลไกอย่างใดอย่างหนึ่ง อธิบายให้คู่สอบจัดเรียงลำดับภาพ บอกทางไปที่ใดที่หนึ่ง เล่าเรื่อง รายงาน แสดงความคิดเห็น บรรยายเหตุการณ์ บุคคลและสถานที่

ตัวกระตุ้น

ตัวกระตุ้นที่เป็นข้อความ ตัวกระตุ้นที่เป็นภาพ ตัวกระตุ้นที่เป็นสถานการณ์กิจกรรมที่

ผู้สอนมีส่วนร่วม ตัวกระตุ้นที่เป็นโสตทัศน เช่น โทรทัศน์ ภาพยนตร์ ภาพนิ่ง วิทยุ ทัศน

นอกจากนี้ อัจฉรา วงษ์โสธร (2543 : 146-148) ยังได้แบ่งรูปแบบการทดสอบความสามารถในการพูดเป็น 3 ประเภท ได้แก่

1. การพูดเดี่ยว เช่น การกล่าวรายงาน การอธิบาย การเล่าเรื่อง การให้คำแนะนำในการทำอย่างใดอย่างหนึ่ง การกล่าวแสดงความคิดเห็นหรือการกล่าววิพากษ์วิจารณ์ วิธีการวัดความสามารถทางการพูดประเภทนี้ มักเป็นวิธีทดสอบแบบตรง เพราะผู้พูดได้แสดงทักษะพูดจริงตามเนื้อหาที่ได้เตรียมมา

2. การสัมภาษณ์ หรือ สนทนา ซึ่งมักเป็นการพูดระหว่างบุคคลสองคนโดยฝ่ายหนึ่งเป็นผู้ดำเนินการสอบ เป็นผู้ป้อนคำถามให้ผู้เรียนได้แสดงทักษะพูดของตน การสนทนามักเริ่มต้นด้วยการทักทายเพื่อให้ผู้เรียนคลายความเครียด หรือความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นและช่วยให้คุ้นกับสถานการณ์ของการสอนได้ดีขึ้น ต่อจากนั้นจะเป็นการเข้าสู่เรื่องที่มุ่งทดสอบซึ่งอาจเป็นเรื่องทั่วไปตามบทบาทที่กำหนดให้

3. การอภิปรายหรือโต้วาทีซึ่งมีการแสดงความคิดเห็นเป็นกลุ่มโดยมีกรรมการให้คะแนนเป็นผู้ให้คะแนนผู้เรียนเป็นรายบุคคล อย่างไรก็ตามการพูดเป็นกลุ่มแบบนี้มีการพูดของผู้อื่นเป็นตัวแปรสำคัญที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการพูดของแต่ละคน

สรุปได้ว่า การวัดและประเมินผลพฤติกรรมในการพูดภาษาอังกฤษสามารถทำได้หลายวิธี ผู้สอนควรใช้คำถามต่าง ๆ เพื่อตั้งคำถามจากผู้เรียน จากความคิดเห็นที่ผู้เรียนคิดขึ้น ผู้เรียนจึงจะเริ่มฝึกพูดโดยใช้ความคิดของตนเองได้อย่างเสรี ผู้สอนต้องพยายามแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนในการออกเสียงหรือการใช้รูปแบบของประโยคให้ถูกต้องโดยการพูดย้ำคำพูดของผู้เรียนแล้วพูดแบบที่ถูกต้องจะทำให้ผู้เรียนเข้าใจเสียงหรือประโยคที่ถูกต้องได้โดยไม่เกิดความอาย เมื่อผู้เรียนสามารถตัดสินใจผิดพลาดของตนเองได้ในการพูด เป็นการช่วยการฝึกเขียนได้ในตัวผู้เรียนจะอ่านข้อความที่เขียนและนำมาฝึกพูดได้ ผู้วิจัยควรปรับใช้กับการวัดและประเมินผลการพูดภาษาอังกฤษของตนเองได้ตามความเหมาะสมและความสามารถของผู้เรียน

เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2534 : 36) ได้เสนอข้อมูลเกี่ยวกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาไว้ดังนี้

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (Concentrated Language Encounters หรือ (CLE) ได้รับการพัฒนามาจากนักภาษาศาสตร์ ผู้เชี่ยวชาญทางการอ่าน และครูผู้สอนภาษาหลายคน เช่น ไบรอัน เกรย์ ริชาร์ด วอล์คเกอร์และเนีย ดอร์ (Brian Gray, Richard Walker, and Nea Dore) จากประเทศออสเตรเลียเมื่อต้นปี ค.ศ. 1980 ได้เริ่มมีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาในโครงการเทรเกอร์ พาร์ค (Trager Park Project) กับนักเรียนพื้นเมืองชาวออสเตรเลียเป็นครั้งแรกที่โรงเรียนเทรเกอร์ พาร์ค ซึ่งเป็นโรงเรียนย่านชานเมือง แอลิส สปริง รัฐนอร์ทเทิร์น แทรริทอรี ประเทศออสเตรเลียโดยคณะผู้สอนได้สำรวจปัญหาและพบว่านักเรียนประมาณร้อยละ 90 เป็นชาวเมืองซึ่งมีสภาพปัญหาทางเศรษฐกิจ ปัญหาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษโดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาด้านภาษาของนักเรียนในโรงเรียนนี้ให้เป็นที่น่าพอใจได้พบว่า นักเรียนที่เข้าเรียนในโรงเรียนแห่งนี้มีประสบการณ์ในการอ่านและเขียนน้อยมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านประสบการณ์แก่นักเรียนยังไม่เหมาะสมสำหรับการพัฒนาการอ่าน การเขียน และการสื่อสารที่จะช่วยให้เขาสามารถสื่อสารทางภาษาได้อย่างมั่นใจในด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ทั้งที่บ้าน ที่โรงเรียน และในชุมชนของตน

ครูผู้สอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนเทรเกอร์ พาร์ค ได้ทำการศึกษาวิเคราะห์ปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในโรงเรียนอย่างละเอียดโดยได้กระทำกันหลายรูปแบบ เช่น การสังเกตการวิเคราะห์พฤติกรรมการสอนภาษาของครูและการเรียนของนักเรียนตลอดจนการศึกษากระบวนการสอนภาษาอังกฤษของครูและการเรียนของนักเรียนตลอดจนการศึกษาระบวนการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนของนักเรียน รวมทั้งศึกษาปัญหาทางการอ่านของนักเรียนด้วย จากผลการศึกษาและวิเคราะห์ต่าง ๆ ทำให้กลุ่มครูผู้สอนภาษาอังกฤษเหล่านั้น ตกใจใจจัดวางเป้าหมายและสร้างโครงการสอนทางภาษาที่เป็นไปตามธรรมชาติขึ้นโดยให้การเรียนรู้ภาษาผ่านประสบการณ์การใช้ภาษาทุกด้าน หรือการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ผลการทดลองการสอนภาษาอังกฤษด้วยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาของโครงการเทรเกอร์ พาร์ค ประสบความสำเร็จเป็นอย่างดี นักเรียนชาวพื้นเมืองเกือบ 100% สามารถอ่าน เขียน ฟัง พูด ภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี จากนั้นการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาจึงได้แพร่หลายออกไปทั่วประเทศออสเตรเลีย สหรัฐอเมริกา แคนาดา และประเทศแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

สำหรับประเทศไทยในปี พ.ศ. 2527 ได้เริ่มมีการทดลองการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเป็นครั้งแรกในวิชาภาษาอังกฤษกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และปีที่ 5 ที่โรงเรียนประถมสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร โดย ริชาร์ด วอล์คเกอร์, เบรนต์ตัน, บาร์ทเลท และ เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย ได้จัดตั้งศูนย์การอ่าน ณ โรงเรียนประถมสาธิต มหาวิทยาลัย

ศรีนครินทร์วิโรฒ ประสานมิตร เพื่อทดลองการสอนดังกล่าว ผลการทดลองสอนประสบความสำเร็จ นักเรียนสามารถอ่าน เขียน และพัฒนาทักษะการฟังและการพูดได้ดีในระยะเวลาเพียง 20 คาบ (คาบละ 20 นาที) หนังสือที่เลือกมาใช้ในการทดลองคือ "A Little Red Hen" ผลปรากฏว่านักเรียนมีความสนใจในการอ่านมากขึ้นจนเห็นได้ชัด เด็กยังสามารถจำคำศัพท์คำพูดและบทสนทนาจากหนังสือได้ การทดลองการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับวิชาภาษาอังกฤษยังคงดำเนินต่อมา โดยการใช้หนังสือประเภทต่าง ๆ ผลของการเรียนการสอนอยู่ในเกณฑ์เป็นที่น่าพอใจตลอดมาและในปี พ.ศ. 2528 ได้เริ่มมีการประชุมปฏิบัติการหนังสือวิชาภาษาไทยผลการทดลอง การสอน ปรากฏว่านักเรียนสามารถอ่าน เขียน ฟังและพูด เรื่องที่อ่านได้รวดเร็วเป็นที่น่าพอใจ นักเรียนมีความกระตือรือร้น และสนุกสนานในการเรียนทุกขั้นตอน

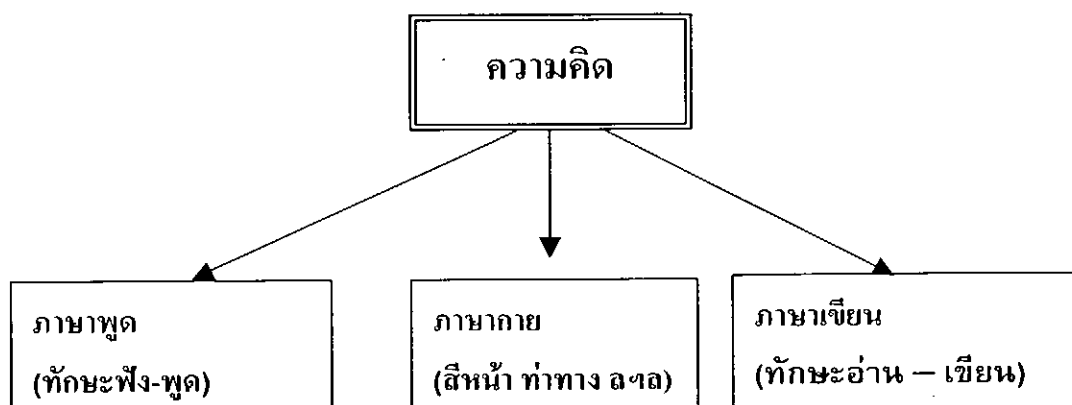
จากการทดลองดังกล่าวทั้งในวิชาภาษาอังกฤษและวิชาภาษาไทย ดร. ริชาร์ด วอลล์เกอร์ จึงเสนอโครงการพัฒนาการอ่านในประเทศไทยกับทางโรดาร์สากลและได้รับอนุมัติให้ทำเป็นโครงการนำร่องกับนักเรียนไทยที่มีปัญหาทางภาษา ณ จังหวัดสุรินทร์ เมื่อปีการศึกษา 2530 ผลของการทดลองในโรงเรียนนำร่อง พบว่านักเรียนในโรงเรียนทดลองสามารถอ่าน เขียน ฟัง และพูด ภาษาไทย ได้ผลสัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนในโรงเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นักเรียนในกลุ่มทดลองมีความเข้าใจในการอ่านและสามารถทำคะแนนวิชาอื่น ๆ ในกลุ่มประสบการณ์ เช่น คณิตศาสตร์ กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย และกลุ่มการทำงานพื้นฐาน อาชีพได้สูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

หลักการและแนวทฤษฎีของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2531 : 7-9 ; 2534 : 20) กล่าวถึง แนวทฤษฎีของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (Concentrated Language Encounter Approach) ไว้ว่าหลักการของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาจะยึดแนวทฤษฎีหลายแบบอย่างบูรณาการเพื่อให้ผู้เรียนได้ประสบการณ์ตรงจากการรับรู้ภาษาและสามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน เพื่อการสื่อสาร พร้อมทั้งมีเจตคติในการเรียนภาษาในทางบวก เช่น รักการอ่าน ชอบการเขียน มีความคิดสร้างสรรค์เป็นตัวของตัวเอง แนวทฤษฎีที่สำคัญประกอบด้วย 4 ทฤษฎี คือ

1. แนวทฤษฎีการสอนแบบสื่อสาร (The Communicative Teaching Approach) เน้นการใช้ภาษาของผู้เรียนเป็นหลักใช้หลักการสอนภาษาศาสตร์เชิงสังคมวิทยา(Sociolinguistics) ซึ่งว่าด้วยเนื้อหาบริบท(context) ภาษาและวัฒนธรรมแตกต่างกันในแต่ละชุมชนที่อาจใช้ผิดแผก ระหว่างผู้เรียนกับการเรียนเป็นสำคัญการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกอยากแสดงออกทางภาษา หรือการทดลองการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายด้วยตนเองทั้งการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ย่อมทำให้การพัฒนาภาษาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และเป็นไปอย่างธรรมชาติได้เนื้อหาที่จัดขึ้นเป็นบทเรียนจึงควรเน้นบริบททางภาษาที่มีความหมายแก่ผู้เรียนตามหลักการใช้ภาษาในสังคม

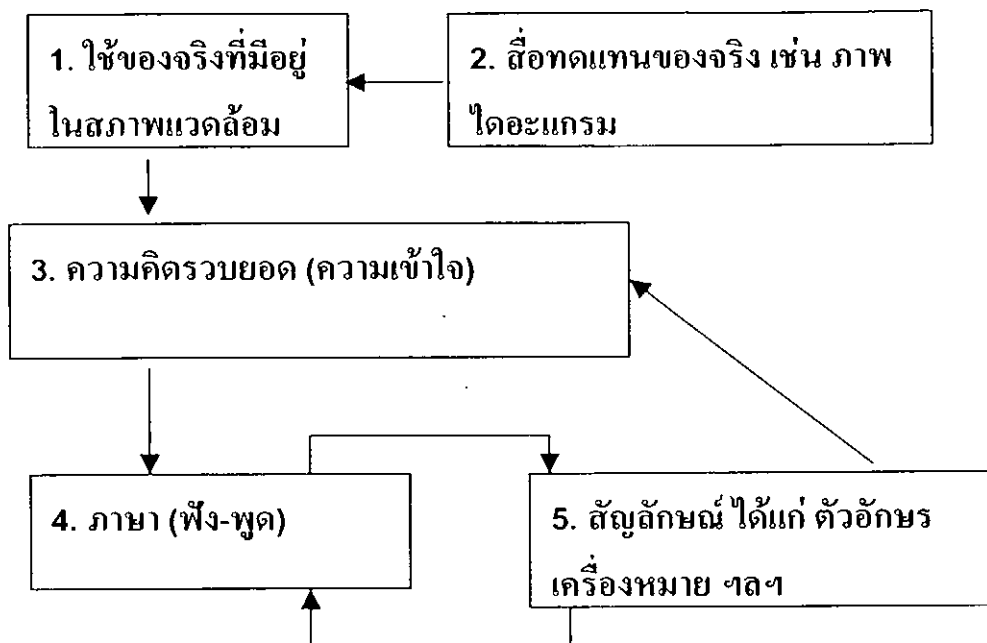
สถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสมตามกาลเทศะมากกว่าจะจัดแบบวิเคราะห์ภาษาให้ผู้เรียน เพียงเพื่อให้เข้าใจระบบของเสียงคำและไวยากรณ์เท่านั้นนอกจากนี้กิจกรรมการเรียนการสอน จำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้สอนจะต้องจัดให้ผู้เรียนมีโอกาสดังกล่าวทางภาษาได้อย่างเป็นธรรมชาติ ผู้สอน มีหน้าที่คอยช่วยเหลือแนะนำและแก้ไขการใช้ภาษาที่ถูกต้องแก่ผู้เรียน กิจกรรมดังกล่าว ได้แก่ การทำงานกลุ่มย่อยเพื่อการอ่านร่วมกัน การเขียนเรื่องร่วมกัน การโต้ตอบในการฟัง – พูดร่วมกัน ดังแสดงให้เห็นในภาพประกอบ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2536 : 22)

ภาพประกอบ 1 การพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา
(เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2536 : 22)

วิธีที่ง่ายที่สุด คือ การกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความคิดรวบยอดในการเรียนภาษาโดยเข้าใจ ความหมายโดยรวมของเรื่องที่น่ามาสอน นั่นคือ การจัดบริบททางภาษาที่ใช้กันในชีวิตประจำวัน ที่ ผู้เรียนอาจได้พบได้เห็นหรือได้ยินได้ฟังจริง ๆ ทั้งที่เป็นภาษาเขียน ภาษาพูด หรือภาษากายนำมา จัดเป็นบทเรียน หรือกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เข้าใจ

2. แนวทฤษฎีการสอนแบบธรรมชาติ (The Natural Approach) ทฤษฎีการสอนแบบนี้ เน้นการให้ปัจจัยป้อนที่มีความหมายเป็นที่เข้าใจแก่ผู้เรียน (Comprehensible Input) โดยใช้ กระบวนการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับการรับรู้ทางภาษาของผู้เรียน(Language Acquisition) เป็นหลัก ผลของการเรียนรู้ (output) จะประสบความสำเร็จตามที่คาดหมายได้ ถ้าผู้สอนเข้าใจวิธี การให้ปัจจัย หรือการพัฒนาความคิดรวบยอดอย่างถูกต้องและเหมาะสมกับผู้เรียน พร้อมทั้งคำนึง ถึงจิตวิทยาด้านการให้แรงจูงใจ การลดความเครียดและลำดับของการพัฒนาทักษะภาษาของมนุษย์ ด้วย จะทำให้การสอนภาษาเป็นไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ การให้ปัจจัยป้อนที่มีความหมายเป็นที่ เข้าใจได้แก่ผู้เรียนนั้นจำเป็นต้องอาศัยกระบวนการสอนความคิดรวบยอดทางภาษาที่ถูกต้องซึ่งอาจ ลำดับการสอนได้ดังผังภาพต่อไปนี้

ภาพประกอบ ที่ 2 แสดงกระบวนการพัฒนาความคิดรวบยอดทางภาษา
 การพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2534 : 21)

3. แนวทฤษฎีการสอนอ่าน (Teaching Reading Approach) ในปัจจุบันมีอยู่ด้วยกันหลายทฤษฎีที่สำคัญ คือ ทฤษฎีทางภาษาศาสตร์และทฤษฎีทางจิตวิทยา แม้ว่าเป้าหมายของการสอนอ่านจะคล้ายคลึงกันคือ ต้องการให้ผู้เรียนมีความสามารถในการจับใจความสำคัญของรายละเอียดของเรื่อง แปลความ ตีความ ขยายความและมีเจตคติต่อการอ่านทางบวก เช่น รักการอ่าน สนใจการอ่าน แต่ทฤษฎีทั้งสองจะมีแนวทางในการพัฒนากระบวนการเรียนการสอนและการให้ปัจจัยป้อนแก่ผู้เรียนแตกต่างกันไปบ้าง

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษามีข้อเด่นตรงที่มีลักษณะผสมผสานระหว่างทฤษฎีการสอนอ่านทั้งภาษาศาสตร์และทางจิตวิทยาอยู่ในตัวอย่างบูรณาการโดยพิจารณาทั้งลักษณะของธรรมชาติทางภาษาศาสตร์ที่มนุษย์ฟังรับรู้และมีประสบการณ์จากวัสดุที่อ่านหรือสิ่งที่อ่านใน ชีวิตจริงพร้อมทั้งคำนึงถึงกระบวนการอ่านของมนุษย์โดยธรรมชาติเป็นสำคัญซึ่งจะเป็นหลักการทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา (Psycholinguistics) และจะทำให้ผู้อ่านมีเจตคติในการอ่านที่ดีต่อไป นอกจากนี้ ทักษะการเขียนซึ่งเป็นทักษะที่มีความสัมพันธ์กับการอ่านจะได้รับการพัฒนาได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมอีกด้วย จึงนับว่ากระบวนการสอนอ่าน และเขียนจะดำเนินต่อเนื่องกันอย่างมีประสิทธิภาพด้วย ถ้ากระบวนการสอนอ่านดำเนินไปอย่างถูกต้องเหมาะสมหลักการของทฤษฎีการสอนอ่านในปัจจุบันได้รับการพัฒนาให้เป็นไปตามกระบวนการทางธรรมชาติของมนุษย์ใน

การรับรู้ทางจิตวิทยาและทางภาษาศาสตร์โดยเน้นกระบวนการอ่านซึ่งผ่านกระบวนการทางความคิดเป็นหลักซึ่งจะแตกต่างจากหลักการและทฤษฎีการสอนอ่านในสมัยก่อนที่มักจะเน้นกระบวนการสอนองค์ประกอบย่อยของภาษาไปที่ละน้อยโดยเข้าใจรายละเอียดของเสียงด้วยอักษรซึ่งได้แก่ สระ และพยัญชนะก่อนที่จะเข้าใจความหมายของคำและประโยค เช่น รู้จักคำและเรียงคำเป็นประโยค การสอนจะกระทำเป็นขั้นตอนนับตั้งแต่การแยกเสียงในภาษา เป้าหมายที่เรียน การประสมคำ และตีความจากประโยคพื้นฐานการสอนแบบนี้จะใช้เวลาในการพัฒนามาก และมีข้อเสียที่ผู้เรียนจะเบื่อหน่ายการอ่าน เพราะต้องใช้เวลาและขัดกับความรู้สึกโดยธรรมชาติที่ต้องการนั้นคือ ความหมายของภาษาที่ผู้อ่านต้องการได้รับในการสื่อความหมายจากสัญลักษณ์หรือตัวอักษร นอกจากนี้ บางครั้งคำต่าง ๆ ไม่สามารถสะกดได้ตามเสียง เช่น อาหาร สมบัติ สมโภชน์ กระบวนการเรียนการสอน ดังกล่าว เรียกว่า กระบวนการจากล่างขึ้นบน (Bottom – Up Process) ข้อดี คือ ผู้อ่านเข้าใจรายละเอียดขององค์ประกอบภาษาได้ดี เช่น พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ฯลฯ แต่ข้อเสียคือ ความเบื่อหน่ายในการเรียนภาษาด้วยวิธีวิเคราะห์และเข้าใจความหมายรวมได้ช้า

กระบวนการจากบนลงล่าง (Top – Down Process) เป็นกระบวนการสอนที่เป็นที่นิยมกันมากทางด้าน การอ่าน เพราะการสอนแบบนี้จะเน้นการให้ความหมายโดยรวมแก่ผู้เรียนก่อนที่จะให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ในการเข้าใจเกี่ยวกับองค์ประกอบย่อยของภาษาส่วนอื่นซึ่งได้แก่ พยัญชนะ สระ ไวยากรณ์ เนื่องจากพื้นฐานทางทฤษฎีภาษาศาสตร์จิตวิทยาจะเน้นการสื่อความหมายของมนุษย์ในการอ่านซึ่งต้องอาศัยกระบวนการในการตีความหมายจากสัญลักษณ์ โดยผ่านกระบวนการทางความคิด กระบวนการทางความคิดจะช่วยให้การเชื่อมโยงความรู้ระหว่างองค์ประกอบย่อยของภาษาในประโยคและในอนุเขต(paragraph)หนึ่ง ๆ ให้เป็นที่เข้าใจได้ สมิต (เสาวลักษณ์ รัตวิรัช 2536 : 23 ; อ้างอิงจาก Smith. 1978)

4. แนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน (Genre – Based Approach)

การสอนภาษาแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา จำเป็นต้องยึดบทเรียนหรือกิจกรรมนำเป็นหลักซึ่งถือว่าเป็นปัจจัยป้อนที่สำคัญในการให้รู้รูปแบบภาษาแก่ผู้เรียน ดังนั้นบทเรียนหรือกิจกรรมนำนั้นต้องได้รับการพัฒนาอย่างถูกต้องและเหมาะสมที่จะเป็นปัจจัยป้อนเพื่อให้เป็นรูปแบบของภาษาที่เหมาะสมด้วยการพัฒนาสื่อการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาจะยึดหลักการพัฒนาจากแนวทฤษฎีทางภาษาศาสตร์เชิงระบบ (Systemic Linguistics) ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ทฤษฎีและหลักการ

แนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน (Genre – Based Approach) ได้รับการพัฒนามาจากกลุ่มนักภาษาศาสตร์ชาวออสเตรเลียกลุ่มหนึ่ง ได้แก่ Jim Martin, Joan Rothery, Frances Christie, Brian Gray และ Mary แนวทฤษฎีนี้จะยึดหลักการเกี่ยวกับทฤษฎีภาษาศาสตร์เชิงระบบ (Systemic Linguistic Theory) ของ M.A.K. Halliday ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญทางภาษา

ศาสตร์ระดับโลก และเป็นที่ยอมรับนับถือกันโดยทั่วไปในกลุ่มของนักภาษาและผู้สอนภาษาในสมัยปัจจุบันทฤษฎี ภาษาศาสตร์เชิงระบบดังกล่าว จะเน้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อเนื้อความจากบริบท ภาษาในกาลและเทศะต่าง ๆ ที่ใช้กันในสังคมหรือชุมชนซึ่งย่อมจะมีสถานการณ์แวดล้อมและวัฒนธรรมที่แตกต่างกันไปและมีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาของบุคคลต่าง ๆ ในสังคมหรือชุมชนนั้น ๆ หลักการสำคัญของแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐานจะอิงหลักการสำคัญของแนวทฤษฎีการสอนเชิงระบบดังจะแยกกล่าวตามประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

1. ภาษาและความหมาย (Language and Meaning)

ในสังคมหรือชุมชนหนึ่ง ๆ ย่อมมีภาษาเพื่อใช้ในการสื่อความหมายในการสื่อสารระหว่างบุคคลต่าง ๆ รูปของภาษาอันได้แก่ เสียง ระเบียบไวยากรณ์ คำ ซึ่งอาจเป็นคำพูดตัวอักษร หรือ สัญลักษณ์ที่ใช้เป็นสื่อในการติดต่อสื่อสารย่อมจะผิดแผกแตกต่างกันไปด้วยแล้วแต่สภาพแวดล้อมของสถานการณ์ต่าง ๆ วัฒนธรรม สังคม และธรรมชาติ ซึ่งจะมีอิทธิพลต่อการพัฒนา รูปแบบภาษานั้น ๆ ให้เป็นที่เข้าใจและยอมรับกันในแต่ละสังคมหรือชุมชน ยกตัวอย่าง เช่น ภาษาไทย มีรูปพยางค์ สระ และวรรณยุกต์ในการกำหนดเสียงแตกต่างจากภาษาอื่น ๆ เช่น ภาษาจีน และภาษาอังกฤษระเบียบไวยากรณ์ก็แตกต่างกันการเรียงคำเป็นประโยคก็ย่อมแตกต่างกันไปด้วย เช่น ภาษาไทย ใช้คำคุณศัพท์วางไว้หลังคำนาม แต่ภาษาอังกฤษ คำคุณศัพท์ส่วนมากจะวางไว้หน้าคำนาม เป็นต้น

2. ภาษาและบริบทภาษา (Language and Context)

ความเข้าใจความหมายของภาษาในการติดต่อสื่อสารย่อมขึ้นอยู่กับบริบทภาษาหรือสภาพแวดล้อมในสถานการณ์และวัฒนธรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในกาลและเทศะต่าง ๆ กัน การเข้าใจเนื้อความจากการติดต่อสื่อสารไม่ว่าจะเป็นภาษาพูดหรือภาษาเขียน บริบทภาษา (Context) ย่อมจะต้องได้รับการพิจารณาเป็นอันดับแรก เพราะบริบทภาษาจะเป็นองค์ประกอบสำคัญที่จะทำให้เนื้อความเป็นที่เข้าใจได้อย่างถูกต้องเหมาะสม “ความหมาย” ของภาษาจึงจะชัดเจนในการติดต่อสื่อสาร ยกตัวอย่าง เช่น “กา” เกาะอยู่บนต้นไม้ และ “กา” ตั้งอยู่บนเตาไฟ คำว่า “กา” ทั้ง 2 ประโยค มีรูปภาษา คือ เสียง ตัวอักษร และสระแบบเดียวกันทุกประการ แต่ “ความหมาย” ของ “กา” ใน 2 ประโยคแตกต่างกันมาก “กา” ในประโยคแรก หมายถึง สัตว์ประเภทนกชนิดหนึ่ง แต่ “กา” ในประโยคที่ 2 คือ ภาชนะใส่น้ำชนิดหนึ่ง

เนื้อความของภาษาอาจมีความสำคัญ 2 ประเด็น คือ

1. เป็นผล (Output หรือ Product) ของการสื่อความ ฮอลลิเดย์ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2534 : 25 ; อ้างอิงจาก Halliday. 1983 : 10) หมายถึง เนื้อความจะทำให้เกิดความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องราวได้ชัดเจนขึ้นว่าหมายถึงสิ่งใด
2. เป็นกระบวนการ (Process) ของการใช้ภาษาหมายถึง เนื้อความจะทำให้เข้าใจได้ว่าควรใช้ภาษาอย่างไรเพื่อให้การสื่อความหมายเป็นที่เข้าใจได้ในแต่ละชนิดของลักษณะการพูดหรือการเขียน

ลักษณะของบริบทภาษาที่มีบทบาทในการทำให้เนื้อความมีความสำคัญ และได้ความหมายที่ชัดเจน คือ บริบทภาษา ของสถานการณ์ต่าง ๆ (Context of Situation) และบริบทของวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้อง (Context of Culture) บริบทภาษาของสถานการณ์ต่าง ๆ เป็นบริบทภาษาที่สำคัญมากเพราะจะเป็นการสื่อเนื้อความของสังคมหรือชุมชนให้เห็นลักษณะของการใช้ภาษาอย่างจริงจัง ในสภาพแวดล้อมตามกาลและเทศะ บริบทภาษาของสถานการณ์ต่าง ๆ จะประกอบด้วยองค์ประกอบสำคัญของภาษา 3 ประการ ดังนี้

1. เรื่องราว (Field) หมายถึง เนื้อหาของสิ่งที่เรากำลังพูด หรือข้อความที่อ่าน หรือเขียน เพื่อการติดต่อสื่อสารซึ่งเราถือว่าเป็นข้อความต่อเนื่อง (Discourse) โดยอาจเป็นได้ทั้งภาษาพูด และภาษาเขียน เรื่องราวในข้อความต่อเนื่องนี้จะบอกว่าจะไรกำลังเกิดขึ้น

2. ความสัมพันธ์ของผู้ใช้ภาษา (Tenor) หมายถึงการใช้ภาษาระหว่างผู้ใช้ภาษาในข้อความต่อเนื่องเพื่อการสื่อสารซึ่งจะทำให้การใช้ภาษา เช่น การเลือกใช้คำ การวางโครงสร้างประโยค การใช้เสียง เช่น ผู้กำลังรายงานเกี่ยวกับกีฬาเป็นผู้รายงานข่าววิทยุ ภาษาที่ใช้ของผู้รายงานก็จะมีลักษณะเป็นการรายงาน

3. วิธีในการใช้ภาษา (Mode) หมายถึงวิธีการสื่อความหมายของภาษา ภาษาที่ใช้ในบริบทต่าง ๆ จะมีวิธีการสื่อความหมายได้หลายอย่าง เช่น เป็นภาษาพูดภาษาเขียนหรือใช้ภาษาภาพจากการ์ตูน เป็นต้น

3. ภาษาและทำเนียบภาษา (Language and Register)

เมื่อบริบทภาษามีอิทธิพลทำให้ เนื้อความ” ของสารที่สื่อสารกันเป็นที่เข้าใจและมีความหมายชัดเจนขึ้นองค์ประกอบของบริบทภาษาก็มีอิทธิพลที่จะทำให้ลักษณะของการใช้ภาษาต่างกัน บริบทภาษาในแต่ละสถานการณ์ หรือ วัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องแตกต่างกันไป ทำเนียบภาษา (Register) หรือคำศัพท์เฉพาะที่ใช้ในแต่ละสถานะก็ย่อมแตกต่างกันไปด้วย เช่น เมื่อพูดถึงพระเจ้าแผ่นดินทำเนียบภาษาที่ใช้เฉพาะ อันได้แก่ คำราชาศัพท์ ก็จำเป็นที่จะต้องนำมาใช้ให้ถูกต้องเหมาะสมตามเรื่องราวที่กล่าวถึงตามความสัมพันธ์ของผู้ใช้ภาษาและตามลักษณะวิธีการใช้ภาษาเพื่อการฟัง การพูด การอ่าน หรือการเขียน เป็นต้น

4. การเรียนรู้ภาษาในบริบท (Language Learning in Context)

การเรียนรู้เพื่อการใช้ภาษาทั้งภาษาพูดและภาษาเขียนควรเริ่มจากการรับรูปแบบภาษาที่ถูกต้องตามลักษณะของบริบทภาษาต่าง ๆ ในสถานการณ์ต่าง ๆ รวมทั้งเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม ต่าง ๆ ด้วยทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อความของภาษาในบริบทนั้นได้อย่างถูกต้อง จึงจะนับได้ว่า ผู้เรียนเรียนภาษาได้อย่างมีความหมายลักษณะของบริบทภาษาและเนื้อความต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนได้รับรูปแบบที่ถูกต้องจากการเลียนแบบการฝึกหัดภายใต้การควบคุมของผู้สอนและจากการหาประสบการณ์ ฟัง พูด อ่าน และเขียนด้วยตนเอง แบบหรือชนิดของภาษา หรือ อรรถลักษณะ นั้น นักภาษาศาสตร์การศึกษาใช้คำจากภาษาฝรั่งเศสว่า “Genre” ซึ่งหมายถึง แบบหรือชนิดของ

เนื้อความต่าง ๆ ในแต่ละบริบทของสถานการณ์และวัฒนธรรม ซึ่งมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอนตายตัวในการให้ผู้ฟังใช้ภาษาประสบความสำเร็จได้ในการใช้ภาษา

อรรถลักษณะของภาษา (Genre)

อรรถลักษณะของภาษาจะมีเป้าหมายในตัวเองที่ชัดเจนที่จะสื่อความให้ผู้ฟัง (หากเป็นภาษาพูด) และผู้อ่าน (หากเป็นภาษาเขียน) สามารถเข้าใจเนื้อความที่ได้ฟัง หรือได้อ่านชัดเจนแน่นอนขึ้นว่า ผู้พูด หรือผู้เขียนมีเจตนาอย่างไรในการสื่อความ เช่น ผู้พูด หรือผู้เขียนกำลังจะกล่าวถึงเรื่องโดยทั่วไปหรือเฉพาะเจาะจงเป็นความรู้สึกส่วนตัว หรือเป็นความกลางๆ โดยทั่วไป เป็นต้น

การเข้าใจอรรถลักษณะของเนื้อความต่าง ๆ จะทำให้การฟัง หรือการอ่านชัดเจนขึ้น การจับใจความสำคัญของเรื่อง การหารายละเอียดของเรื่อง รวมทั้งการแสดงความคิดเห็นต่าง ๆ เกี่ยวกับเนื้อความที่อ่านจะทำให้ง่ายขึ้น เพราะผู้ฟังหรือผู้อ่านมีจุดมุ่งหมายในการอ่านที่แน่นอน และชัดเจนเข้าใจอรรถลักษณะต่าง ๆ ของเนื้อความนั้น เพราะในแต่ละอรรถลักษณะจะมีลำดับของการดำเนินเนื้อความที่แน่นอนเป็นขั้นเป็นตอนตั้งแต่เริ่มจนจบ

ในภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ อรรถลักษณะของภาษาทั้งที่เป็นภาษาพูดและภาษาเขียน มีหลายชนิดดังจะยกตัวอย่างอรรถลักษณะที่สำคัญที่ใช้กันอยู่ทั่วไปในการสื่อความ ดังนี้

1. เรื่องเล่าจากประสบการณ์ (Recount)
2. รายงาน (Report)
3. การอธิบาย (Explanation)
4. เรื่องเกี่ยวกับความคิดเห็น (Exposition)
5. วิธีกร (Procedure)
6. เรื่องเล่าหรือบรรยายเชิงจินตนาการ (Narrative)
7. อภิปราย (Discussion)
8. การสังเกต (Observation)

อรรถลักษณะดังกล่าวมีรายละเอียดของโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความเพื่อการสื่อสารความหมายของภาษา และลักษณะของภาษา ดังนี้

1. เรื่องเล่าจากประสบการณ์ เป็นเรื่องที่เขียนเล่าถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมาและจากประสบการณ์ของผู้เขียน

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

1. เริ่มด้วยบทนำ
2. มีลำดับของเหตุการณ์อย่างต่อเนื่อง
3. มีบทสรุป

ลักษณะของภาษา

1. มีคำวิเศษณ์บ่งบอกเวลาและลำดับของเหตุการณ์
 2. อ้างถึงบุคคลอย่างเฉพาะเจาะจง
 3. เป็นเรื่องเล่า ซึ่งจะเป็นเรื่องในอดีต
 4. มีคำเชื่อม เพื่อบอกลำดับการเกิดของเหตุการณ์ก่อนหลังและให้ใจความสัมพันธ์ต่อเนื่องกัน เช่น แล้ว ดังนั้น จากนั้น ต่อจากนั้น ก่อนหน้าที่ หลังจาก ฯลฯ
 5. ตอนท้ายของเรื่องจะบอกค่านิยมหรือความเห็นส่วนตัว
2. รายงาน เป็นการเขียนเพื่อให้ความรู้แก่ผู้อ่าน
- ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ
1. จะมีบทนำ โดยกล่าวถึงเรื่องโดยทั่ว ๆ ไป ซึ่งอาจจะให้คำจำกัดความหรือนิยามทั่วไปของเรื่อง
 2. บอกรายละเอียดของเรื่องนั้น เช่น ประเภท ลักษณะท่าทีหรือลักษณะของพฤติกรรม คุณค่าต่อมนุษย์ ฯลฯ

ลักษณะของภาษา

1. ใช้คำหรือภาษาเป็นกลาง ไม่เฉพาะเจาะจง
 2. มีคำกริยาแสดงอาการ การกระทำ การแสดงความเป็นเจ้าของ เช่น เป็น อยู่ คือ ฯลฯ
 3. อาจมีหัวข้อกล่าวนำเป็นเรื่อง ๆ
 4. มักเป็นประโยคบอกเล่า
3. การอธิบาย เป็นการเขียนเกี่ยวกับสาเหตุและกระบวนการของการเกิดปรากฏการณ์ต่าง ๆ โดยให้รายละเอียดเกี่ยวกับเหตุการณ์ และผลว่าเกิดขึ้นได้อย่างไรและเหตุใดจึงเกิดขึ้น

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

1. บอกหลักการ สาเหตุและผล บอกลักษณะของเหตุการณ์นั้น ๆ
2. มีบทสรุปจากหลักการ

ลักษณะของภาษา

1. เป็นประโยคบอกเล่า
 2. ใช้ภาษาเป็นกลางไม่เฉพาะเจาะจง
 3. มีคำสันธานเชื่อมประโยคเพื่อบ่งบอกความเป็นเหตุเป็นผลต่อกัน
 4. ใช้คำวิเศษณ์ เพื่อการขยายความของการกระทำให้ชัดเจนขึ้น
4. เรื่องเกี่ยวกับความคิดเห็น เป็นการเขียนแสดงความเห็นส่วนตัว หรือความคิดของตนเองหรือของผู้อื่นที่มีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ซึ่งอาจจะเป็นการถกเถียงหรือโต้แย้ง

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

1. แสดงเหตุผลเกี่ยวกับเรื่องที่เขียนหรือแสดงความคิดเห็น เช่น แสดง ประโยชน์ หรือ ความสำคัญ
2. มีข้อความหรือประโยคสนับสนุนเหตุและผลที่เสนอแต่ละความคิด
3. มีบทสรุปย้ำการแสดงความคิดเห็นของตนเพื่อเน้นความสำคัญของเรื่องให้น่าสนใจ และน่าเชื่อถือ

ลักษณะของภาษา

1. มีข้อความหรือเนื้อความเกี่ยวกับความคิดเห็นของตนเอง
2. มีประโยคสนับสนุนหรือมีการขยายความในแต่ละความคิด
3. ใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 1 และบุรุษที่ 3 ในการกล่าวถึง
4. มีคำแสดงเจตคติ
5. วิธีการ เป็นการเขียนแนะนำการปฏิบัติ ซึ่งจะกล่าวถึงวิธีการ กระบวนการ หรือ ขั้นตอนการปฏิบัติที่ชัดเจน

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

1. ต้องมีจุดมุ่งหมายในการเขียนที่แน่นอน
2. ให้อายละเอียดของวัสดุอุปกรณ์ที่ต้องใช้
3. เรียงลำดับขั้นตอนในการปฏิบัติ

ลักษณะของภาษา

1. เป็นประโยคคำสั่ง
2. ใช้คำกริยาที่บ่งบอกการปฏิบัติ
3. ใช้ภาษาเป็นกลาง ๆ ไม่เฉพาะเจาะจงไม่อ้างอิงตัวบุคคล
4. ใช้คำนาม
6. เรื่องเล่าหรือบรรยายเชิงจินตนาการ เป็นการเขียนเรื่องเล่าจากจินตนาการส่วนมากจะเป็นเรื่องนิทานหรือนิยาย

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

1. มีการนำเรื่อง กล่าวความเป็นไปของเรื่องบ่งบอกตัวบุคคล สถานที่ หรือเวลา
2. มีลำดับของเหตุการณ์ในเรื่อง
3. แสดงปมปัญหาของเรื่อง
4. แสดงการคลี่คลายของเรื่องหรือการแก้ปมปัญหา
5. อาจให้คติพจน์ หรือข้อเตือนใจท้ายเรื่อง

ลักษณะของภาษา

1. เป็นเรื่องเล่าในอดีต หรือเป็นเรื่องที่ผ่านมาแล้ว
2. ใช้บุพบทบ่งบอกเวลา สถานที่
3. ใช้สรรพนามบุรุษที่ 3 ในการกล่าวถึงหรืออ้างอิงบุคคลหรือสิ่งของอื่น ๆ
4. อาจมีการซ้ำ ย้ำเรื่อง
5. ใช้คำสันธานเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของเรื่องและบ่งบอกความเป็นเหตุเป็นผล

ความคล้อยตาม และความขัดแย้ง ฯลฯ

7. อธิบาย เป็นการเขียนเพื่อแสดงถึงเหตุผลและความจำเป็น ซึ่งให้เห็นข้อดีข้อเสียเป็นการจูงใจให้ผู้อ่านคล้อยตาม

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

1. เริ่มบทนำด้วยการให้หลักการหรือความสำคัญของเรื่องให้ชัดเจน
2. กล่าวถึงข้อขัดแย้ง หรือสนับสนุนโดยมีการอ้างอิงแสดงเหตุผล
3. ตอนท้าย กล่าวเสนอแนะเชิงสรุปว่า ควรทำหรือสนับสนุนอย่างไร โดยย้ำหลักการ

หรือความสำคัญของเรื่อง เช่นเดียวกับในบทหน้า

ลักษณะของภาษา

1. มีข้อความแสดงความคิดเห็นที่เกี่ยวข้องของตนเองและผู้อื่น
2. ใช้ประโยคบอกเล่า
3. มีข้อความสนับสนุน หรืออ้างอิงหรือให้เหตุผล
4. ใช้คำเชื่อม เช่น คำสันธาน คำบุพบท คำวิเศษณ์ เพื่อแสดงความขัดแย้งคล้อยตาม

หรือเป็นเหตุเป็นผลแก่กัน

8. การสังเกต เป็นการเขียนเพื่อให้ความเห็นและให้รายละเอียดของการสังเกตสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

1. มีบทนำเกี่ยวกับสิ่งที่สังเกต บ่งเวลาหรือสถานที่
2. มีลำดับของการบอกรายละเอียด
3. ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับการสังเกต

ลักษณะของภาษา

1. มีคำวิเศษณ์บ่งบอกเวลาหรือสถานที่ และลำดับของการบอกรายละเอียด
2. ใช้คำคุณศัพท์บอกลักษณะของคำนามต่าง ๆ
3. ใช้ภาษาเป็นกลาง ๆ ไม่เฉพาะเจาะจงในการอ้างอิง

ตาราง 1 ตัวอย่างคำถามที่ใช้ในการดำเนินเรื่องของอรรถลักษณะต่างๆ ชนิด

อรรถลักษณะ (Genre)	ลำดับของคำถามในการดำเนินเรื่อง
1. เล่าเรื่องจากประสบการณ์ (Recount)	1. ใคร ทำอะไร ที่ไหน อย่างไร แล้วอย่างไร ต่อไปล่ะ สรุปเป็นอย่างไร 2. เกิดอะไรขึ้น กับใคร ที่ไหน อย่างไร แล้วเกิดอะไรขึ้นอีก อย่างไร (ลำดับเหตุการณ์ก่อนหลัง) (ให้ลำดับความของเรื่องที่เกิดขึ้น)
2 รายงาน (Report)	เรื่องเกี่ยวกับอะไร 1. เป็นอย่างไร มีลักษณะเฉพาะอย่างไร โดยทั่วไป 2. มีลักษณะเฉพาะอย่างไร เป็นอย่างไร 3. มีประโยชน์ มีโทษอย่างไร สรุปสั้น ๆ ว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร
3. การอธิบาย (Explanation)	เรื่องอะไรที่จะพูดถึง สำคัญอย่างไร ทำได้อย่างไร ทำไมถึงเป็นอย่างนั้น เกิดขึ้นได้อย่างไร เหตุใดจึงเกิดขึ้นได้ ฯลฯ
4. เรื่องเกี่ยวกับ ความคิดเห็น (Exposition)	1. เป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร เป็นความคิดเห็นของใคร มีเหตุและผล อย่างไร 2. ลำดับเหตุและผล สรุปการแสดงความคิดเห็น (จากประเด็นที่ตั้งไว้อย่างไร)
5. วิธีการ (Procedure)	เป็นวิธีการทำอะไร มีอุปกรณ์อะไรบ้าง ทำอย่างไร (ลำดับการกระทำทีละ ตอน)
6. เรื่องเล่า จินตนาการ (Narrative)	1. ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อใด อย่างไร แล้วเกิดอะไรขึ้น 2. ลำดับเรื่องก่อนหลัง ปัญหาคืออะไร แก้ไขได้อย่างไร สรุปแล้วเรื่องนี้มี คติสอนใจอย่างไรบ้าง
7. อภิปราย (Discussion)	เป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร มีความสำคัญอย่างไร มีความสำคัญจำเป็นอย่างไร มีเหตุผลเห็นด้วยและไม่เห็นด้วยอย่างไร
8. การสังเกต (Observation)	จะพูดเกี่ยวกับอะไร จะเขียนเกี่ยวกับอะไร ที่ไหน มีลักษณะอย่างไร ลำดับลักษณะของสิ่งนั้นทีละตอน สรุปผู้สังเกตคิดว่าอย่างไร

การพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์. 2534 : 36)

สรุปได้ว่า อรรถลักษณะแต่ละชนิดย่อมมีลักษณะโครงสร้างการลำดับความและลักษณะ
ของภาษาในบริบทที่แตกต่างกัน ดังนั้น การเรียนรู้อรรถลักษณะจึงส่งผลโดยตรงต่อการฟัง พูด อ่าน
เขียน ผู้เรียนต้องสามารถจับประเด็นของเรื่องและลำดับความของเรื่องนั้นได้อย่างถูกต้องด้วยตนเอง

การเรียนรู้วรรณคดีจะเป็นประโยชน์ที่เอื้อให้กับผู้เรียนอย่างมากในการลำดับความของเรื่องในแต่ละวรรณคดีและเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง เมื่อผู้เรียนพบเห็นเรื่องในลักษณะดังกล่าวนอกห้องเรียน

การจัดบทเรียนหรือหน่วยการเรียนรู้สำหรับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

กระบวนการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา จำเป็นต้องยึดบทเรียนที่จัดเฉพาะประสบการณ์ที่ผู้เรียนควรได้รับจากหลากหลายของบริบททางภาษา ในสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันได้อย่างเหมาะสมโดยพิจารณาจากหน้าที่ของภาษา (Function) ที่ผู้เรียนใช้ความจำเป็นในบริบทต่าง ๆ เป็นสำคัญตามระดับวัยและความสนใจ การจัดบทเรียน จะจัดตามจุดมุ่งหมายในการอ่านของมนุษย์ทั่ว ๆ ไป 3 ประการ คือ

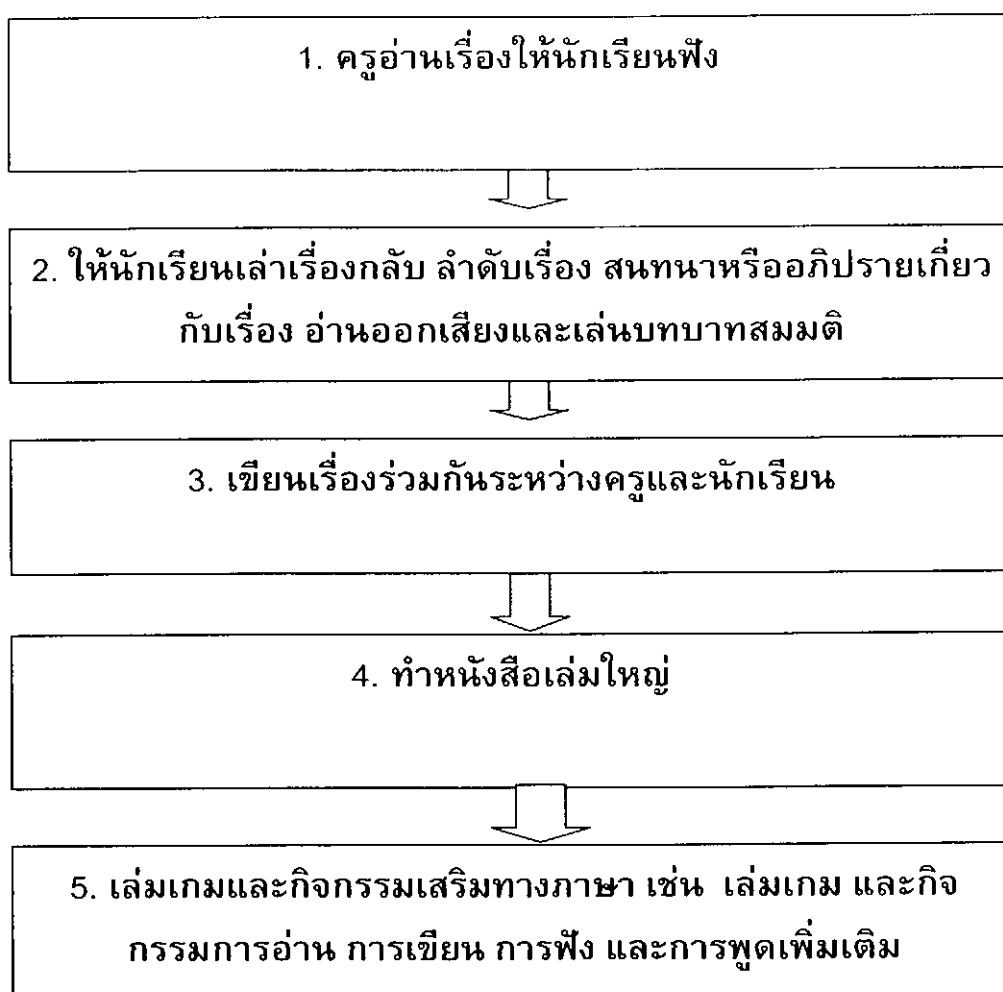
1. อ่านเพื่อบันเทิง
2. อ่านเพื่อรู้และเข้าใจวิธีการหรือกระบวนการ “เพื่อ ทำเป็น”
3. อ่านเพื่อศึกษาและค้นคว้า “เพื่อ คิดเป็น ”

บทเรียนของวิธีการสอนดังกล่าวจึงจัดหนังสือเป็นเล่ม ๆ ที่มีความยาวพอประมาณตามระดับวัย ชั้นเรียนและความสนใจของนักเรียนโดยถือหนังสือแต่ละเล่มเป็นหน่วยการเรียนรู้หนึ่ง ๆ ภาษาที่ใช้ในหนังสือเหล่านี้ควรแต่งให้เหมาะสมกับการใช้ภาษาของนักเรียนในแต่ละระดับวัย และประสบการณ์ในสิ่งแวดล้อมที่เป็นอยู่ตามธรรมชาติของการใช้ภาษา ความยากง่ายของเนื้อหาภาษาในบริบท ย่อมแตกต่างกันไปด้วยในแต่ละระดับชั้นสำหรับในระดับสูง ๆ ขึ้นไป หนังสือจะต้องมีเรื่องราวผู้เขียน อาจใช้โครงสร้างทางภาษาได้มากขึ้นตามวัย

ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาทั้ง 3 รูปแบบ มีดังนี้

ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาได้รับการพัฒนาภาษาอย่างบูรณาการจากความหมายรวมของเรื่องไปสู่องค์ประกอบย่อยของภาษาและไม่เพียงแต่จะเน้นการพัฒนาทักษะทางภาษาจากการอ่านไปสู่ทักษะทางภาษาอื่น ๆ เป็นทักษะสัมพันธ์ เช่น การฟัง และการเขียน แต่จะเน้นกระบวนการอ่านที่สำคัญแก่ผู้เรียนอีกด้วยโดยพยายามให้ผู้เรียนเกิดความคุ้นเคยกับการใช้เทคนิคกับการอ่านบางประการ เช่น การให้ความสนใจ การใช้ประสบการณ์เดิมและการระลึกสิ่งที่อ่านได้ สามารถจับใจความสำคัญ ตีความ แปลความ และขยายความของเรื่องที่ได้ อ่านได้ ดังนี้

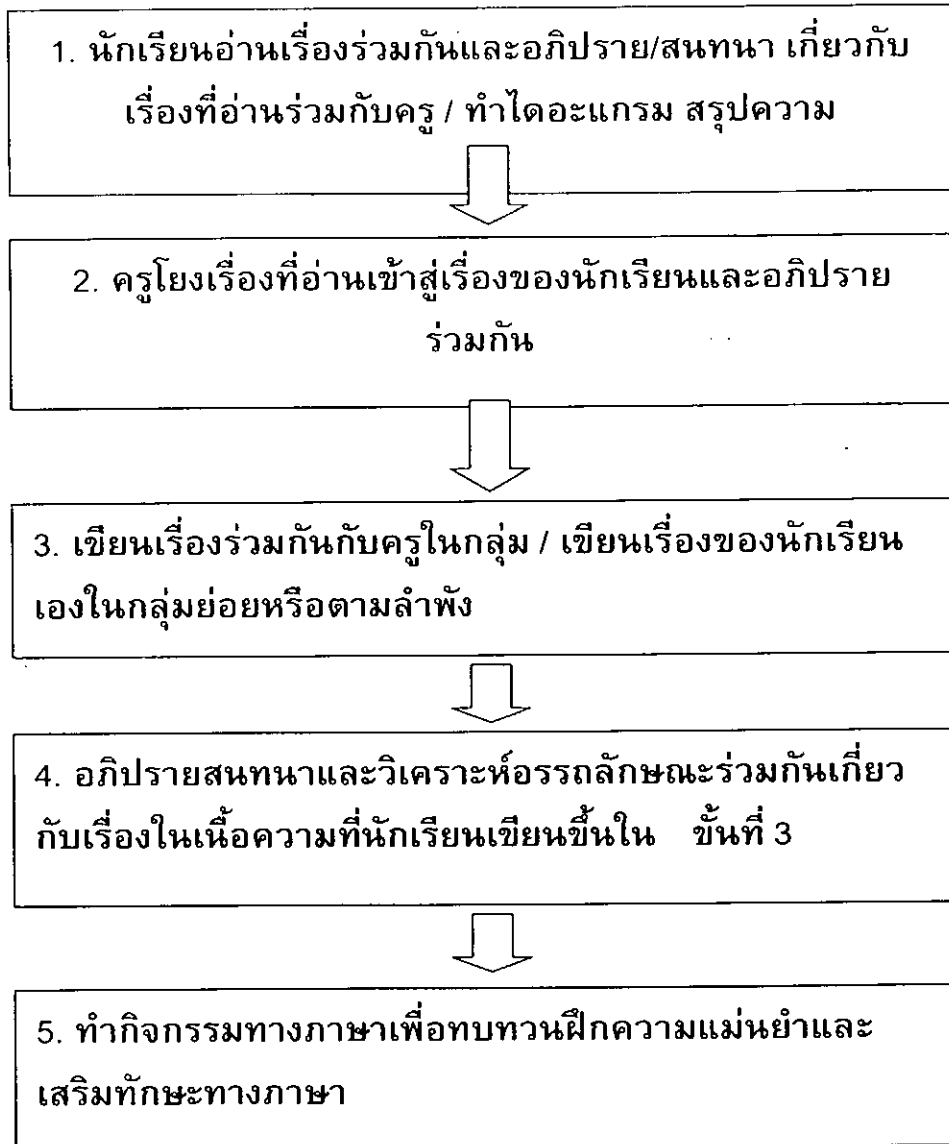
1. การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) มีขั้นตอนมีการสอนแบ่งออกได้เป็น 5 ขั้นตอนดังนี้

ภาพประกอบ 3 ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1)
 การพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (เสาวลักษณ์ รัตนาวิรัช. 2533 : 22)

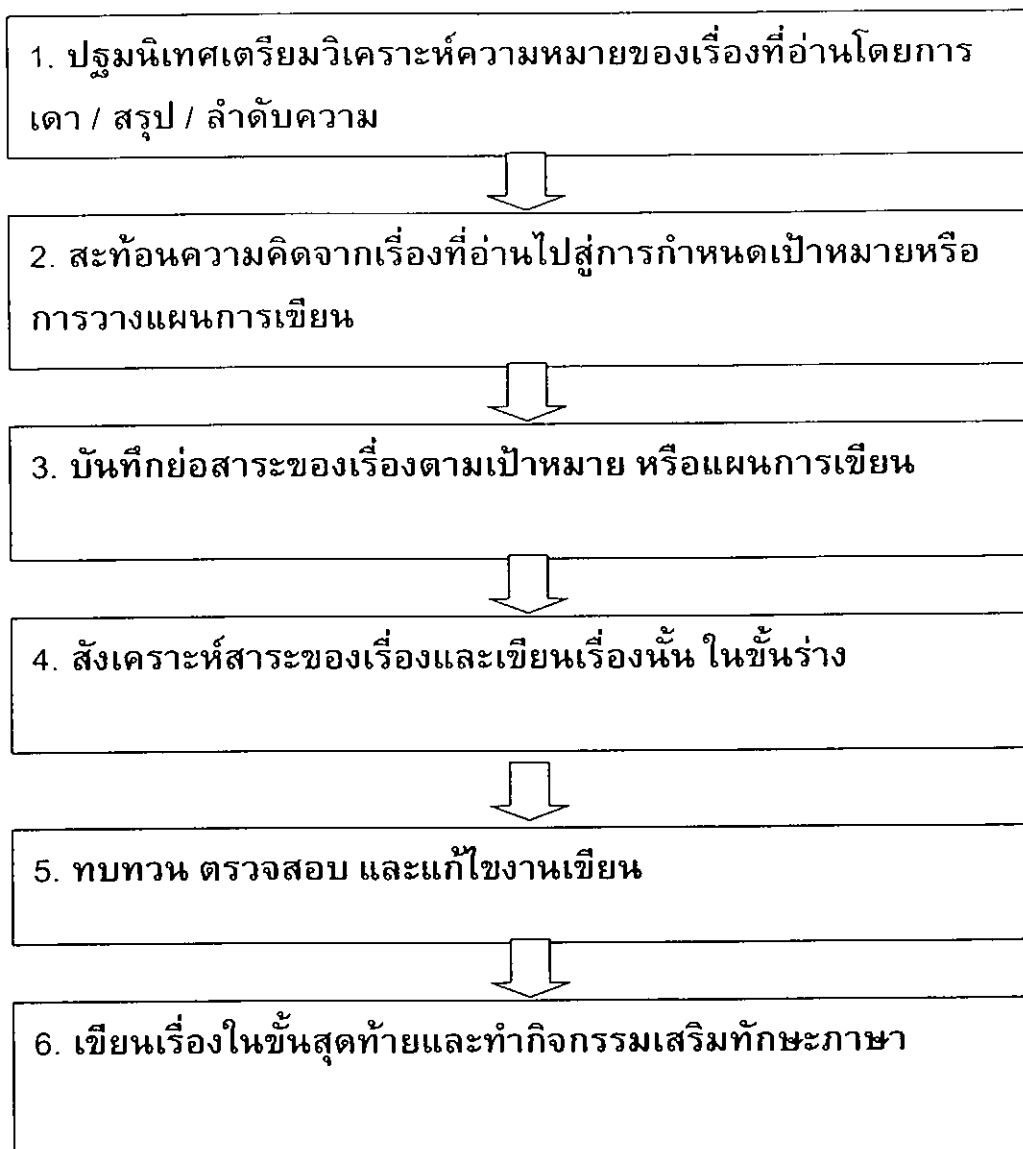
2. ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2)

(The Concentrated Language Encounter Model II) เป้าหมายของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 คือ การพัฒนาผู้เรียนที่สามารถอ่านและเขียนประโยคพื้นฐานได้พอสมควร แล้วอย่างต่อเนื่องผู้เรียนจะได้พัฒนาความสามารถในการอ่านและเขียนเรื่องต่าง ๆ ที่มีวรรณลักษณะหลากหลายได้ใช้ข้อความคิดของตนเอง โดยอาศัยการเลียนแบบหรืออิงแบบอย่างจากบทเรียน รวมทั้งสามารถสื่อสารเป็นภาษาพูด คือ การฟังและการพูด ผู้สอนมีบทบาทลดลงเพื่อฝึกปฏิบัติให้เรียนรู้ด้วยตนเองมากขึ้น ขั้นตอนในรูปแบบที่ 2 มีดังนี้

ภาพประกอบ 4 ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2)
 การพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2534 : 31)

3. การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3) (The Concentrated Language Encounter Model III) เหมาะสำหรับผู้เรียนที่มีประสบการณ์การอ่าน การเขียนในระดับที่สูงขึ้น (Advanced Level) ได้มีโอกาสเพิ่มพูนความชำนาญและมีสมรรถภาพในการอ่าน เขียน ฟัง และพูดเชิงวิเคราะห์ วิจัยในบริบทภาษา ที่เกี่ยวข้องกับมวลประสบการณ์ในวิชาต่าง ๆ มากขึ้นมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนสามารถหาข้อมูลจากการสื่อสารทั้งภาษาพูด และภาษาเขียนจากบทความหรือเรื่องราวต่าง ๆ ที่ได้ฟัง หรืออ่านในชีวิตประจำวัน และสามารถรายงานข้อมูลต่าง ๆ เพื่อสื่อความให้เป็นที่เข้าใจได้อย่างถูกต้องตามเทศกาล มีขั้นตอนดังนี้

ภาพประกอบ 5 ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3)
 การพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (เสาวลักษณ์ รัตนิวิชช์. 2536 : 32)

ตาราง 2 สรุปขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาทั้ง 3 รูปแบบ

ชั้นที่	รูปแบบที่ 1 (Model I)	รูปแบบที่ 2 (Model II)	รูปแบบที่ 3 (Model III)
1	ครูอ่าน / เล่าเรื่องให้นักเรียนฟัง	นักเรียนอ่านเรื่องร่วมกัน อภิปราย หรือสนทนา เกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน และ ทำไดอะแกรม สรุปความ	ปฐมนิเทศเตรียมวิเคราะห์ ความหมายของเรื่องที่อ่าน โดยการเดา / สรุป ลำดับ ความ
2	ให้นักเรียนเล่าเรื่อง กลับลำดับเรื่องสนทนา หรืออภิปรายเกี่ยวกับ เรื่อง อ่านออกเสียงและ เล่นบทบาทสมมติ	ครูโยงเรื่องที่อ่านเข้าสู่ เรื่องของนักเรียนและ อภิปรายร่วมกัน	สะท้อนความคิดจากเรื่อง ที่อ่านไปสู่การกำหนดเป้าหมายหรือการวางแผน การเขียน
3	เขียนเรื่องร่วมกันกับ ครู	เขียนเรื่องร่วมกันกับครู / เขียนเรื่องของนักเรียน เองในกลุ่มย่อยหรือตาม ลำพัง	บันทึกย่อสาระของเรื่อง ตามเป้าหมาย หรือแผน การเขียน
4	ทำหนังสือเล่มใหญ่	อภิปรายสนทนาและ วิเคราะห์หรือรรถลักษณะ ร่วมกันเกี่ยวกับเรื่องใน เนื้อความที่นักเรียนเขียน ขึ้นในชั้นที่ 3	สังเคราะห์สาระของเรื่อง และเขียนเรื่องนั้น ใน ชั้นร่าง
5	เล่นเกมและกิจกรรม เสริมทางภาษาอื่น ๆ	ทำกิจกรรมทางภาษา เพื่อทบทวนฝึกความ แม่นยำและเสริมทักษะ ทางภาษา	ทบทวน ตรวจสอบ และ แก้ไขงานเขียน
6	-	-	เขียนเรื่องขั้นสุดท้ายและ ทำกิจกรรมเสริมทักษะ ภาษา

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) ซึ่งมีขั้นตอนการสอนทั้ง 5 ขั้น โดยคำนึงถึงกระบวนการของหลักการและทฤษฎีการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้แจ้ง (Mastery Learning) คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างผู้เรียนในกระบวนการเรียนการสอนด้วยเวลาเรียน (Learning Time) การให้เวลาแก่ผู้เรียนในการฝึกปฏิบัติทางภาษามาก ๆ (Engaged Time) ย่อมช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้มาก ๆ

ขั้นตอนที่ 1 ครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟัง

จุดมุ่งหมาย : เพื่อให้นักเรียนเข้าใจความหมายโดยรวมของเรื่อง

ในขั้นตอนนี้ ครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟังอย่างมีชีวิตชีวาโดยอาศัยเทคนิคการเล่าเรื่องให้นักเรียนสนใจฟังไม่ควรอ่านไปเรื่อย ๆ ตามหนังสือแต่ละหน้า และไม่จำเป็นต้องใช้นิ้วชี้ไล่ตามตัวอักษรในขณะที่อ่าน อ่านทำนองการเล่าเรื่องก็เพียงพอแล้ว คำบางคำ หรือบางประโยค ครูจำเป็นต้องแสดงท่าทางประกอบไปด้วย ถ้าภาพยังไม่สามารถสื่อความหมายได้เพียงพอ คำที่เป็นนามธรรมและอธิบายเป็นภาษาไทยง่าย ๆ ไม่ได้โดยเฉพาะเมื่อสอนนักเรียนที่ใช้ภาษาที่สองหรือภาษาถิ่น ครูสามารถอธิบายเป็นภาษาที่สอง หรือภาษาของนักเรียนได้ถ้าจำเป็น ครูควรใช้การสนทนากับนักเรียนเข้าช่วยในการสื่อความหมายโดยใช้คำถามง่าย ๆ และให้ดูจากภาพประกอบเรื่องในแต่ละหน้าทุกหน้า ตั้งแต่หน้าปกจนถึงท้ายเล่ม เช่น ภาพนี้คืออะไร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อใดอย่างไร เป็นต้น เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนคิดเกี่ยวกับเรื่องโดยเน้นการใช้ประสบการณ์เดิมของผู้เรียนเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน ผู้เรียนจะเริ่มพัฒนาความคิดรวบยอดเกี่ยวกับเรื่องได้ถูกต้อง

ประเมินผล : สังเกตดูว่านักเรียนสามารถตอบคำถามครูง่าย ๆ ว่า เรื่องเกี่ยวกับอะไรที่ไหน

ขั้นตอนที่ 2 ให้นักเรียนเล่าเรื่อง ลำดับเรื่อง สนทนาหรืออภิปรายเกี่ยวกับเรื่องอ่านออกเสียง และบทบาทสมมติ

จุดมุ่งหมาย : 1. เพื่อฝึกการระลึกสิ่งที่ฟังจากการอ่านได้

2. เพื่อให้นักเรียนเข้าใจความหมายในรายละเอียดของเรื่องได้

กระบวนการเรียนการสอนในขั้นนี้ ครูอาจดำเนินการสอนต่อเนื่องจากขั้นตอนที่ 1 ได้ในทันทีถ้าเวลาในคาบเรียนยังมีอยู่ หรือนักเรียนยังไม่แสดงความรู้สึกเบื่อหน่ายล้าเสียก่อน ครูเริ่มนำเข้าสู่บทเรียน โดยการถามคำถามง่าย ๆ ให้นักเรียนเล่าเรื่องที่ครูอ่านให้ฟังแล้วในขั้นที่ 1 ครูควรพยายามกระตุ้นให้นักเรียนทุกคนได้พูดแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านไปแล้วครูอาจใช้รูปภาพประกอบในแต่ละหน้าให้นักเรียนดูแล้วให้นักเรียนเล่าเรื่องเพื่อช่วยให้นักเรียนเล่าเรื่องได้ง่ายขึ้นเมื่อนักเรียนช่วยกันเล่าเรื่องและลำดับเรื่องได้จบแล้วครูควรย้อนถามคำถามและสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับเรื่องอีกครั้งเป็นการทบทวนหรือเปิดหนังสือใหม่ที่ละหน้าสนทนากันเกี่ยวกับภาพ ครูควรอ่านออกเสียงและให้นักเรียนอ่านตาม ทำอย่างนี้ไปทุกหน้า

ข้อควรระวัง ครูไม่ควรให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามตั้งแต่ต้นเรื่องจนจบ เพราะนักเรียนจะรู้สึกเบื่อหน่ายและขาดความสนใจในการอ่านทันทีที่ครูควรให้นักเรียนออกมาแสดงบทบาทสมมติ โดยเลือกอาสาสมัคร นักเรียนที่เหลือให้อ่านออกเสียงตามครู นักเรียนบางคนไม่กล้าออกมาเล่นบทบาทสมมติ ครูลองให้นักเรียนเล่นพร้อม ๆ กัน เพื่อให้เกิดความคุ้นเคยและช่วยให้เกิดความมั่นใจเมื่อถึงคราวที่ตนแสดง

ประเมินผล : สังเกตดูความถูกต้องจากการเล่าเรื่องย้อนกลับของนักเรียน การลำดับเรื่องการสื่อความเข้าใจเนื้อเรื่องจากการแสดงบทบาทสมมติ

ขั้นตอนที่ 3 เขียนเรื่องร่วมกันระหว่างครูและนักเรียน

จุดประสงค์ :

1. เพื่อฝึกการระลึกเรื่องที่ฟังจากการอ่านได้
2. เพื่อให้นักเรียนรู้จักตัวอักษรที่ใช้แทนความหมายของคำต่าง ๆ ที่เคยเรียนรู้มาแล้วในขั้นตอนที่ 1 และ 2 จากการฟังและพูด
3. เพื่อให้นักเรียนเข้าใจลีลาของการเขียนตัวอักษรและความสัมพันธ์ของเสียงกับตัวอักษร
4. เพื่อให้นักเรียนสื่อความหมายของตน จากภาษาพูดเป็นภาษาเขียนได้
5. เพื่อให้นักเรียนมีโอกาสแสดงความคิดสร้างสรรค์และใช้จินตนาการในการสื่อความหมาย

ครูให้นักเรียนเล่าลำดับเรื่องที่อ่านและเล่นบทบาทสมมติอีกครั้ง ครูใช้กระดาษแผ่นใหญ่ มีขนาดพอที่นักเรียนจะอ่านและมองเห็น ให้นักเรียนตกลงว่าจะอะไรเกิดขึ้นบ้าง ครูควรถามความเห็นของนักเรียนทั้งชั้น ในขณะที่เขียนครูไม่ควรหันหลังให้นักเรียน ครูควรยืนเอียงชิดด้านข้างกระดาษเพื่อให้นักเรียนเห็นลีลาการเขียนที่ถูกต้องและเข้าใจความสัมพันธ์ของเสียงกับตัวอักษร เมื่อครูเขียนประโยคหนึ่งจบแล้ว ครูควรให้นักเรียนอ่านทบทวนคำประโยคซ้ำก่อนเขียนประโยคใหม่ทุกครั้ง เมื่อเขียนเรื่องไปได้สักระยะครูควรให้นักเรียนออกมาวาดภาพประกอบตามเรื่องที่เขียนไว้ และให้นักเรียนที่เหลืออ่านออกเสียงพร้อม ๆ กับทวนเรื่องตั้งแต่ต้น จากนั้นให้นักเรียนช่วยกันอ่านทบทวนเรื่องตั้งแต่ต้นจนจบและช่วยกันแต่งชื่อเรื่อง

ข้อสังเกต ในขณะที่ครูให้นักเรียนอ่านเรื่องที่แต่งจากกระดาษแผ่นใหญ่นั้นครูอาจใช้ไม้ชี้ตัวอักษรตามไปด้วย และอาจชี้คำสลับที่ให้อ่านบ้างเพื่อดูว่านักเรียนอ่านได้แน่

ประเมินผล : สังเกตดูการบอกลำดับเรื่องของนักเรียน

ขั้นตอนที่ 4 ให้นักเรียนทำหนังสือเล่มใหญ่

จุดประสงค์ : เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกอ่านออกเสียงและแสดงถึงความเข้าใจความหมายของคำและประโยคของเรื่องได้

ในขั้นนี้ ครูแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม กลุ่มละประมาณ 4-5 คน สำหรับนักเรียนยังเขียนเองไม่ได้ ครูควรเขียนเรื่องโดยลอกประโยคต่าง ๆ จากเรื่องที่เขียนไว้ในขั้นตอนที่ 3 ลงในกระดาษขนาดใหญ่พอที่จะใช้ทำหนังสือเล่มใหญ่เพื่อเป็นแหล่งในการเรียนรู้ของกลุ่ม และนำมาอ่านหน้าชั้นเรียนให้นักเรียนในชั้นอ่านและเห็นได้ชัดเจน

หมายเหตุ ในตอนนี้ ครูเขียนให้แต่ละกลุ่มไม่ทัน ครูอาจต้องใช้เวลาในห้องเรียนเขียนแต่ต้องหลังจากที่ได้ตกลงกับนักเรียนว่าเขาอยากให้อ่านอย่างไร ครูจึงเว้นที่ว่างไว้ให้ ครูเอากระดาษที่เขียนแล้วแบ่งให้นักเรียนผลัดกันอ่านในกลุ่มเสียก่อนแล้วให้นักเรียนวาดภาพประกอบตามเรื่อง ควรลอกเรื่องเขียนไว้หลาย ๆ ชุดเพื่อให้นักเรียนแต่ละกลุ่มได้ทำอย่างทั่วถึง เมื่อเสร็จแล้วให้นักเรียนแต่ละกลุ่มนำหนังสือเล่มใหญ่ออกมาแสดงโดยช่วยกันอ่านให้เพื่อนฟังหน้าชั้นจะทำให้สนุกสนานในการอ่าน การฟัง

การทำหนังสือเล่มใหญ่มีอุปกรณ์ที่จำเป็น ดังต่อไปนี้

1. กระดาษแผ่นใหญ่ ราคาไม่ต้องแพงนัก นำมาตัดเข้าให้พอดีกับขนาดที่ต้องการ
2. กระดาษเขียนสำหรับทำปก หรือกระดาษชนิดอื่น ๆ ที่สามารถนำมาทำปกได้ ควรให้มีขนาดใหญ่กว่ากระดาษที่ใช้เขียนด้านใน
3. กาวหรือแปะเปียก
4. กรรไกร
5. ดินสอสี สีเทียน ฯลฯ (จะใช้ชนิดใดก็ได้)
6. ที่เย็บกระดาษ
7. สติกเกอร์รูปตัวอักษร (ไม่จำเป็นต้องใช้ ถ้าหาไม่ได้หรือไม่มี)
8. มีดตัดกระดาษคุณภาพดี (ให้ครูเป็นผู้ใช้เท่านั้น)
9. กระดาษกาว หรือกระดาษเทป
10. สีเมจิก(เฉพาะครูเป็นผู้ใช้เท่านั้น)

วิธีทำหนังสือเล่มใหญ่ (Big books)

พับกระดาษที่จะใช้เขียนตามขนาดที่ต้องการ ตัดตามยาวเพื่อให้เป็น 2 หน้ากระดาษได้ หรือจะตัดกระดาษเป็นหน้าเดี่ยวตามขนาดที่ต้องการก็ได้เมื่อพับกระดาษเป็นคู่หรือเย็บกระดาษหน้าเดียวเป็นเล่มขอบของหนังสืออาจไม่เท่ากันหรือไม่สม่ำเสมอควรใช้กรรไกรเล็มปลายกระดาษให้เรียบตรวจสอบเรื่องและรูปภาพที่เขียนไว้ในขั้นตอนก่อนเพื่อให้นักเรียนลอกตามด้วยตัวบรรจงในระยะต้น ๆ และติดรูปหรือวาดภาพประกอบตามใจชอบ ครูควรช่วยนักเรียนได้โดยคำแนะนำและให้นักเรียนออกแบบหนังสือของตนเองอย่างเสรีควรตีเส้นด้วยไม้บรรทัดไว้ก่อนเพื่อให้การเขียนของนักเรียนมีระเบียบและอ่านได้ง่าย ควรเหลือขอบไว้เผื่อการเย็บเล่มหรือเข้าปก

การทำปกก่อนจะลงสีจริงควรใช้ดินสอเขียนตัวอักษรเพื่อไม่ให้เลอะเทอะเมื่อนักเรียนเขียนหนังสือเรียบร้อยแล้วให้นักเรียนออกแบบปกให้สะดุดตาและช่วยกันเขียนตกแต่งให้สวยงามลง

สตัวอักษรหรือใช้สติ๊กเกอร์ตัวอักษรติดตกแต่งปกก็ได้ เมื่อทำปกเสร็จ นำปกมาเย็บเข้าเล่ม โดยเอากระดาษที่เขียนเรื่องและภาพประกอบซึ่งทำเสร็จเรียบร้อยแล้วไว้ข้างในเย็บปกด้านนอกด้วยเครื่องมือเย็บกระดาษโดยกระดาษที่เย็บให้เรียบร้อยเมื่อเย็บเข้าปกเรียบร้อยแล้วใช้กระดาษกาวหุ้มสันปกให้เรียบร้อย

หมายเหตุ : ในการทำหนังสือควรใช้วัสดุอุปกรณ์ที่อาจหาได้ง่ายเท่าที่จะทำได้ง่ายเท่าที่จะทำได้และประหยัดที่สุดไม่จำเป็นต้องใช้เวลาและใช้เงินฟุ่มเฟือยมาก นักเรียนสนุกสนานในการทำงานร่วมกันและเห็นคุณค่าของงานที่ทำ เพื่อนำไปใช้เป็นแหล่งในการเรียนรู้เท่านั้น เมื่อนักเรียนเรียนรู้ได้หลายหน่วยการเรียนรู้แล้วพยายามเลี่ยงการเขียนประโยคเดียวหรือภาพเดียว ในแต่ละหน้าควรจะมีหลายประโยคต่อเนื่องกันในแต่ละหน้า การเขียนประโยคควรเขียนตามความถูกต้องของภาษา โดยเฉพาะเรื่องการวางวรรคตอน

ประเมินผล :

1. สังเกตการทำงานร่วมกันของนักเรียน ความรับผิดชอบในการทำงานกลุ่ม การเก็บของเข้าที่ การรู้จักแบ่งปันและการช่วยเหลือซึ่งกันและกันในทีมงานเสร็จลุล่วงไปด้วยดี
2. สังเกตภาพที่สื่อความหมายของเรื่องว่ามีความสอดคล้องกับเรื่องได้ดี

ขั้นตอนที่ 5 ให้นักเรียนเล่นเกมหรือกิจกรรมเสริมทางภาษา

จุดประสงค์ เพื่อให้นักเรียนฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาด้วยองค์ประกอบย่อยของภาษาต่าง ๆ จนเกิดความแม่นยำสามารถอ่าน เรียบเรียงคำเป็นประโยค สะกดคำได้ เขียนคำและประโยคได้เข้าใจการใช้เครื่องหมายวรรคตอนที่เรียนมาแล้วได้

ในขั้นตอนนี้ ครูจะให้นักเรียนใช้หนังสือเล่มใหญ่ของกลุ่มเป็นแหล่งในการเรียนรู้ เพื่อให้ นักเรียนได้ค้นคว้า การสะกดคำ การเขียนคำ และประโยค พร้อมทั้งความหมายของคำและประโยคจากหนังสือ เกมที่เล่นได้ง่าย ใช้วัสดุสิ้นเปลืองน้อย และมีประสิทธิภาพคือการใช้บัตรคำ

การทำบัตรคำ ครูควรอ่านหนังสือเล่มใหญ่ของนักเรียนในแต่ละกลุ่มเสียก่อน เตรียมเขียนบัตรคำทุกคำจากเรื่องในหนังสือใหญ่นั้น ๆ แม้กระทั่งเครื่องหมายวรรคตอนทุกตัวและจัดลงในกระดาษหนึ่ง อาจจะติดไว้กับกระดาษคำหน้าชั้นเรียน หรือบนผนังที่ติดไว้หน้าชั้นเรียนหรือบนฝาผนังห้องเรียนได้

เกมบัตรคำต่าง ๆ อาจจัดให้นักเรียนได้ร่วมกิจกรรม ดังนี้

1. หาบัตรคำที่ถูกต้องมาเทียบกับคำต่าง ๆ ที่ครูชี้ให้ในหนังสือเล่มใหญ่
2. ให้นักเรียนหยิบบัตรคำจากกระดาษหนึ่งและให้หาคำตามที่ปรากฏอยู่ในหนังสือเล่มใหญ่ที่เหมือนกันกับบัตรคำนั้น ๆ
3. เล่นเกม "จ้ำจี้" จำนวนของบัตรคำที่เรียงคว่ำด้านหน้ากับพื้นหรือบนโต๊ะ วิธีเล่นในขณะที่เพื่อน ๆ ช่วยกันร้องเพลง เช่น "จ้ำจี้ มะเขือเปราะ กระเทาะหน้าแว่น พายเรืออกอ่น กระแท่นตันกุ่ม สาว ๆ หนุ่ม ๆ อามน้ำท่าไหน อามน้ำท่าวัด เอากระจกที่ไหนสองเยี่ยม ๆ มอง ๆ นกขุนทองร้องวู้" ให้นักเรียนชี้ไปยังบัตรแต่ละใบ บัตรคำใดที่นักเรียนชี้ไว้ในใบสุดท้ายให้นักเรียน

หยิบบัตรคำนั้นมาเก็บไว้แล้วให้นักเรียนคนอื่น ๆ ซ้ำบัตรแต่ละใบที่วางคว่ำอยู่ นักเรียนคนใดในกลุ่มสามารถนำบัตรคำมาเรียงเป็นประโยคได้ก่อน คนนี้จะเป็นผู้ชนะ คำในบัตรที่เตรียมไว้ ควรจะนำมาจากหนังสือเล่มใหญ่ที่นักเรียนช่วยกันเขียนขึ้นเพื่อให้นักเรียนจำคำได้แม่นยำขึ้น

4. ให้นักเรียนผลัดกันพูดประโยคใดประโยคหนึ่งที่ละคนจากเรื่องที่นักเรียนช่วยกันแต่งหนังสือใหญ่ ให้นักเรียนคนอื่น ๆ ช่วยกันหาบัตรคำมาเรียงเป็นประโยคตามที่พูดให้นักเรียนช่วยกันอ่านประโยคที่เรียงบัตรคำเข้าด้วยกัน เพื่อตรวจสอบว่าถูกต้องหรือไม่นักเรียนอาจจะใช้การค้นคว้าจากหนังสือเล่มใหญ่ และหาบัตรคำมาเทียบเพื่อเรียงประโยคเหล่านั้นได้

5. นักเรียนหรือครูช่วยกันจัดบัตรคำให้ประโยคโดยให้นักเรียนคนอื่นหันหลังแล้วครูหรือนักเรียนเอาบัตรคำในประโยคใบหนึ่งไปวางไว้ในกระเป๋าหนังสือบัตรคำ จากนั้นให้นักเรียนทุกคนหันหลังกลับมาดูแล้วอ่านประโยคนั้น โดยให้นักเรียนที่ละคนผลัดกันไปหาบัตรคำที่ถูกต้องเพื่อจะไปวางในประโยคที่ได้จัดไว้

6. แทนที่จะหาคำในกระเป๋าหนังสือมาใส่ดังเช่นในกิจกรรมข้อ 5 ที่กล่าวมาแล้วข้างต้นครูอาจจะเรียกให้นักเรียนออกมาเขียนคำ ๆ หนึ่งในบัตรคำบนกระดาน ถ้านักเรียนทำไม่ได้ให้กลับไปหาบัตรคำนั้นในกระเป๋าหนังสือ เพื่อเปรียบเทียบหรือตรวจสอบการสะกดคำของตนได้

7. ครูปิดคำใดคำหนึ่งในหนังสือเล่มใหญ่ของนักเรียนโดยปิดเพียงตัวอักษรตัวแรกหรือตัวที่สองไว้ พยายามให้นักเรียนเดาว่าเป็นคำใด จากนั้นให้นักเรียนในกลุ่มลองตรวจคำตอบโดยการเปรียบเทียบคำ และอ่านคำนั้น ๆ จากหนังสือเล่มใหญ่ของนักเรียน

8. ให้นักเรียนหาคำที่เริ่มต้นด้วยตัวอักษรหรือกลุ่มตัวอักษรที่เหมือนกันกับคำที่กำหนดให้

9. ให้นักเรียนหาคำมาเติมในประโยค โดยให้เลือกจากคำหลาย ๆ คำจากกล่องเก็บบัตรคำ เพื่อให้ได้ประโยคที่ถูกต้องนักเรียนอาจอภิปรายและตัดสินใจร่วมกันว่าจะใช้คำใดเป็นพิเศษได้อย่างมีความหมายหรือไม่ ทั้งนี้ครูอาจอนุญาตให้นักเรียนคิดคำที่อาจไม่มีอยู่เดิมในกลุ่มบัตรคำก็ได้

10. ครูหรือนักเรียนคว่ำบัตร 2-3 บัตรภายในประโยค 1 ประโยค หรือซ่อนบัตรคำเหล่านั้นไว้ แล้วให้นักเรียนทายว่าประโยคสมบูรณ์ทั้งหมดว่าอะไร ถ้าใครพูดได้เป็นประโยคที่มีความหมายพอจะเป็นที่เข้าใจได้ ก็จะได้คะแนน 1 คะแนน ถ้าถูกต้องสมบูรณ์จะได้ 2 คะแนน

11. นักเรียนจะต้องแต่งประโยคจากบัตรคำ โดยครูหรือนักเรียนจะสลับคำเหล่านั้นและให้นักเรียนผลัดกันเรียงประโยคคนละ 1 ประโยค อาจจะให้เรียงประโยคมากกว่า 1 ประโยคก็ได้

12. ให้นักเรียนนั่งเป็นวงกลม แล้วครูแจกบัตรให้นักเรียนทุกคน แต่ละคนจะได้รับบัตรคำคนละ 5-6 ใบ แต่ละคนจะเก็บบัตรละ 1 บัตร จนกว่านักเรียนคนใดภายในวงสามารถเรียงเป็นประโยคได้และมีความหมายโดยอาจใช้วิธีอื่นบ้างก็ได้ เช่น ให้นักเรียนที่ละคนผลัดกันหยิบบัตรคำที่ละใบจากกองบัตรคำที่เรียงซ้อนไว้ตรงกลาง (คล้ายการเล่นโกยบัตร)

13. แจกบัตรตัวอักษรให้นักเรียนแต่ละคนภายในกลุ่มโดยผลัดกันเรียงบัตรนั้นเป็นคำไว้ข้างตัวเอง จะผลัดกันเรียงจนกว่าจะไม่มีนักเรียนคนใดแต่งหรือเรียงคำได้อีกจึงจะจบเกม

เกมที่ใช้เสริมกิจกรรมทางภาษา นักเรียนอาจนำบัตรคำนามแลกเปลี่ยนกับเพื่อนที่นั่งใกล้ เคียงได้ ต้องพิจารณาว่าสอดคล้องกับเนื้อหาที่เรียนหรือไม่ กิจกรรมทางภาษาควรให้นักเรียนมี โอกาสใช้ประสบการณ์จากกิจกรรมต่าง ๆ มาใช้ประโยชน์อย่างต่อเนื่องในการพัฒนาทักษะทาง ภาษาของตน

ประเมินผล : สังเกตความถูกต้องในการทำกิจกรรมทางภาษาในแต่ละจุดประสงค์ เช่น ความถูกต้องในการเทียบคำ การเรียงเรียงคำเป็นประโยค การเขียนสะกดคำ

การเตรียมความพร้อมของผู้เรียน

การเตรียมความพร้อมของผู้เรียนเป็นเรื่องสำคัญมาก การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ ภาษาสามารถใช้ในการเตรียมความพร้อมของเด็กได้โดยไม่ต้องจัดประสบการณ์ภาษานั้นผู้สอน สามารถเตรียมความพร้อมของเด็กในทุกขั้นตอนแล้วเพียงแต่ผู้สอนพิจารณาเลือกใช้หนังสือที่ ผู้เรียนจะมีโอกาสปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ที่ใช้เตรียมความพร้อมได้ กระบวนการเรียนการสอนในแต่ละ ขั้นตอนจะช่วยเตรียมความพร้อมของเด็กหลายประการ เช่น ขั้นตอนที่ 1 เตรียมความพร้อมใน การฟังและพูด ขั้นตอนที่ 2 จะเสริมการพัฒนาภาษาโดยการแสดงออกทางวาจาและท่าทาง ขั้นตอนที่ 3 ช่วยพัฒนาประสาทสัมผัสระหว่างสายตาและมือ ขั้นตอนที่ 4 จะเตรียมความพร้อมในการใช้ สายตา การใช้กล้ามเนื้อ ขั้นตอนที่ 5 จะเตรียมความพร้อมในด้านสติปัญญา

ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

ในแต่ละขั้นตอนของการสอนก่อนลงมือผู้สอนจำเป็นต้องเข้าใจการจัดกิจกรรมของ ผู้สอนและผู้เรียนโดยละเอียดตามลำดับทุกขั้นตอนอย่างครบถ้วน การข้ามขั้นตอนหรือการรีบเร่งให้ จบอย่างรวดเร็วในแต่ละขั้นตอน จะมีผลทำให้การพัฒนาทักษะทางภาษาของผู้เรียนเป็นไปอย่างไม่ มีประสิทธิภาพตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้

จุดมุ่งหมายของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

ผู้เรียนสามารถอ่าน ฟัง พูด และเขียน ได้อย่างมีประสิทธิภาพเพียงพอในการสื่อสาร ทางภาษาในชีวิตประจำวัน

จุดมุ่งหมายเฉพาะ เมื่อจบหน่วยการเรียนหนึ่ง ๆ ผู้เรียนจะสามารถ

1. เล่าเรื่องลำดับและบอกความหมายของคำทุกคำในบริบทต่าง ๆ ได้
2. อ่านออกเสียงคำทุกคำในหน่วยการเรียนได้
3. พูดโต้ตอบ แสดงความคิดเห็น และสรุปความให้เป็นที่น่าสนใจได้
4. เขียนสะกดคำและประโยคต่าง ๆ ได้
5. แต่งประโยคเป็นคำพูดและเขียนเป็นตัวอักษรได้ถูกต้อง
6. บอกความหมายและเขียนสัญลักษณ์ของเครื่องหมายวรรคตอนได้
7. สื่อความหมายของภาษาทางกายและอารมณ์

8. ร่วมกับเพื่อนและช่วยเหลือแบ่งปันกันทำงานร่วมกันได้

ประโยชน์ของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (เสาวลักษณ์ รัตนาวิรัช. 2533 : 24)

1. ผู้เรียนจะสามารถพัฒนากระบวนการทางความคิด ตามรูปแบบของการจัดกระบวนการสอนที่เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่สำคัญช่วยให้ผู้เรียนเกิดทักษะการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ
 2. ผู้เรียนได้รับความสนุกสนานจากกิจกรรมการเรียนการสอนทุกขั้นตอนและจะรักการอ่านมากขึ้น
 3. ผู้เรียนได้รับการพัฒนาทักษะทางภาษาอย่างเป็นธรรมชาติโดยเน้นความเข้าใจความหมายหรือความคิดรวบยอดของภาษาก่อนจะเข้าใจเสียงและสัญลักษณ์ ในลักษณะบูรณาการ
 4. ผู้เรียนมีโอกาสฝึกการใช้ภาษาในทักษะต่าง ๆ ในลักษณะบูรณาการตั้งแต่ตอนที่ 1 ถึงขั้นตอนสุดท้ายโดยกิจกรรมต่าง ๆ ที่เน้นปฏิสัมพันธ์ทางภาษาเป็นหลัก การซักถามการโต้ตอบ การเล่าเรื่องกลับ การเขียนเรื่องร่วมกัน การเล่นเกมบัตรคำ
 5. ผู้เรียนจะคุ้นเคยกับกระบวนการอ่านที่ถูกต้องเหมาะสมกับการรับรู้ของมนุษย์ เช่น ความสนใจ การใช้ประสบการณ์เดิม และการระลึกสิ่งที่อ่านได้
 6. ผู้เรียนมีโอกาสได้ทำงานร่วมกันกับผู้อื่น และได้ฝึกการใช้ประชาธิปไตย การวางแผนงาน การยอมรับฟังความคิดเห็นและความรับผิดชอบในหน้าที่การงาน
 7. เน้นการเรียนรู้ในทฤษฎีมนุษยนิยม โดยถือศักยภาพของแต่ละบุคคลเป็นสำคัญ ผู้เรียนมีโอกาสแสดงความสามารถเฉพาะด้านและเกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์
 8. ผู้เรียนจะคุ้นเคยกับการช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการทำงานร่วมกันจากกระบวนการเรียนการสอนอันเสริมสร้างคุณธรรมประจำใจและลักษณะนิสัยที่ดี
 9. ผู้สอนสามารถให้การสอนซ่อมเสริมได้กับผู้เรียนหลายกลุ่มในขณะเดียวกันตามระดับความสามารถโดยเฉพาะขั้นตอนที่ 4 และ 5
 10. ผู้สอนสามารถพัฒนาทักษะการสอนภาษาของตนได้ดีขึ้นเพราะผู้สอนจะมีบทบาทในการเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือและมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ของผู้เรียนอยู่เสมอในทุกขั้นตอน
- แนวทางการประเมินผลการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา**
- ครูสามารถประเมินพฤติกรรมของนักเรียนที่เกิดขึ้นระหว่างกระบวนการเรียนการสอนได้ดังนี้
1. การเล่าเรื่องย้อนกลับ หลังจากฟังครูจบแล้ว
 2. การสื่อการเข้าใจเนื้อเรื่อง โดยการแสดงบทบาทสมมติและการวาดภาพประกอบเรื่อง
 3. การบอกลำดับ ก่อน-หลังของเรื่องในขณะที่นักเรียนร่วมกันเขียนเรื่องในขั้นที่ 3
 4. การออกเสียงคำต่าง ๆ (ระหว่างการเล่าเรื่องย้อนกลับและเล่นเกม)
 5. การเรียงคำเป็นประโยค (จากการเล่นเกม)
 6. การสะกดคำและการแต่งประโยค (ระยะหนึ่งหลังการเรียนด้วยวิธี CLE)

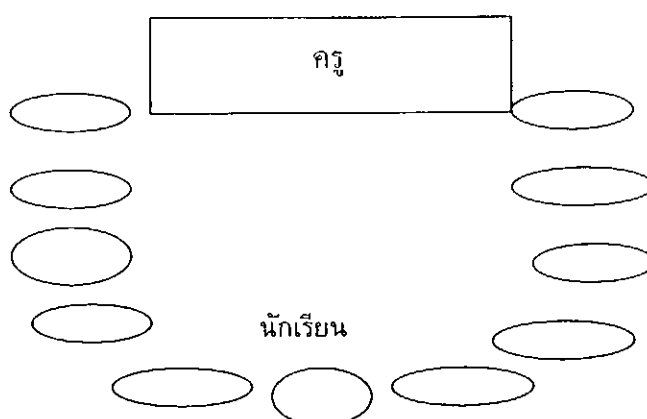
7. ความร่วมมือของนักเรียนและความรับผิดชอบในการปฏิบัติงานกลุ่ม แบบ
ประชาธิปไตย

8. ความสนใจของนักเรียนเกี่ยวกับการอ่าน (สังเกตจากการนำหนังสือไปศึกษาด้วยตนเองเมื่อมีเวลาว่าง)

วิธีการประเมิน ใช้การสังเกต พฤติกรรมของนักเรียนในการที่เรียนทั้ง 8 ประการข้างต้น

การจัดชั้นเรียนแบบการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

ครูควรจัดห้องเรียนให้มีบริเวณโล่งและกว้างพอควรสำหรับนักเรียนทำกิจกรรม ให้นักเรียนนั่งกับพื้น หรือบนเก้าอี้เล็ก ๆ ในลักษณะครึ่งวงกลมรายรอบครู ดังแผนภูมิต่อไปนี้

ภาพประกอบ 6 การจัดชั้นเรียนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

การพัฒนาการสอนภาษาแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2533 : 32)

การจัดชั้นเรียนในลักษณะนี้ จะช่วยให้ครูและนักเรียนมีความใกล้ชิดกันมากขึ้น ซึ่งจะง่ายต่อการสอน และการใช้ปฏิบัติสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน และนักเรียนกับนักเรียน การควบคุมวินัยก็จะง่ายขึ้นด้วย ครูสามารถกวาดสายตาไปได้อย่างทั่วถึง นักเรียนมีความรู้สึกว่ายู่ในสภาพเป็นกันเองกับครูมากขึ้น และพันบรรยากาศของห้องเรียนที่ซ้ำซากจำเจแบบเดิม

การเสริมต่อการเรียนรู้ของเด็ก (Scaffolding)

การเสริมต่อการเรียนรู้ หมายถึง การช่วยเหลือผู้เรียนให้ประสบความสำเร็จในการเรียนรู้โดยการต่อความ เสริมความคิด ที่ผู้เรียนต้องการพูด เขียน หรือแสดงออกทางความคิดต่าง ๆ เพื่อการสื่อสาร รวมทั้งให้กำลังใจผู้เรียนด้วยวิธีการต่าง ๆ ทั้งวาจา และไม่ใช้วาจาจากการช่วยผู้เรียนดังกล่าวจะกระทำได้โดย ผู้สอนสร้างปฏิสัมพันธ์ให้เกิดขึ้นร่วมกันกับผู้เรียน หรือมีส่วนในการเรียนรู้ไปพร้อมกับผู้เรียน

การเสริมต่อการเรียนรู้ทางภาษา มิได้หมายถึงการให้รูปแบบทางภาษาแก่ผู้เรียนโดยให้การซ้ำย้ำทวน หรือถามคำถามกับผู้เรียนและให้ผู้เรียนเป็นผู้คิดค้นหาคำตอบ หากจะเน้นการช่วยเหลือของครูในการใช้ภาษาไปพร้อม ๆ กับผู้เรียนเมื่อผู้เรียนเกิดการติดขัด ไม่สามารถใช้ภาษาออกมาได้ เช่น ในการพูด การอ่าน การเขียน หรือการแสดงออกด้วยท่าทาง เพื่อสื่อความหมายต่าง ๆ

วิธีการเสริมต่อการเรียนรู้ในการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

วิธีการเสริมต่อการเรียนรู้ ผู้สอนต้องเข้าใจหลักการของการช่วยเหลือผู้เรียนว่า การมีส่วนร่วมของผู้สอนเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนได้ง่ายขึ้น การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) ทั้งขั้นตอนของการสอน ผู้สอนกับผู้เรียนจะต้องมีส่วนร่วมช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการเรียนรู้ของประสบความสำเร็จได้ง่ายและรวดเร็วขึ้น

ในขั้นตอนที่ 1 ผู้สอนจะช่วยเหลือผู้เรียนเสริมต่อคำพูดต่าง ๆ ที่สนทนากันเกี่ยวกับความหมายของเรื่อง

ในขั้นตอนที่ 2 ผู้สอนจะช่วยเหลือผู้เรียนเสริมต่อการเล่าเรื่องกลับของนักเรียนที่ติดขัดนึกไม่ออกหรือใช้ภาษาไม่ถูกต้อง ผู้สอนต้องช่วยเหลือเสริมคำพูดต่อเติมคำพูดให้ผู้เรียนเมื่อมีการอภิปรายหรือสนทนาเกี่ยวกับเรื่อง ครูต้องพิจารณาด้วยว่าเมื่อใดเราควรจะหยุดและให้ผู้เรียนได้พูดภาษาต่าง ๆ ของตนเอง และเมื่อใดจะช่วยเริ่มต่อ ส่วนมากมักเป็นตอนที่ผู้เรียนเกิดความลังเลใจ ไม่แน่ใจ ไม่มั่นใจ ไม่กล้า หรือไม่สามารถจะทำได้ ผู้สอนจะใช้วิธีการเสริมต่อการเรียนรู้ขึ้นทันที การแสดงบทบาทสมมติก็เช่นเดียวกันผู้สอนมีส่วนที่จะช่วยให้การเสริมต่อของประสบความสำเร็จและสนุกสนานขึ้นได้

ในขั้นตอนที่ 3 ผู้สอนและผู้เรียนจะช่วยการคิดเขียนเรื่อง การเสริมต่อของผู้สอนในขั้นนี้สำคัญมากที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้รู้จักนึกถึงความหมายและเลือกคำที่พบได้ผู้สอนจะต้องเข้าใจลักษณะและชนิดของเนื้อความที่ผู้เรียนจะเขียนและพยายามเสริมต่อการเขียนของผู้เรียนตามการดำเนินเนื้อความนั้น ๆ จากการใช้คำถามง่าย ๆ บ้าง หรือใช้การพูดให้นักถึงเรื่องต่าง ๆ ที่จะเขียนต่อไปได้ง่าย

ในขั้นตอนที่ 4 ผู้สอนใช้การเสริมต่อการเรียนรู้ต่อผู้เรียนโดยให้ผู้เรียนลองอ่านเรื่องในกลุ่มพร้อมกันจากหนังสือเล่มใหญ่ หรือเล่าให้ฟังเป็นกลุ่ม ผู้สอนช่วยอ่านไปพร้อม ๆ กับผู้เรียน หรือช่วยกันเล่าเรื่องจากภาพพร้อม ๆ กับผู้เรียน เป็นต้น

ในขั้นตอนที่ 5 ผู้สอนจะมีส่วนช่วยเหลือผู้เรียนในการเล่นเกมต่าง ๆ โดยแนะนำไปพร้อมกับผู้เรียนในระยะแรก หรือรอจังหวะที่ผู้เรียนติดขัดและไม่สามารถทำกิจกรรมได้ โดยการช่วยทำกิจกรรมนั้น ๆ ไปพร้อม ๆ กับผู้เรียนทีละตอน หรือทีละอย่าง และให้ผู้เรียนทำต่อไปเองจนกว่าจะประสบความสำเร็จ

ตัวอย่างที่ 1 การเสริมต่อการเรียนรู้ของผู้สอน

นักเรียน : ยังมีกระต่ายสองตัวอยู่ในป่า

ครู : แล้วอย่างไรต่อไป เกิดอะไรขึ้นกับเจ้ากระต่ายสองตัวนี้
(ครูใช้คำถามกระตุ้นเข้าสู่เรื่อง)

นักเรียน : วันหนึ่งหมาป่าเดินทางผ่านมาพบกระต่าย สองตัวเข้า

ครู : แล้วไงต่อ เกิดอะไรขึ้น (ครูใช้คำถามกระตุ้นต่อ)

นักเรียน : (เงิบไม่พูด)

ครู : กระต่ายสองตัวนั้นรู้สึก.....(ครูเสริมต่อพูดให้) เป็นต้น

ตัวอย่างที่ 2 (ภาษาอังกฤษ) ใช้เมื่อนักเรียนใช้คำหรือข้อความผิดนักเรียนใช้ภาษาแม่ ครูยกตัวอย่างให้นักเรียนพูดซ้ำย้ำทวนตามครู เช่น

S : เสือดาว

T : "The leopard" repeat after me the leopard.

พูดเพื่อเสริมความหรือต่อความของนักเรียน เมื่อนักเรียนพยายามที่จะพูดได้ตอบแต่พูดติดขัด และหยุดลงก่อนที่ข้อความจะสมบูรณ์ ครูพูดให้นักเรียนพูดต่อไปให้ได้ เช่น

S : "There"

T : was a...

S : leopard

T : was a...

S : was a leopard

T : in the for...

S : forest

การพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา. (เสาวลักษณ์ รัตวิรัช. 2534 : 42)

ครูพูดเพื่อให้แนวทางหรือชี้แนะ ซึ่งจะเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนได้ตอบออกมาได้เมื่อนักเรียนเงิบ หรือเกิดปฏิสัมพันธ์ขาดตอน เป็นต้น

การเสริมต่อการเรียนรู้ดังกล่าว จะช่วยให้ผู้เรียนมีกำลังใจและจะเป็นการช่วยแก้ปัญหา การสอนที่ตรงจุดมากที่สุด เพราะผู้สอนจะเข้าใจปัญหาของผู้เรียนได้อย่างละเอียดว่าตอนใดผู้เรียนมี ปัญหา ผู้สอนจะสามารถปรับปรุงการเรียนการสอนตลอดจนการใช้สื่อต่าง ๆ

ประโยชน์ของการเสริมต่อการเรียนรู้

โดยสรุปแล้วจึงอาจกล่าวได้ว่าการเสริมต่อการเรียนรู้จะก่อให้เกิดประโยชน์ นานับประการในการจัดการเรียนการสอน ดังนี้

1. ผู้เรียนมีความรู้สึกว่าคุณสามารถประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ได้ และเห็นว่าการเรียนรู้สิ่งใหม่ไม่ใช่เรื่องยากอีกต่อไป

2. ผู้เรียนมีกำลังใจในการเรียนรู้ที่ตนประสบความสำเร็จมากขึ้น

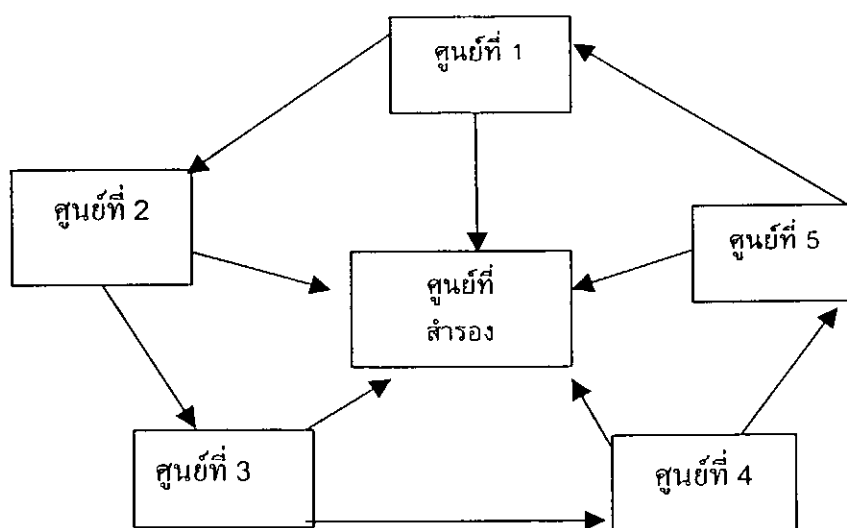
3. ผู้สอนมีความกระตือรือร้นมากขึ้นในการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียน
 4. ผู้สอนสามารถแก้ไขปัญหาด่าง ๆ ของผู้เรียนได้เป็นรายบุคคลมากขึ้น และแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้อย่างตรงจุด ปัญหาการสอนซ่อมเสริมจะน้อยลง
 5. เกิดความใกล้ชิดสนิทสนมและเป็นกันเองมากขึ้นระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน
 6. เกิดความคิดสร้างสรรค์ในการแสวงหาแนวร่วมในการทำงานร่วมกัน และสร้างความสามัคคีระหว่างกันทั้งผู้สอนและผู้เรียน นับเป็นการเสริมสร้างแนวคิดประชาธิปไตยต่อผู้เรียนได้
- การเสริมต่อการเรียนรู้อาจเป็นเทคนิคการสอนอย่างหนึ่งที่สำคัญที่จะช่วยแก้ปัญหาการเรียนสอน ซึ่งไม่ยากจนเกินไป สำหรับผู้สอนและจะก่อให้เกิดผลสำเร็จ ในการพัฒนาการเรียนรู้อของผู้เรียนได้ตามเป้าหมายที่ต้องการ

การจัดศูนย์การเรียนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

สำหรับชั้นเรียนที่มีนักเรียนเป็นจำนวนมาก หรือครูมีปัญหาในการจัดวินัยในชั้นเรียน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในลักษณะศูนย์การเรียนจะช่วยได้มากเพราะครูสามารถแบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็นกลุ่มย่อย และให้การสอนพร้อมทั้งการแก้ปัญหากับนักเรียนอีกกลุ่มหนึ่งได้ง่ายขึ้นในขณะเดียวกัน

วิธีการจัดศูนย์การเรียน

การจัดศูนย์การเรียนเหมาะสำหรับห้องเรียนที่มีนักเรียนเป็นจำนวนมาก หรือครูมีปัญหาในการควบคุมวินัยในห้องเรียน เพราะครูสามารถแบ่งกลุ่มนักเรียนเพื่อให้สะดวกแก่การดูแลและแก้ปัญหานักเรียนได้อย่างทั่วถึง ดังแผนภูมิ ต่อไปนี้

ภาพประกอบ 7 แผนภูมิวิธีจัดศูนย์การเรียน

การพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (เสาวลักษณ์. 2533 : 37)

1. ครูวางแผน ออกแบบกิจกรรมสำหรับผู้เรียนให้หลากหลายตามความสนใจที่จะเรียนได้ด้วยตนเองและมีจุดประสงค์ที่เด่นชัด เพื่อเตรียมการเรียนแก่นักเรียนหรือเพื่อทบทวนการเรียนแก่นักเรียนมาแล้ว

2. ให้นักเรียนเข้ากลุ่ม เพื่อทำกิจกรรมตามศูนย์การเรียนที่ออกแบบ และวางแผนไว้โดยมีนักเรียนกลุ่มหนึ่ง (8-15) เรียนกับครูได้ตามปกติ แต่จำนวนนักเรียนจะน้อยลง เพราะนักเรียนอีกส่วนหนึ่งจะแยกกันทำกิจกรรมในศูนย์การเรียนอื่น ๆ ด้วยตนเอง

3. ให้นักเรียนผลัดกันทำกิจกรรมในแต่ละศูนย์ ตามเวลาที่กำหนดได้จนครบ

ตัวอย่าง ในขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาชั้นที่ 1 และ 2

ศูนย์ที่ 1 ให้นักเรียนกลุ่มใหญ่ ประมาณ 8-15 คน เรียนกับผู้สอนตามปกติ ตามแผนการสอนในขั้นตอนการสอนต่าง ๆ ที่ครูจัดไว้

ศูนย์ที่ 2 ให้นักเรียน (4-5 คน) วาดรูปตัวละครที่มีในเรื่องที่อ่าน ต่างคนต่างวาดหรือจะช่วยกันวาดก็ได้และระบายสีครุอาจเตรียมภาพลายเส้นโรเนียวแจกนักเรียนให้ระบายสีตามภาพ กิจกรรมนี้จะช่วยให้นักเรียนได้รู้จักตัวละครที่จะอ่านเรื่องกับครู หรือใช้ทบทวนเรื่องที่ได้ฟังมาแล้วจากครู

ศูนย์ที่ 3 ให้นักเรียนสนทนาเกี่ยวกับภาพในเรื่อง โดยจับคู่กันผลัดกันถามตอบว่า ใครทำอะไร ที่ไหน อย่างไร โดยให้เดาเรื่องจากภาพตามความคิดของตนเอง ถ้ายังไม่ได้ฟังเรื่องจากครูหรือสนทนาเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังมาแล้วจากครู

ศูนย์ที่ 4 ฟังบทสนทนาจากเทปร่วมกันเกี่ยวกับเรื่องที่จะอ่าน หรือฟังมาจากครูหลาย ๆ เทียบพร้อมทั้งดูภาพประกอบ

ศูนย์ที่ 5 ให้นักเรียนฝึกเรียงภาพตามลำดับเรื่องที่เคยฟังมาแล้วหรือคิดเอาเองว่าเรื่องควรเป็นอย่างไร

ศูนย์สำรอง สำหรับนักเรียนที่เสร็จงานในศูนย์ก่อน และไม่มีอะไรทำพร้อมทั้งยังไม่สามารถเข้ากลุ่มทำงานกับเพื่อนที่ยังทำงานไม่เสร็จได้อาจให้ทำกิจกรรมอื่นรอไปก่อน เช่น ดูสมุดภาพ หรือหนังสือภาพอื่น ๆ ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับเรื่องที่จะเรียนกับครู

ให้นักเรียนทำกิจกรรมให้ครบทุกศูนย์ ตามเวลาที่กำหนด เวลาของกิจกรรมบางศูนย์อาจยืดหยุ่นได้บ้าง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความสามารถของผู้เรียน

ในขั้นตอนที่ 5 ครูอาจจัดเกมภาษาหลาย ๆ ชนิดตั้งแต่ในระดับคำถึงระดับประโยค หรือการเขียน โดยจัดเป็นศูนย์การเรียนได้ เช่น

ศูนย์ที่ 1 ฝึกหาบัตรคำ เรียงบัตรคำ เทียบคำ หรือแต่งประโยค เรียนกับครูตามปกติ

ศูนย์ที่ 2 ให้นักเรียนเรียงบัตรคำในประโยค โดยใช้หนังสือเล่มใหญ่เพื่อค้นคว้า

ศูนย์ที่ 3 ให้นักเรียนผลัดกันถามและตอบ เพื่ออ่านคำต่าง ๆ ในบัตรคำ

ศูนย์ที่ 4 ให้นักเรียนผลัดกันกันบอกคำหรือข้อความให้เพื่อนเขียนคำบอก พร้อมทั้งผลัดกันตรวจ

ศูนย์ที่ 5 ให้นักเรียนวาดภาพลงสมุดของตน และเขียนประโยค หรือคำอธิบายภาพเหล่านั้น

ศูนย์ที่ 6 เรียงหรือต่อข้อความจากเรื่องที่คุณตัดออกเป็นส่วน ๆ ให้เป็นเรื่องราวที่ดีเป็นที่เข้าใจกิจกรรมทั้งหมด ควรให้นักเรียนใช้หนังสือเล่มใหญ่ที่ทำร่วมกันในขั้นตอนที่ 4 เป็นแหล่งในการค้นคว้า

การซ่อมเสริม

ทุกขั้นตอนของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ ครูสามารถสอนบทเรียนเสริม นักเรียนที่เก่งและที่อ่อนได้ในขณะเดียวกัน นักเรียนเก่ง ครูอาจให้ทำกิจกรรมที่ท้าทายมากขึ้นก็ได้ เช่น ทำหน้าที่เป็นครู หรือผู้ช่วยคอยช่วยเหลือเพื่อน ๆ ช่วยครูเตรียมอุปกรณ์ เขียนบัตรคำ บอกเขียนคำบอก บอกบทตัวละครในการแสดงบทบาทสมมติ นักเรียนที่อ่อน ครูช่วยเหลืออย่างค่อยเป็นค่อยไปและให้การสอนแบบเอกัตภาพมากขึ้นโดยให้ทำกิจกรรมบางอย่างในบางขั้นตอนซ้ำ เช่น อ่านออกเสียงกับครู ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องอย่างง่าย ๆ กับครู ลองทำหนังสือเล่มใหญ่ตามลำดับ หรือกับเพื่อนในกลุ่มเดียวกันใหม่ เล่นบัตรคำกับครู เล่นเกมส์ต่าง ๆ ถ้านักเรียนผู้ใดไม่สามารถบรรลุจุดมุ่งหมายเฉพาะของหน่วยการเรียนรู้ข้อใดแล้ว พยายามช่วยเหลือจะสามารถช่วยให้นักเรียนที่อ่อนสามารถติดตามการเรียนไปได้จนถึงขั้นสุดท้ายได้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

งานวิจัยในต่างประเทศ

วอล์คเกอร์ และคนอื่น ๆ (Walker and Others. 1983 : 72) ได้ทำการทดสอบภาษาอังกฤษ ในเทรเกอร์ พาร์ค เรียกว่า Concentrated Language Encounter Teaching หรือวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา โดยทำการทดลองกับนักเรียนพื้นเมืองชาวออสเตรเลีย ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 ผลการทดลองเป็นที่น่าพอใจ เด็กในกลุ่มทดลองมีความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารทั้งการพูดและการเขียนต่อมาในปี ค.ศ. 1984 วอล์คเกอร์ และคนอื่น ๆ ได้ทดลองสอนภาษาเช่นเดียวกับโปรแกรมที่เทรเกอร์ พาร์ค ที่โรงเรียน Napperby โดยใช้เนื้อหาเกี่ยวกับอาหารทั้ง 2 ระดับ ใช้เวลาทดลอง 18 เดือน ผลการทดลอง พบว่า นักเรียนทั้งสองโรงเรียนมีความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารสูงมากขึ้น

งานวิจัยในประเทศ

วอล์คเกอร์ บาร์เลต และเสาวลักษณ์ รัตนวิรัช (Walker, Barlette and Rattanavich. 1984 : 58) ทำการทดลองสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนประถมศึกษาสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ใช้เวลา

20 คาบ (คาบละ 20 นาที) ผลการทดลองพบว่า นักเรียนมีความสนใจในการอ่านมากขึ้น และมีความสามารถในการจำคำศัพท์ คำพูดและบทสนทนาจากหนังสือได้นาน ทั้ง ๆ ที่นักเรียนไม่มีพื้นฐานทางการเรียนภาษาอังกฤษมาก่อนและนักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษด้วย

นวลจันทร์ แซ่เท้น (2538 : 75) ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและความรับผิดชอบในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการสอนแบบศูนย์การเรียนที่พัฒนาด้วยวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนตามคู่มือครู ผลการทดลอง พบว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการสอนแบบศูนย์การเรียน ที่พัฒนาด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) แตกต่างจากนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

พนาน้อย รอดชู (2540 : 95) ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาและความสนใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการกับการสอนตามคู่มือครู ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการกับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมีความสามารถในการใช้ภาษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือ

เปรมวดี รัตกุล (2541 : 107) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยบทเรียนโมดูลแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 ผลปรากฏว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียน กลุ่มที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับกลุ่มที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยคะแนนเฉลี่ยการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง-การพูด การอ่าน และการเขียนของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยบทเรียนโมดูลแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเพิ่มขึ้นสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนตามคู่มือ

บรรเจิด พงศ์วารัตน์ (2541 : 71) ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษที่มีการเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรมของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนตามคู่มือ กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนโรงเรียนลาดปลาเค้าพิทยาคม แขวงจระเข้บัว เขตลาดพร้าว กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2540 จำนวน 80 คน ระยะเวลา 20 คาบ คาบละ 50 นาที เป็นเวลา 5 สัปดาห์ ผลการทดลอง พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 ที่มีการสอนเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรม กับการสอนตามคู่มือครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

มะลิวรรณ จันทรพุ่ม (2542 : 71) ได้ศึกษาความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีระดับความสามารถทางการเรียนต่างกัน โดยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) กับการสอนตามคู่มือครู ผลปรากฏว่านักเรียนที่ได้รับการสอนทั้ง 2 วิธีมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยคะแนนเฉลี่ยความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

กมลภัทร์ พุทธสันติธรรม (2545 : 98) ได้ศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ชุดการสอนรายวิชาย่อยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาชนิดวิธีการ(รูปแบบที่ 1) กับการสอนตามคู่มือครูได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟัง-การพูด การอ่านและการเขียนของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลองผลปรากฏว่า นักเรียนที่ได้การสอนโดยชุดการสอนรายวิชาย่อยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาชนิดวิธีการมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนในกลุ่มทดลองมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุม

สุภาณี ชลภาพ (2545 : 106) ได้ศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนด้วยบทเรียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 กับการสอนตามคู่มือครู ผลปรากฏว่านักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยบทเรียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนตามคู่มือครูมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยคะแนนเฉลี่ยความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

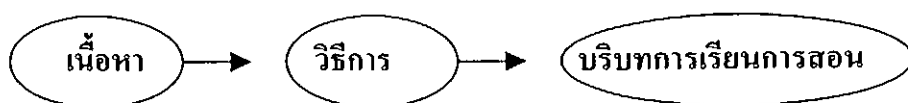
สรุปได้ว่า จากงานวิจัยเกี่ยวกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาทำให้พบว่าเป็นวิธีการสอนที่มุ่งให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างบูรณาการและมีประสิทธิภาพ การนำการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาไปใช้ในการเรียนการสอนนั้นทำให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นและสนุกสนานในการเรียน รักการอ่าน รักการเรียน ได้ฝึกฟัง-พูดภาษาในชั้นเรียนและมีเจตคติที่ดีในการใช้ภาษาสามารถทำงานร่วมกันกับผู้อื่นมีความคิดสร้างสรรค์ ซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบเดิม

ความเป็นมาและความหมาย

การสอนแบบเดิม(Traditional Instruction) เป็นวิธีการสอนแบบไวยากรณ์และแปล (Grammar Translation Instruction) หรือเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า Conventional Instruction เกิดขึ้นในปี ค.ศ. 1950 นิยมใช้สอนภาษากรีกและลาติน การสอนแบบไม่เน้นการฟัง – พูด แต่เน้นไวยากรณ์และการแปลเพื่อให้สามารถอ่านตำราและวรรณคดีภาษากรีกและลาตินได้ การสอนแบบไวยากรณ์และแปลนี้ได้ถูกนำมาใช้ในการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการอ่าน และเห็นคุณค่าของบทประพันธ์วรรณคดีอังกฤษเนื่องจากเชื่อว่าการเรียนไวยากรณ์จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจไวยากรณ์ในภาษาที่เรียนได้มากขึ้น ช่วยให้พูดและเขียนภาษาที่เรียนดีขึ้นด้วย นอกจากนี้ยังคาดหวังว่าการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศโดยวิธีนี้จะช่วยเพิ่มพูนสติปัญญาของผู้เรียนแม้ว่าผู้เรียนจะไม่เคยมีโอกาสดูใช้ภาษาต่างประเทศที่เรียนในการพูด แต่เป็นการฝึกฝนการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อใช้ในการศึกษาค้นคว้าอันจะนำไปสู่การพัฒนาความคิดสติปัญญาซึ่งจะเป็นประโยชน์แก่ผู้เรียนอย่างมาก

การสอนแบบนี้ อิงความคิดที่ว่าภาษามีกฎเกณฑ์ มีระบบและระเบียบการเรียนภาษาคือการเรียนรู้ระบบกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของภาษาดังนั้นจุดประสงค์พื้นฐานของการสอนก็คือให้ผู้เรียนมีประสิทธิภาพในการอ่านวรรณกรรมภาษาต่างประเทศที่เรียนและรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษาที่ปรากฏในเรื่องที่อ่าน เมื่อผู้เรียนรู้ไวยากรณ์และความหมายของคำศัพท์ต่าง ๆ แล้วก็จะสามารถเข้าใจข้อความต่าง ๆ ในภาษาที่เรียนใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องและถ้าสามารถแปลเป็นภาษาของตนได้ก็จัดว่าประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาตามแนวการสอนนี้ การสอนแบบเดิมจะเน้นทักษะการอ่านและการเขียน เพราะภาษาที่ใช้ในวรรณกรรมเป็นภาษาเขียนมากกว่าภาษาพูดส่วนทักษะการฟังและการพูดตลอดจนการออกเสียงจะใช้วิธีเรียนแบบท่องจำกฎเกณฑ์และคำศัพท์ และแปลเป็นภาษาของตน ผู้สอนดำเนินการเรียนการสอนในชั้นเป็นผู้ควบคุมให้ความรู้แก่ผู้เรียนผู้เรียนปฏิบัติตามลำดับคำสั่งของผู้สอนการเรียนการสอนจะใช้ภาษาของผู้เรียนเป็นส่วนใหญ่ ประเมินความสามารถของผู้เรียนจากความเร็วและถูกต้องในการทำแบบฝึกหัด จึงอาจกล่าวได้ว่า การสอนแบบนี้เป็นการให้ความรู้เกี่ยวกับตัวภาษาจริง ๆ มากกว่าให้พื้นฐานในการเรียนรู้วิธีการใช้ภาษานั้นคือ ช่วยให้ผู้เรียนรู้ว่าภาษามีระบบอย่างไร มากกว่าที่จะรู้ว่าเจ้าของภาษาใช้ภาษาอย่างไร เกรย์ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2540 : 126 ; อ้างอิงจาก Gray. 1983. pp.99) กล่าวว่า การสอนแบบเดิมจะแยกเนื้อหาที่สอนออกเป็น ส่วน ๆ กำหนดเนื้อหาและทักษะที่จะเสนอไว้เป็นลำดับปรับทของภาษา จะช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ในภายหลัง โดยมีลำดับขั้นจาก

ขั้นตอนการสอนแบบเดิม

การสอนแบบเดิม ประกอบด้วยบทเรียนแบบฝึกหัด ในบทเรียนแต่ละบทจะเป็นบทความ หรือข้อความให้ผู้เรียนอ่านและมีคำศัพท์ไวยากรณ์ ที่นำมาจากบทความนั้น โดยดำเนินการสอนตามขั้นตอน ดังนี้ (ละเอียด จุฑานันท์. 2539 : 85 – 86 ; ทิพวัลย์ มาแสง. 2532 : 19 – 20)

ขั้นตอนที่ 1 สร้างความสนใจ

เป็นการนำเข้าสู่บทเรียนโดยการสนทนาเกี่ยวกับสถานการณ์ต่าง ๆ

ขั้นตอนที่ 2 สอนศัพท์

โดยผู้สอนบอกคำแปลเป็นภาษาไทย และสอนในลักษณะเป็นรายการคำศัพท์

โดด ๆ

ขั้นตอนที่ 3 สอนโครงสร้าง

โดยอธิบายกฎไวยากรณ์ ข้อยกเว้นต่าง ๆ ให้ผู้เรียนทราบพร้อมยกตัวอย่างประกอบ แล้วให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัดหรือฝึกใช้กฎไวยากรณ์ที่เรียนในการสร้างประโยคต่าง ๆ เพื่อให้เข้าใจกฎที่เรียนไป

ขั้นตอนที่ 4 สอนอ่าน

โดยให้ผู้เรียนอ่านเรื่องที่กำหนดให้แล้วแปลเป็นภาษาไทยตอบคำถามและวิเคราะห์กฎไวยากรณ์

ขั้นตอนที่ 5 ประเมินผลการเรียนรู้

โดยให้ผู้เรียนทำการบ้าน ทำแบบฝึกหัดเพิ่มเติมหรือให้ท่องศัพท์แล้วนำไปแต่งประโยคและข้อความหรือแปลข้อความจากภาษาต่างประเทศที่เรียนเป็นภาษาแม่หรือภาษาแม่เป็นภาษาที่เรียนโดยใช้พจนานุกรมที่มีคำแปลสองภาษา

วิธีสอนแบบไวยากรณ์และแปลเป็นวิธีการสอนที่มุ่งให้ความรู้ความเข้าใจด้านคำศัพท์และไวยากรณ์รวมทั้งข้อยกเว้นต่าง ๆ แก่ผู้เรียนโดยสอนทำหน้าที่อธิบายและให้ผู้เรียนนำความรู้ดังกล่าวไปใช้ในการทำแบบฝึกหัดโดยเน้นการแปลเป็นหลักการวัดผลเน้นความจำคำศัพท์กฎไวยากรณ์และความสามารถในการแปล

สรุปได้ว่า จากข้อมูลดังกล่าวมาข้างต้นจะเห็นว่าการสอนแบบเดิมเป็นการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนมีความรู้ในเนื้อหาวิชาที่ส่งเสริมการอ่าน และการเขียน โดยการให้ท่องจำคำศัพท์ กฎไวยากรณ์ และแปลเป็นหลัก กิจกรรมการเรียนการสอนเน้นที่ครูเป็นผู้ควบคุมชั้นเรียนเป็นผู้มีบทบาทในชั้นเรียน การสอนส่วนมากจะฝึกให้ผู้เรียนได้รู้ในเรื่องกฎไวยากรณ์ การแปล และทำแบบฝึกหัดเป็นหลักก่อนที่จะนำไปสู่ขบวนการอื่น ๆ ในภายหลัง

เอกสารเกี่ยวกับข้อความต่อเนื่อง (Discourse Analysis)

ความเป็นมาของการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่อง

สมทรง บุรุษพัฒน์ (2537 : 1) ได้กล่าวไว้ว่า การวิเคราะห์ภาษา มีคำนิยามซึ่งปรากฏในหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิตมหาวิทยาลัยมหิดลว่า “วจนะวิเคราะห์” ซึ่งวิไลวรรณ ขนิษฐานันท์. (2521) ได้ให้คำนิยามว่า “การวิเคราะห์ข้อมูลในระดับที่สูงกว่าประโยค” วิสมัย มโนมัยพิบูลย์. (2528) ได้ให้ความหมายว่าเป็น “การวิเคราะห์ภาษาในระดับข้อความเฉพาะคำ” Discourse ได้ปรากฏคำนิยามในพจนานุกรมของของ สอ เสถบุตร (2521 : 159) ว่า “สนทนา บรรยาย ปาฐกถา พูด” และอมรา รัชมณี (2531 : 34) ได้ให้ความคำนิยามว่าเป็นภาษาในระดับที่เราใช้สื่อสารกัน ภาษาในระดับนี้อยู่ในรูปต่าง ๆ เช่น ภาษาไม่มีการโต้ตอบกับผู้อื่น (monologue) ได้แก่ จดหมาย บทความ นิทาน นิยาม ตำราทำกับข้าว ฯลฯ และภาษาที่ใช้ในลักษณะที่มีการโต้ตอบกัน (Dialogue) ส่วน สมทรง บุรุษพัฒน์ 2537 : 21) กล่าวว่า Discourse หมายถึง วจนะซึ่งเป็นการพูดระหว่างคนสองคนขึ้นไป (Dialogue discourse) เช่น การสนทนา (Conversation) บทละคร (Drama)

ประหยัด ภูมิโคกรักษ์ (2535 : 48) กล่าวไว้ว่า แฮร์ริส (Harris) และมิตเชลล์ (Mitchell) เป็นนักภาษาศาสตร์กลุ่มแรกที่ทำการศึกษาภาษาในระดับโครงสร้างของประโยค แฮร์ริส ศึกษาภาษาทางด้านการเขียน ส่วนมิตเชลล์ศึกษาทางภาษาพูด แฮร์ริส ใช้ชื่อในการศึกษา “การวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่อง (Discourse Analysis) แต่ก็ก็เป็นสิ่งที่น่าผิดหวัง เพราะเขาได้คิดวิธีวิเคราะห์ของคำ เขาประเมินวิธีการของออกมาเป็นคำถามว่า “วิธีการใช้ได้หรือไม่และนำไปส่งผลที่เที่ยงตรงและน่าสนใจหรือไม่ หลังจากนั้นมาเป็นเวลาถึง 20 ปี ไม่มีใครพัฒนาวิธีการนี้อาจสืบเนื่องมาจากผลที่ออกมาไม่น่าสนใจ

ในการศึกษาเรื่องของภาษา คำถามที่มักจะเป็นของการใช้ภาษามากกว่าเรื่ององค์ประกอบของภาษา เรามักจะถามกันว่า ผู้ใช้ภาษาแปลความหมายของภาษาที่ผู้ใช้ภาษาของชาติติดต่อกับเราได้อย่างไร คือ เราในฐานะผู้ใช้ภาษาเกิดความรู้สึกในการอ่าน เข้าใจความหมายที่ผู้พูดพูดหรือแม้ข้อความที่พูดนั้นยุ่งเหยิง ปะปนกัน หรือเป็นข้อความต่อเนื่องที่ไม่ต่อเนื่อง ขาดเป็นช่วง ๆ และยังประสบผลสำเร็จในการมีส่วนร่วมในการสนทนาสิ่งต่าง ๆ ที่กล่าวมานี้ หมายถึง การวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่อง

ความหมายของการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่อง

มิเชล (Michael. 1991 : 5) กล่าวว่า การวิเคราะห์ภาษา (Discourse Analysis) เป็นการศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับเนื้อหาที่ใช้ เช่นเดียวกับ แฮทช์ (Hatch. 1992 :1) ได้กล่าวว่า การวิเคราะห์ภาษาเป็นการศึกษาภาษาเพื่อการสื่อสาร การพูดหรือเขียน วิธีได้จากข้อมูลที่ปรากฏจากการสนทนาที่เป็นกิจกรรมภาษาด้านสังคม ด้านพุทธิพิสัย ด้านภาษาศาสตร์

คูลฮาร์ด (Culthard. 1979 : 1) เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องว่า เป็นพิจารณาแนวทางที่มนุษย์นำภาษามาใช้ในสังคมมากกว่าการพิจารณาองค์ประกอบของภาษา เช่นเดียวกับ ยูล (Yule. 1985 : 1) ให้ความเห็นว่า การวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่อง เป็นการตรวจสอบถึงวิธีการที่มนุษย์ผลิตภาษาออกมาใช้ ไม่ว่าจะเป็นภาษาพูดหรือภาษาเขียนเพื่อใช้ในการสื่อสาร เพื่อจุดประสงค์ในการอธิบาย การอธิบายนั้นแสดงออกมาในรูปแบบของข้อความต่อเนื่อง เช่น บทสนทนาในสถานการณ์ทางสังคมต่าง ๆ กันข้อความที่ตัดตอนมาจากข้อความในหนังสือพิมพ์ ประกาศโฆษณา

สตับส์ (Stubbs. 1984 : 1) ให้ความเห็นของการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องว่า เป็นการวิเคราะห์ทางภาษาศาสตร์เกี่ยวกับการเกิดของภาษาที่เกี่ยวข้องกับข้อความต่อเนื่องในภาษาพูดหรือภาษาเขียนตามธรรมชาติ หรือถ้ามองอย่างผิวเผิน อาจหมายถึงการพยายามที่ศึกษาถึงโครงสร้างของภาษาเหนือระดับประโยคหรืออนุประโยคและยิ่งกว่านั้นยังศึกษาหน่วยใหญ่ ๆ ทางภาษาศาสตร์ เช่น คำพูดในการสนทนา 1 บท หรือเนื้อเรื่องในการเขียน 1 เรื่อง และยังเกี่ยวข้องกับภาษาที่ใช้ในสังคมโดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวข้องกับปฏิสัมพันธ์ในบทสนทนายาระหว่างผู้พูด

ประยัต ภูมิโคกรักษ์ (2535 : 49) ได้รวบรวมหมายของการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่อง (Discourse analysis) เป็นคำที่มีความหมายแตกต่างกันไปตามการทำงานนักวิชาการแต่ละด้านที่แตกต่างกันออกไปดังนี้

นักภาษาศาสตร์ เชิงสังคม (Sociolinguists) ถือว่า การวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องเกี่ยวข้องกับโครงสร้างของปฏิสัมพันธ์ในสังคมที่แสดงออกมาทางสนทนา

นักภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา (Psycholinguist) เห็นว่า การวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องเกี่ยวข้องกับธรรมชาติของความเข้าใจข้อความที่เขียนขึ้นสั้น ๆ และนักภาษาศาสตร์เชิงคำนวณ (Computational linguists) เห็นว่าการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่อง เกี่ยวข้องกับการผลิตรูปแบบการใช้งานของการเข้าใจเนื้อหาที่ค่อนข้างยาก

สรุปได้ว่า ความหมายของการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องที่กล่าวมานี้ เป็นการตรวจสอบการพูดของผู้พูดหรือการสนทนาที่ผู้พูดได้แสดงออก ในบริบทต่าง ๆ เช่น การสนทนา การอธิบาย การแสดงความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ เพื่อพิจารณาว่า ข้อความต่อเนื่องที่ผู้พูด พูดออกมานั้นมีความหมายทำให้ผู้สนทนาเข้าใจความหมาย ทำให้สามารถพูดโต้ตอบตามสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับผู้พูดในขณะที่พูดหรือสื่อสารและตีความหมายของผู้พูดได้

การตีความหมายข้อความต่อเนื่อง (Interpreting Discourse)

ถ้าเราสนใจการพรรณนาภาษาใดภาษาหนึ่งเป็นพิเศษ ก็คือเรากำลังเกี่ยวข้องกับสิ่งที่แสดงถึงรูปแบบและโครงสร้างของภาษาที่ใช้ในภาษานั้นโดยแท้จริง อย่างไรก็ตาม ในฐานะผู้ใช้ภาษา เราต้องสามารถทำให้ภาษานั้นง่ายขึ้นมากกว่า การตระหนักถึงรูปแบบโครงสร้างของภาษานั้นถูกต้อง เราสามารถเข้าใจภาษาที่ถูกตัดตอนออกเป็นส่วน ๆ ได้ เช่น พาดหัวข่าวหนังสือพิมพ์ว่า

trains collide, two die แล้วนำเอาวิธี 2 ส่วนมาสัมพันธ์กันจะเข้าใจความหมายได้หรือเกิดความรู้สึกจากป้ายประกาศ เช่น "no shoes, no service" ตามหน้าต่างของห้องร้าน ในช่วงฤดูร้อน เข้าใจว่าวลี 2 วลีนั้นเกี่ยวข้องกันและเกิดเงื่อนไขขึ้นว่า "ถ้าคุณไม่สวมรองเท้า คุณจะไม่ได้รับการบริการ"

ตัวอย่างการตีความหมายของมิเชล (Michael. 1991 : 7) ไว้ว่า ในปี 1973 เดอ,อิริค มอร์แคมป์และ เอ็นนี่ ไวส์(Duo, Eric Morecambe and Ernie Wise) นักแสดงตลกที่มีชื่อเสียงของอังกฤษได้เริ่มการแสดงด้วยการสนทนาดังนี้

Ernie: Tell'em about the show.

Eric (to the audience) : Have we got a show for you tonight folks!

Have we got a show for you ! (aside to Ernie) Have we got a show for them ?

จากบทสนทนาสั้น ๆ นี้ ทำให้เกิดปัญหาสำหรับบางคนที่จะวิเคราะห์ภาษา อย่างน้อยก็มีคำถามว่าทำไมการพูดของพวกเขาถึงตลก (คนดูหัวเราะคำถามของอิริค) คนส่วนมากเห็นว่ามันตลกเพราะอิริคเล่นโครงสร้างไวยากรณ์ซึ่งฟังดูมีความหมายแฝง เช่น Have we got a show for you การที่อิริคพูดนั้นทำให้ผู้ฟังตีความหมายระหว่างการสนทนาที่ 1 และที่ 2 ซึ่งเป็นการบอกบางอย่างแก่ผู้ฟังและอีกสถานการณ์หนึ่งที่ไม่มีการเปลี่ยนประโยคบอกเล่า

A : You 're leaving for London.

B : Yes, immediately.

ดังนั้น จะตีความหมายทางไวยากรณ์ขึ้นอยู่กับปัจจัย ภาษาและสถานการณ์จริง ๆ ลักษณะภาษาที่อาจมีผลต่อการตีความคือ การเน้นเสียง (Intonation) เหมือนกับการเน้นเสียงของอิริค(พูดกลับคนดู) : Have we got a SHOW for you tonight folks! Have we got a SHOW for you!

Have we got a SHOW FOR YOU! (พูดข้างๆ เอ็นนี่)

↑ Have we got a show for them?

สรุปได้ว่า ในการตีความของผู้สนทนาแต่ละครั้งผู้ฟังจะต้องพิจารณาว่าพูดผู้ต้องการพูดอะไรเกี่ยวกับอะไร ในสถานการณ์ใดและการเน้นเสียงของผู้พูดว่าเป็นประโยคคำถามหรือบอกเล่า จุดประสงค์ของผู้พูด เป็นต้น

การวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่อง

ซินแคลร์ และคูลการ์ด (Sinclair & Coulthard. 1978 : 4) ได้ให้ความสนใจเกี่ยวกับหน้าที่ของ Utterance (คำพูดของผู้ร่วมสนทนาแต่ละคน) กับโครงสร้างของ "ข้อความต่อเนื่อง" และได้หาคำตอบของคำถามที่ว่า Utterance ที่ประสบความสำเร็จนั้นมีความสัมพันธ์กันอย่างไรผู้ร่วมสนทนามีส่วนในการควบคุมอย่างไร ผู้พูดและผู้ฟังมีบทบาทอย่างไรในการส่งผ่านความคิด การเปลี่ยนหัวข้อสนทนาทำอย่างไร และหัวข้อแต่ละหัวข้อจบลงอย่างไร มีหน่วยของ "ข้อความต่อเนื่อง"

อะไรที่ใหญ่กว่า Utterances และจากการศึกษาได้สรุปโครงสร้างพื้นฐานของ "ข้อความต่อเนื่อง" ที่ใช้ในห้องเรียน ซึ่งประกอบไปด้วยหน่วยต่าง ๆ ดังนี้ Act, Move, Exchange, Transaction, Lesson

โครงสร้างของ "ข้อความต่อเนื่อง" มีลักษณะเช่นเดียวกับโครงสร้างของภาษา คือ ทั้งสองโครงสร้างจะประกอบไปด้วยหน่วยต่าง ๆ ที่มีความสัมพันธ์กันตามลำดับ จากหน่วยที่เล็กไปหาหน่วยที่ใหญ่ หรือจากหน่วยที่ใหญ่ไปหาหน่วยที่เล็ก

ลักษณะโครงสร้างของ "ข้อความต่อเนื่อง"

โครงสร้างของ "ข้อความต่อเนื่อง"

Lesson

Transaction

Exchange

Move

Act

จากโครงสร้างของ "ข้อความต่อเนื่อง" Act เป็นหน่วยที่เล็กที่สุด ดังนั้น Move จึงเกิดจาก Act หลายประเภทมาประกอบกัน และ Exchange ก็เกิดจาก Move หลายประเภทมาประกอบกัน ซึ่ง สตับส์ (Stubbs. 1984 : 85-86) ได้ให้ตัวอย่างเกี่ยวกับ Act, Move, และ Exchange ไว้ดังนี้

ตัวอย่าง Act และ Move	โครงสร้างของ "ข้อความต่อเนื่อง"
ครู : A group of people used symbols in their writing, they used picture instead of word, Do you know who those people were? I'm sure you do. John.	<div style="display: flex; align-items: center;"> <div style="margin-right: 20px;"> starter act Elicitation act Prompt act Nomination act </div> <div style="font-size: 3em; margin-right: 20px;">}</div> <div> Initiation (I) </div> </div>

จากตัวอย่างเป็น Move ประเภทหนึ่งซึ่งเรียกว่า Initiation (I) ซึ่งประกอบด้วย Act ประเภทต่าง ๆ คือ

ในบรรทัดที่ 1 ถึง 2 เป็นการเริ่มต้น เรียกว่า starter act

ในบรรทัด3 เป็นการถาม เรียกว่า elicitation act

ในบรรทัดที่ 4 เป็นการกระตุ้น เรียกว่า prompt act

ในบรรทัด ที่ 5 เป็นการเสนอตัวบุคคล เรียกว่า nomination act

ตัวอย่าง Act และ Exchange

Move	โครงสร้างของ "ข้อความต่อเนื่อง"
ครู : What make a road slippery ?	I
นักเรียน : You might have rain or snow on it	R
	F
	} exchange ที่ 1
ครู : Yes, snow, ice. Anything else make a road slippery?	I
นักเรียน : Erm, oil	R
ครู : Oil makes it slippery when it's mixed with water, doesn't it?	F
	} exchange ที่ 2

จากการโต้ตอบระหว่างครูกับนักเรียน มีการแลกเปลี่ยนกันพูด 5 ครั้ง และในการพูดครั้งที่ 3 ซึ่งเป็นการพูดของครู ถ้าตัดให้จบความแค่ ice ก็จะทำให้เห็นว่า ส่วนบนกับส่วนล่างที่ถูกแบ่งออกจากกันนั้นจะมีลักษณะเหมือนกัน คือ

บรรทัดที่ 1 ครูถามเป็น Initiation (I)

บรรทัดที่ 2 นักเรียนตอบเป็น Responds (R)

บรรทัดที่ 3 ครูประเมินคำตอบหรือกล่าวซ้ำคำตอบของนักเรียน เป็น Feedback (F)

สรุปได้ว่า ผู้วิจัยต้องพิจารณาว่า การวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องแต่ละครั้งนั้น จะต้องพิจารณาถึงคำพูดของผู้ร่วมสนทนาแต่ละครั้ง มีบทบาทอย่างไรและจบลงอย่างไร ซึ่งในการวิเคราะห์แต่ละครั้งจะต้องคำนึงถึงการตอบคำถาม ตามคำถาม แสดงความคิดเห็นของผู้เรียนกับผู้สอนว่าเกิดขึ้นกี่ครั้งในแต่ละคาบที่ทำการเรียนการสอน เป็นต้น

การใช้ปฏิสัมพันธ์ของผู้สอนกับผู้เรียน หรือผู้เรียนกับผู้เรียนในบางครั้งข้อความต่อเนื่องบางตอนอาจไม่มีการให้ข้อมูลย้อนกลับเลยแสดงว่า การสื่อความหมายระหว่างทั้ง 2 ไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร เช่น ข้อความต่อเนื่องต่อไปนี้ เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. (ม.ป.ป : 32-33)

ตัวอย่างที่ 1

ครู : นักเรียนทราบไหมว่าทำไมดวงอาทิตย์ขึ้นทางทิศตะวันออก (ริเริ่ม)

นักเรียน (ทั้งชั้น) : (เงียบ)

ครู : คิดได้ไหมคะว่าทำไม ไหนลองตอบซิ (ริเริ่ม)

นักเรียน (ทั้งชั้น) : (เงียบ) (หันไปถามกันเสียงดังขึ้นบ้าง) (ไม่มีการตอบได้)

ครู : เอาละ ตอบไม่ได้ งั้นครูจะอธิบายให้ใหม่นะ ฟังดี ๆ ละ (ริเริ่ม)

จากข้อความดังกล่าว เราอาจวิเคราะห์ได้ว่า ครูเป็นผู้ริเริ่มที่จะกระตุ้นให้เกิดการ

ปฏิสัมพันธ์ แต่การปฏิสัมพันธ์ไม่ครบวงจร คือ ขาดการตอบโต้ แสดงว่า การสอนมีปัญหาในการเรียนรู้ของผู้เรียนเกิดขึ้น ผู้สอนอาจอธิบายไม่ชัดเจน

ตัวอย่างที่ 2

ช่วงที่ 1 ครู : นักเรียนลองมองภาพนี้ซิ ทราบไหมว่าเป็นภาษาอะไร (ริเริ่ม)

นักเรียน (หลาย ๆ คน) - ภาพวิว ภาพทะเล ภาพทิวทัศน์ (ตอบโต้)

ครู : เอาละ ถูกต้อง ภาพวิว หรือทิวทัศน์ก็ได้ (ให้ข้อมูลย้อนกลับ)

ช่วงที่ 2 ครู : แล้วนักเรียนเห็นอะไรในภาพนี้บ้างละ

นักเรียน (หลายคน) : ดวงอาทิตย์ ภูเขา ทะเล นก ต้นไม้ บ้าน ถนน

ครู : เก่งมาก ๆ (ให้ข้อมูลย้อนกลับ)

จะเห็นได้ว่า จากการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของผู้สอนและผู้เรียนนั้น การปฏิสัมพันธ์ของผู้สอนและผู้เรียนจะเกิดขึ้นอย่างครบวงจร และประสบความสำเร็จทั้ง 2 ช่วง หรือ 2 ตอนเลยทีเดียว ผู้สอนพยายามกระตุ้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ ได้ใช้ความคิด ผู้เรียนสามารถมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ได้ ผู้สอนให้ข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับการตอบโต้ของผู้เรียนบรรยากาศในการเรียนจะเกิดความกระตือรือร้นได้มากอย่างเห็นได้ชัด

การใช้ข้อความของครูในลักษณะต่อเนื่องในการเรียนการสอน

ประเภท Act (The Classes of Acts)

1. Marker เช่น Well, ok, now. Good, right, alright ใช้เป็นตัวเชื่อมในข้อความที่พูด
2. Starter อาจเป็นประโยคบอกเล่า (Statement) คำถาม (Question) หรือคำสั่ง (Command) มีหน้าที่เพื่อเตรียมที่จะให้ข้อมูล หรือเพื่อบอกให้ตั้งใจ
3. Elicitation มีลักษณะเป็นคำถาม มีหน้าที่เพื่อขอร้องให้มีการตอบสนองกล่าวคือ เป็นการถามเพื่อให้ได้คำตอบ (reply)
4. React เป็นการแสดงท่าทาง ที่ใช้ภาษาและไม่ใช้ภาษาเพื่อบอกให้ครูรู้ว่า นักเรียนฟังและเข้าใจหรือไม่
5. Comment อาจเป็นประโยคบอกเล่า (Statement) หรือประโยคที่มีคำถามอยู่ท้ายประโยค (Question Tag) มีหน้าที่เพียงยกตัวอย่าง (Exemplify) ขยายความ (Expand) อ้างเหตุผลสนับสนุน (Justify)
6. Accept เพื่อบอกให้รู้ว่าครูได้รับรู้สิ่งที่นักเรียนตอบสนองมา เช่นการพูดว่า yes, no, good, fine หรือการกล่าวซ้ำคำพูดของนักเรียน
7. Evaluate อาจเป็นประโยคบอกเล่า (Statement) และประโยคที่มีคำถาม อยู่ท้ายประโยค (Question Tag) รวมทั้ง คำ (Word) และวลี (Phrases) เช่น good, interesting เพื่อบอกถึงคุณภาพ (Quality) ของสิ่งที่ตอบสนองกลับมาของนักเรียน ซึ่งอาจใช้คำต่อไปนี้ได้ เช่น yes, no,

good, fine หรือ กล่าวย่ำคำตอบของนักเรียนด้วยเสียงสูงต่ำ (High-Fall) เมื่อตอบถูกหรือ เสียงสูง (Rise) เมื่อตอบผิด

8. Silent Stress เป็นการหยุดชั่วขณะ (Pause) เพื่อเพิ่มจุดเด่นให้กับ Marker

9. Metastatement เป็นประโยคบอกเล่า เพื่อบอกให้นักเรียนรู้ว่าต่อไปจะเกิดอะไรขึ้น เช่น Now, I want to tell you about a king who lived a long time ago

10. Conclusion เป็นคำที่กล่าวขึ้นเพื่อให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนอีกครั้งหนึ่งมีหน้าที่ตรงข้ามกับ Metastatement เช่นคำว่า so, then

11. Loop เป็นคำพูดที่ต้องการให้นักเรียนย้อนคำพูดในตอนที่ได้กล่าวไปแล้ว เช่น pardon, you what, eh, again ด้วยการขึ้นเสียงสูง (Rise intonation) อาจมีลักษณะเป็นคำถาม เช่น Did you say ! Do you mean..

12. Aside อาจเป็นประโยคบอกเล่า (Statement) คำถาม (Question) คำสั่ง (Command) เป็นคำที่ใช้เสียงต่ำ เป็นคำพูดประเภทครุ่นพูดกับตัวเอง เช่น "Where did I put my book ?"

13. Check เป็นคำพูดเพื่อให้ครูตรวจสอบว่ามีปัญหาอะไร หรือมีอุปสรรคอะไรต่อการเรียนต่อไปหรือไม่ ไม่ใช่คำถามที่ครูถามเพื่อต้องการคำตอบด้านวิชาการ เช่น Have you finish ? Ready ? Having problem ? Difficulties ? See ? Hear ? เป็นต้น

14. Directive เป็นการสั่งให้กระทำการสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

15. Informative เป็นประโยคบอกเล่า เพื่อประสงค์ให้ได้รับรู้ และเข้าใจในบางสิ่งบางอย่าง

16. Prompt เป็นการกระตุ้น ให้เป็นไปตามที่คาดหวัง เช่น go on, come on, hurry up, quickly, have a guess.

17. Clue เป็นตัวชี้แนะ ซึ่งอาจเป็นประโยคบอกเล่า (Statement) คำถาม (Question) คำสั่ง (Command) เพื่อใช้เสริมความที่กล่าวมาแล้ว ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนได้ข้อมูลเพิ่มเติมแล้วนำไปตอบคำถามได้สมบูรณ์ขึ้น

18. Cue เป็นคำที่ใช้เพื่อจะก่อให้เกิดข้อความต่อเนื่องต่อไป เช่น " hand up ", don't call out, Is John the only one ?

19. Bid เป็นได้ทั้งการใช้ภาษาและไม่ใช้ภาษา เพื่อเป็นสัญญาณว่าต้องการให้มีข้อความต่อไป เช่น การเรียกชื่อ การยกมือ

20. Nomination เป็นคำที่มีหน้าที่สำหรับกล่าวอนุญาตให้นักเรียนกล่าวข้อความได้ เช่น การเรียกชื่อนักเรียน

21. Acknowledge เป็นการแสดงท่าทางหรือความรู้สึกเพื่อให้รู้ว่าสิ่งที่ผู้อื่นกล่าวมานั้นผู้ฟังเข้าใจแล้ว

22. Reply อาจเป็นประโยคบอกเล่า (Statement) คำถาม (Question) และกิริยาท่าทาง เช่น พยักหน้า เพื่อเป็นการให้สัญญาณว่า กำลังจะพูด หรือกล่าวข้อความบางอย่างต่อไป

โดยสรุปแล้ว การวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องเป็นกลวิธีการวิจัยในชั้นเรียนที่ดีชนิดหนึ่งซึ่งสามารถให้ข้อมูลหรือรายละเอียดของพฤติกรรมหรือการแสดงออกของผู้เรียน ผู้สอน สภาพแวดล้อมรวมทั้งแนวคิดเชิงภาษาศาสตร์ มานุษยวิทยาและสังคมวิทยา ทำให้การตีความและลักษณะของการเรียนการสอนชัดเจน โดยที่อาจศึกษาปฏิสัมพันธ์ของผู้สอนและผู้เรียนได้อย่างเฉพาะเจาะจงตามตัวแปรที่สนใจ การเก็บข้อมูลโดยการบันทึกด้วยวิธีที่สั้นจะช่วยให้ข้อมูลที่ถอดความ (script) เพื่อการวิเคราะห์มีความเที่ยงตรง เนื่องจากสามารถตรวจสอบย้อนกลับหรือพิจารณาเฉพาะเรื่องเฉพาะพฤติกรรมที่แสดงออกในแต่ละประเภทได้ นอกจากนี้ การวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องเป็นการวิเคราะห์ข้อความที่ผู้สอนกับผู้เรียนใช้สื่อสารหรือสนทนากันเพื่อตรวจสอบว่าผู้เรียนใช้พฤติกรรมการพูดภาษาในลักษณะใดมีเป้าหมายใด มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนมากน้อยเพียงใด โดยเฉพาะการใช้ข้อความของนักเรียนในการเรียนมีความจำเป็นมากสำหรับผู้สอนภาษาจะต้องศึกษาการใช้ภาษาในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อจะให้ตรงกับเป้าหมายที่ต้องการวัด

เอกสารเกี่ยวกับการสังเกตพฤติกรรม

เชดคักดี โฆวาสิษฐ์ (2525 : 53) กล่าวว่า การสังเกตเป็นการค้นหาความจริงของพฤติกรรมของบุคคลที่เกิดขึ้นในทันทีทันใดซึ่งศึกษาจากพฤติกรรมบุคคลที่แสดงออกจนเป็นปกติวิสัยหรืออาจแสดงออกเป็นกรณีพิเศษ โดยอาศัยประสาทสัมผัสของผู้สังเกตโดยตรง ดังนั้น ผู้สังเกตจึงต้องมีข้อกำหนดบางประการในการสังเกตแต่ละครั้ง ได้แก่ ความตั้งใจ ความว่องไวในการใช้ประสาทสัมผัสและความว่องไวในการรับรู้หรือสื่อความหมาย การสังเกตอาจทำได้ 2 วิธี คือ การสังเกตทั่วไป เป็นการศึกษาพฤติกรรมทั่ว ๆ ไปของบุคคล และการสังเกตเพื่อวิจัย เป็นการสังเกตพฤติกรรมของบุคคลภายใต้เงื่อนไขหรือสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง

การสังเกตเป็นวิธีการหนึ่งนิยมใช้ในการศึกษาพฤติกรรม ซึ่งพฤติกรรมในที่นี้หมายถึงผลรวมขององค์ประกอบต่าง ๆ ของบุคคล เช่น ความรู้ ความคิดเห็นที่มีการแสดงออกมา การแสดงออกมาของพฤติกรรมนี้ถือว่าเป็นสิ่งหนึ่งที่สามารถมองเห็นและวัดได้ด้วยการสังเกตจากการใช้ประสาทสัมผัสของผู้สังเกตเอง หรืออาจใช้เครื่องมืออื่น ๆ มาประกอบการสังเกตได้ตามความเหมาะสม ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2530 : 34) กล่าวไว้ว่า การสังเกตเป็นเทคนิคที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวัดพฤติกรรมของคนอย่างหนึ่ง ข้อมูลที่ได้จากการสังเกตจะเป็นข้อมูลที่ตรงกับความเป็นจริงมากกว่าข้อมูลที่ได้แบบสอบถามและการสังเกตนี้จะใช้ประสาทสัมผัสด้วยตาและหูเป็นหลักหรืออาจใช้เครื่องมืออื่น ๆ เช่น แบบวัดพฤติกรรม เช่นเดียวกับ ล้วน สายยศ และอังคณา

สายยศ (2543 : 22) กล่าวว่า การสังเกตเป็นการเฝ้ามองดู พฤติกรรมของสิ่งหนึ่งอย่างมีจุดมุ่งหมาย ส่วนใหญ่นิยมใช้ตาเป็นเครื่องมือในการสังเกตการมองเห็น แต่ถ้าสังเกตกลิ่นต้องใช้จมูก สังเกตเสียงต้องใช้หู แต่จะอาศัยอุปกรณ์อื่นเพื่อความสะดวกเป็นเรื่องของการนำเทคโนโลยีใช้ประโยชน์เพื่อเพิ่มคุณภาพของการสังเกตได้ดียิ่งขึ้น สิ่งที่จะช่วยการสังเกตให้อยู่ในกรอบของจุดมุ่งหมายก็คือ แบบตรวจสอบรายการ (Check list) ก่อนการสังเกตสิ่งใด ๆ ผู้สังเกตควรสังเกตที่ดีไม่ควรให้ผู้ที่ถูกสังเกตรู้ตัว เพราะถ้ารู้ว่ามี การสังเกต พฤติกรรมจะเปลี่ยนแปลงจากความเป็นจริง

พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2540 : 110) กล่าวว่า การสังเกตมีหลักดังนี้

1. ในการสังเกตต้องกำหนดจุดมุ่งหมายที่จะสังเกตไว้ให้แน่นอน โดยอาจทำเป็นรายการพฤติกรรมที่จะต้องการไว้ล่วงหน้าอย่างชัดเจน พร้อมกับกำหนดไว้ว่าจะบันทึกการสังเกตอย่างไร
2. การสังเกต ต้องศึกษาเรื่องที่จะสังเกตไว้ให้มีพื้นฐานความรู้
3. การสังเกตต้องนิยามสิ่งที่สังเกตให้แจ่มชัดว่า หมายถึงอะไร มีขอบเขตแค่ไหน
4. สังเกตต้องกระทำอย่างมีระบบ เช่น กำหนดไว้ว่าจะสังเกตพฤติกรรมนั้น ๆ ภายในเวลาที่ กี่นาที หรือกี่วินาที เป็นต้น
5. การสังเกต ต้องให้ได้ข้อมูลเชิงปริมาณเพื่อนำไปวิเคราะห์ผลได้
6. การสังเกต ผู้สังเกตต้องไม่มีอคติ
7. การสังเกตต้องได้รับการฝึกฝนในเรื่องที่จะสังเกตมาเป็นอย่างดี
8. การสังเกต ต้องสังเกตอย่างละเอียดถี่ถ้วน

การสังเกต ต้องมีการบันทึกผลโดยทันที

10. การสังเกต ควรใช้เครื่องมืออื่น ๆ ประกอบด้วยเพื่อช่วยในการบันทึกการสังเกตซึ่งอาจเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check list) หรือมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale)

การบันทึกพฤติกรรม

การบันทึกพฤติกรรมที่ได้จากการสังเกตนั้นมีอยู่หลายวิธี แต่มีวิธีนิยมใช้ในการศึกษาอยู่เพียง 4 วิธีเท่านั้น (ประทีป จินฉวี. 2536 :1- 9 ; ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2536 : 31 – 39) ดังนี้

1. การบันทึกความถี่ (Frequency Recording)

การบันทึกพฤติกรรมด้วยวิธีการแบบนี้ เป็นการบันทึกจำนวนครั้งของการเกิดพฤติกรรมในช่วงเวลาที่กำหนดไว้ ซึ่งการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมด้วยวิธีนี้จะขึ้นอยู่กับลักษณะของพฤติกรรมที่ต้องการศึกษาและใช้ได้ดีกับพฤติกรรมที่เกิดขึ้นและยุติลงในช่วงเวลาสั้น ๆ และแน่นอนแต่ไม่ต่อเนื่อง เช่น การยกมือเพื่อขออนุญาตแสดงความคิดเห็น เป็นต้น

2. การบันทึกแบบสุ่มเหตุการณ์ (Event Sampling Recorded) เป็นการเลือกสังเกตเฉพาะพฤติกรรมที่ต้องการศึกษาในช่วงเวลาหนึ่ง ๆ เท่านั้นเมื่อผู้สังเกตกำหนดช่วงเวลาไว้แล้วก็ใช้วิธีการนับความถี่หรือจำนวนครั้งของพฤติกรรมที่ประสงค์จะศึกษาในช่วงเวลาหนึ่ง ๆ เท่านั้น

สำหรับการกำหนดช่วงเวลาที่จะสั้นหรือยาวเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายในการศึกษา อาจเป็นช่วงเวลาสั้น ๆ เช่น 10 นาทีหรือ 1 วัน ก็ได้และเพื่อให้ผลของการสังเกตน่าเชื่อถือยิ่งขึ้น ควรสังเกตพฤติกรรมที่เกิดขึ้นหลายช่วงเวลาด้วย

3. การบันทึกแบบสุ่มเวลา (Time Sampling Recorded) การบันทึกพฤติกรรมแบบนี้ เป็นการสังเกตพฤติกรรมที่ผู้สังเกตแบ่งเวลาออกเป็นช่วง ๆ แล้วนับเฉพาะช่วงเวลาที่เกิดพฤติกรรมที่ต้องการศึกษา นั่นคือ ผู้สังเกตจะสังเกตเพียง 1 ครั้งในแต่ละช่วงเวลา สำหรับพฤติกรรมที่เหมาะสมสำหรับการบันทึกแบบนี้จะเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องยากที่จะนับออกมาเป็นความถี่ได้ จึงต้องนับจำนวนช่วงเวลาที่เกิดพฤติกรรมที่ต้องการศึกษานั้นแทน ซึ่งสามารถทำพร้อมกันทีละหลาย ๆ คนได้

4. การบันทึกแบบความยาวของเวลา (Duration Recording) เป็นการบันทึกเกี่ยวกับความยาวนานของนักเรียนแต่ละคนในการแสดงพฤติกรรมนั้นออกมา เช่น เวลาที่ใช้ในการทำเลข 1 ข้อ การบันทึกแบบนี้ครุต้องจับเวลาตั้งแต่นักเรียนเริ่มอ่านโจทย์จนกว่าจะหาคำตอบได้ เป็นต้น

ส่วน สายยศและอังคณา สายยศ (2538 : 156) กล่าวว่า การบันทึกการสังเกตนิยมใช้การบันทึกข้อมูลออกมาในเชิงปริมาณปัจจุบันนิยมอยู่ 2 วิธี

1. ระบบเครื่องหมาย (Sign System) คือการบันทึกพฤติกรรมที่แสดงออกของนักเรียน โดยกำหนดพฤติกรรมที่คาดว่าจะเกิดขึ้นมาก่อน ซึ่งพฤติกรรมที่กำหนดขึ้นนี้ในระหว่างทำการสังเกตจริงบางพฤติกรรมอาจจะเกิดขึ้น บางพฤติกรรมก็ไม่เกิดขึ้นและบอกว่าเกิดขึ้นกี่ครั้ง เป็นต้น

2. ระบบกลุ่มย่อย (Category System) เป็นการบันทึกโดยกำหนดพฤติกรรมย่อย ๆ ซึ่งประกอบเข้าเป็นพฤติกรรมด้านใดด้านหนึ่งเพียงด้านเดียว ซึ่งต่างจากแบบระบบเครื่องหมายที่ใช้กับการศึกษาพฤติกรรมที่มีความสำคัญเท่า ๆ กันหลาย ด้านหรือไม่ทราบว่าคุณสมบัติใดสำคัญ

การวิเคราะห์และการเสนอข้อมูล

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2541 : 20) กล่าวว่าวิธีการเสนอข้อมูลในรูปกราฟ ซึ่งในกราฟรูปเดียวนั้นอาจจะเสนอเพียงพฤติกรรมเดียวหรือหลาย ๆ พฤติกรรมของบุคคลเดียวกันหรือของหลาย ๆ บุคคลก็ได้ เพื่อที่จะได้เปรียบเทียบระหว่างพฤติกรรมของหลาย ๆ บุคคลหรือหลาย ๆ พฤติกรรมของบุคคลเดียว กราฟจะแสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมได้อย่างชัดเจน การเสนอข้อมูลด้วยกราฟนั้น จะต้องบอกถึงพฤติกรรมที่สังเกต เวลาที่สังเกต และบุคคลที่สังเกตด้วย

ส่วน ปรีชา วิหคโต (2539 : 60) ได้กล่าวถึงการวิเคราะห์และเสนอผลการสังเกตพฤติกรรมไว้ดังนี้

1. การวิเคราะห์ผลการสังเกตแบบนับความถี่ เป็นการนับว่าในช่วงเวลาที่สังเกตนั้น นักเรียนแสดงพฤติกรรมเป้าหมายกี่ครั้ง จากนั้นครุอาจเปลี่ยนจำนวนครั้งเป็นค่าเฉลี่ยหรือค่าร้อยละก็ได้

2. การวิเคราะห์ผลการสังเกตแบบความยาวของเวลาเป็นการรวมว่าในช่วงเวลาที่สังเกตนั้น นักเรียนแสดงพฤติกรรมเป้าหมายนานเท่าไร จากนั้นครูอาจเปลี่ยนความยาวของเวลาเป็นค่าเฉลี่ยหรือค่าร้อยละก็ได้

3. การเสนอผลการสังเกต วิธีการเสนอผลการสังเกตพฤติกรรมสามารถทำได้ 4 ลักษณะต่อไปนี้ 3.1 เสนอผลการสังเกตแบบบรรยายด้วยข้อความ 3.2 เสนอผลการสังเกตแบบกึ่งตาราง 3.3 เสนอผลการสังเกตแบบตาราง 3.4 เสนอผลการสังเกตแบบใช้กราฟ ได้แก่ กราฟแท่ง ใช้กราฟเส้น ใช้กราฟวงกลมและใช้ภาพ เป็นต้น

วิธีการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมมีหลายวิธี เช่น การบันทึกระบบเครื่องหมายเป็นการบันทึกพฤติกรรมที่แสดงออกของนักเรียนโดยกำหนดพฤติกรรมที่คาดว่าจะเกิดในระหว่างการทำ การสังเกตบางพฤติกรรมอาจเกิดขึ้น บางพฤติกรรมอาจไม่เกิดขึ้นและระบบกลุ่มย่อย เป็นการบันทึกโดยกำหนดพฤติกรรมย่อย ๆ ประกอบเข้าเป็นพฤติกรรมด้านใดด้านหนึ่งเพียงด้านเดียว ดังนั้น การเลือกแบบบันทึกพฤติกรรมควรจะใช้แบบใดขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ของการใช้ ลักษณะของพฤติกรรมที่สังเกตและสิ่งแวดล้อมในการสังเกต ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาวิธีการสังเกตพฤติกรรม เพื่อศึกษาพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของสามเณรโดยกำหนดพฤติกรรมไว้ คือ การตอบคำถาม การถามคำถาม การแสดงความคิดเห็นที่เกิดขึ้นในการเรียนการสอนแต่ละครั้ง เพื่อการศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของสามเณรด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องที่เกิดจากการสอน 2 วิธี ซึ่งเป็นการศึกษาพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติของสามเณร ดังนั้นจึงใช้การบันทึกพฤติกรรมที่แสดงออกของสามเณรโดยกำหนดพฤติกรรมที่จะเกิดขึ้นในการเรียนการสอนแต่ละครั้ง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ซาห์น (Zahn, 1967 : 295-298). ทำการเปรียบเทียบการนิเทศการสอนแบบเดิมกับการนิเทศ โดยใช้การวิเคราะห์พฤติกรรมทางวาจาพบว่า การนิเทศการสอนโดยใช้การวิเคราะห์พฤติกรรมทางวาจามีประสิทธิภาพกว่าการนิเทศแบบเดิม เพราะทำให้นักศึกษาฝึกสอนมีเจตคติที่ดีต่อการฝึกสอนและสามารถปรับปรุงการเรียนการสอนให้ดีขึ้น

ซุ่ย (Tsui, 1985 : 8-32). ทำการศึกษาและวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ โดยเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสังเกตและวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศผลการวิจัย พบว่า นักเรียนพูดประมาณ ร้อยละ 17.05 นักเรียนไม่มีพฤติกรรมการริเริ่ม คือ ไม่มีการถามคำถาม หรือขอร้องให้ครูอธิบายใหม่ และไม่มีการทำให้การเรียนการสอนหยุดชะงักโดยนักเรียน

เดชณรงค์ สุภิमारส. (2529 : 85) ได้ทำการวิเคราะห์พฤติกรรมการใช้คำถามของครูในการเรียนการสอนวิชาเคมีในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ผลปรากฏว่า พฤติกรรมการใช้คำถามของครูในการเรียนการสอนวิชาเคมีโดยใช้คำถามแยกออกเป็น 6 ประเภท คือ คำถามขั้นความรู้ คำถาม

ชั้นความเข้าใจ คำถามขั้นการนำไปใช้ คำถามขั้นการวิเคราะห์ คำถามขั้นการประเมินค่า พบว่า ในจำนวนคำถามที่ครูใช้มากที่สุดได้แก่ คำถามชั้นความรู้ ส่วนคำถามที่ครูใช้น้อยที่สุดคือ คำถามชั้นการวิเคราะห์และพฤติกรรมการใช้คำถามของครูจำแนกตามเพศ พบว่า ครูชายใช้มากที่สุดได้แก่ คำถามชั้นความรู้ คำถามที่น้อยที่สุดคือ คำถามขั้นการวิเคราะห์และความถามขั้นการประเมินค่า ส่วนครูหญิงใช้คำถามมากที่สุดคือ คำถามชั้นความรู้ น้อยที่สุดคือคำถามขั้นการสังเคราะห์ จึงเห็นว่าการใช้คำถามของครูไม่แตกต่างกัน

วราพรพร เจิมสุจริต (2533 : 84-86). ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาลักษณะปฏิสัมพันธ์ทางวาระระหว่างครูและนักเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จังหวัดนครปฐม พบว่า ปฏิสัมพันธ์ทางวาระในการเรียนการสอนของครูและนักเรียนมีความสัมพันธ์กันทางบวกในส่วนที่เป็นจำนวนพฤติกรรมการริเริ่มของครูกับการตอบสนองของนักเรียนและพฤติกรรมการตอบสนองของครูกับการริเริ่มของนักเรียนและจำนวนเวลาของพฤติกรรมการริเริ่มของครูกับการริเริ่มของนักเรียน มีความสัมพันธ์กันทางลบ นอกนั้นไม่พบความสัมพันธ์

ประหยัด ภูมิโคกรักษ์ (2535 : 118). ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถและเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องโดยใช้ตัวสัมพันธ์ความกับวิธีการสอนตามคู่มือครูผลปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการสอน โดยวิธีการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่อง โดยใช้ตัวสัมพันธ์ความกับนักเรียนที่ได้รับ โดยใช้คู่มือครูมีเจตคติในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ชนิษฐา อ่อนประสงค์ (2541 : 68-77). ได้ศึกษาพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคในชั้นเรียนภาษาอังกฤษที่มีรูปแบบการสอนเพื่อการสื่อสารโดยใช้หลักการจัดกิจกรรมเกิดช่องว่างทางด้านข้อมูล กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคนิคกาฬสินธุ์จำนวน 50 คน สรุปได้ว่า พฤติกรรมการเรียนด้านทักษะทางภาษาที่ใช้โดยรวมนักศึกษาใช้ทักษะสัมพันธ์น้อยที่สุด รองลงมาคือ ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน ทักษะการฟัง ทักษะการเขียน ในด้านพฤติกรรมการเรียนด้านความต่อเนื่องในการพูด จากผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาจะพูดสั้น ๆ มากที่สุด รองลงมาคือพูดคำเดียวและมีการพูดต่อเนื่องยาว ๆ ตามลำดับ

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศ พบว่าพฤติกรรมในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของครูกับนักเรียน ในการสื่อสารในห้องเรียนนั้นครูเป็นผู้ใช้ภาษาในชั้นเรียนหรือพูดในชั้นเรียนมากกว่านักเรียนและพฤติกรรมที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่เป็นการบรรยายหรืออธิบายและการออกคำสั่ง นักเรียนมีบทบาทในการใช้ภาษาน้อย ผู้วิจัยจึงเห็นความสำคัญของการศึกษาพฤติกรรมพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน จึงนำวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเพื่อศึกษาพฤติกรรมพูดภาษาอังกฤษของสามเณรเป็นการศึกษาพฤติกรรมพูดภาษาอังกฤษของสามเณรด้วยการวิเคราะห์ความต่อเนื่องที่เกิดขึ้นในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งจะเป็นแนวทางหนึ่งในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาในโรงเรียนพระปริยัติธรรมต่อไป

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นสามเณรชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพระปริยัติธรรม มหาวชิราลงกรณวิทยาลัย ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ อำเภอวังน้อย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547 จำนวน 3 ห้องเรียน จำนวน 135 รูป

กลุ่มเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นสามเณรชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพระปริยัติธรรม มหาวชิราลงกรณวิทยาลัย ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547 จำนวน 2 ห้องเรียนซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยการสุ่มและจับสลากเพื่อจัดเป็นกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม จำนวน 40 รูป และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม จำนวน 40 รูป โดยแบ่งเป็น

กลุ่มทดลอง ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1

กลุ่มควบคุม ได้รับการสอนแบบเดิม

ผู้วิจัยบันทึกพฤติกรรมกำพูตภาษาอังกฤษในชั้นเรียนก่อนการทดลอง 5 คาบ ทั้งสอง และหลังทดลอง 5 คาบ กลุ่มเพื่อสังเกตพฤติกรรมกำพูตภาษาอังกฤษที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนเป็นการบันทึกพฤติกรรมโดยรวมที่เกิดขึ้น

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองโดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1
2. แผนการจัดการเรียนรู้ของกลุ่มควบคุม โดยใช้วิธีการสอนแบบเดิม

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือชิ้นที่ 1 (แผนการเรียนรู้)

1 การสร้างแผนการเรียนรู้กลุ่มทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

1.1 ศึกษาหลักสูตรสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 โดยศึกษามาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นที่ 3 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เพื่อทำความเข้าใจวัตถุประสงค์การเรียนรู้เลือกวิธีการสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนและวิธีวัดผลประเมินผล

1.2 ศึกษาขั้นตอนการสอนด้วยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องคือ

- การพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เล่ม 1. 2533
- การพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เล่ม 2. 2534
- การพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เล่ม 3. 2536
- A Teacher's Manual for CLE Teaching of Beginners
- เอกสารคำสอนหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. (2531)

1.3 ผู้วิจัยสร้างแผนการเรียนรู้โดยใช้การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 โดยใช้เนื้อหาที่มีความยากง่ายในระดับเดียวกับเนื้อหาในรายวิชาสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ช่วงชั้นที่ 3 ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีขั้นตอนการสอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟัง

ขั้นที่ 2 ให้นักเรียนเล่าเรื่อง ลำดับเรื่อง อภิปรายเกี่ยวกับเรื่อง อ่านออกเสียงและเล่นบทบาทสมมติ

ขั้นที่ 3 เขียนเรื่องที่ทำร่วมกันระหว่างครูกับนักเรียนโดยให้นักเรียนช่วยกันเขียนเองในกระดาษแผ่นใหญ่

ขั้นที่ 4 ทำหนังสือเล่มใหญ่ โดยให้นักเรียนแบ่งกลุ่มและช่วยกันเขียนข้อความต่างๆ ตามเรื่องในขั้นที่ 3

ขั้นที่ 5 เล่นเกมส์และกิจกรรมเสริมทางภาษาอื่นๆ

2. การสร้างแผนการเรียนรู้กลุ่มควบคุม ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

ศึกษาขั้นตอนการสอนแบบเดิม จาก

- แนวการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ (ละเอียด จุฑานันท์. 2539)
- การสอนภาษาอังกฤษสำหรับคนไทย (ทิพวัลย์ มาแสง. 2532)

กลุ่มควบคุม ได้รับการสอนแบบเดิม มีขั้นตอนการสอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ได้รับความสนใจเป็นการนำเข้าสู่บทเรียนโดยสนทนาเกี่ยวกับสถานการณ์

ต่าง ๆ

ขั้นที่ 2 สอนคำศัพท์ โดยบอกคำแปลเป็นภาษาไทยและสอนในลักษณะเป็นรายการคำศัพท์โดด ๆ

ขั้นที่ 3 สอนโครงสร้าง โดยอธิบายกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ ข้อยกเว้นต่าง ๆ ให้ผู้เรียนทราบ พร้อมยกตัวอย่างแล้วให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัดหรือฝึกใช้กฎไวยากรณ์ที่เรียนนั้นในการสร้างประโยคต่าง ๆ

ขั้นที่ 4 สอนอ่าน โดยการให้ผู้เรียนอ่านเรื่องที่กำหนดให้แล้วให้แปลเป็นภาษาไทย ตอบคำถามและวิเคราะห์กฎไวยากรณ์

ขั้นที่ 5 ประเมินผลการเรียน โดยให้ผู้เรียนทำการบ้าน ทำแบบฝึกหัดเพิ่มเติม หรือให้ท่องศัพท์แล้วให้แต่งประโยคหรือแปลจากภาษาต่างประเทศเป็นภาษาแม่

วิธีการหาคุณภาพเครื่องมือขั้นที่ 1

1 นำแผนการเรียนรู้ทั้งสองกลุ่ม ที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาอังกฤษ คือ รศ.ดร. เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย ผศ.ดร.บังอร พานทอง อาจารย์วิระศรี นพคุณ และ Mr. Felix Muller ตรวจสอบพิจารณาในเรื่องความชัดเจน ความถูกต้องของจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม กิจกรรมการเรียนการสอนและการวัดผลประเมินผล เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ

2. นำแผนการเรียนรู้ที่ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญแล้ว แก้ไขข้อบกพร่องและปรับปรุงตามคำแนะนำ แล้วนำไปทดลองกับสามเณรชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนปริยัติธรรมวัดนิเวศธรรมประวัติ บางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างเพื่อหาข้อบกพร่องและความเหมาะสมของเวลาและกิจกรรมการเรียนการสอน แล้วนำมาแก้ไขปรับปรุงอีกครั้งก่อนนำไปใช้สอนจริงกับกลุ่มทดลอง

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือขั้นที่ 2 (การวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่อง)

1. การวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องมีขั้นตอนดังนี้ ศึกษาวิธีการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องจากหนังสือ

- Discourse Analysis for Language Teachers (Michael McCartht. 1991)
- Towards an Analysis of Discourse (J. McH. Sinclair and R.M. Coulthard. 1975)
- Discourse and Language Education (Evelyn Hatch. 1992)
- การนิเทศการสอนอย่างมีระบบ (เอกสารการสอน) (รศ.ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย)

2. ศึกษาวิธีการสังเกตและการบันทึกการสังเกต ขั้นตอน หลักการสร้าง จากเอกสาร

- วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์ (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540)
- เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538)

3. กำหนดลักษณะพฤติกรรมภาษาพูดภาษาอังกฤษเพื่อวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องโดยแบ่งพฤติกรรมภาษาพูดภาษาอังกฤษออก 3 ด้าน คือ

ประเภทพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของสามเณรทั้ง 3 ด้าน

1. ตอบคำถาม แบ่งออกเป็น 6 ด้าน คือ (Respond / ตอบโต้)
 - 1.1 ตอบคำถามเกี่ยวกับคำศัพท์ในบทเรียน
 - 1.2 ตอบคำถามเกี่ยวกับการฝึกทักษะทางภาษาและรูปประโยค
 - 1.3 ตอบคำถามเกี่ยวกับรูปภาพ ตัวละครในบทเรียน
 - 1.4 ตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อหาในบทเรียน
 - 1.5 ตอบคำถามเกี่ยวกับกิจกรรมทางภาษา
 - 1.6 ตอบคำถามจากการสนทนาพูดคุย ทักทายทั่ว ๆ ไป
2. ถามคำถาม แบ่งออกเป็น 6 ด้าน คือ (Initiation / ริเริ่มของสามเณร)
 - 2.1 ถามคำถามเกี่ยวกับรายละเอียดของเนื้อหาในบทเรียน
 - 2.2 ถามคำถามเกี่ยวกับการฝึกทักษะทางภาษาและรูปประโยค
 - 2.3 ถามคำถามเกี่ยวกับรูปภาพ ตัวละครในบทเรียน
 - 2.4 ถามคำถามเกี่ยวกับเนื้อหาในบทเรียน
 - 2.5 ถามคำถามเกี่ยวกับกิจกรรมทางภาษา
 - 2.6 ถามคำถามจากการสนทนาพูดคุยทักทาย ทั่ว ๆ ไป
3. แสดงความคิดเห็น แบ่งออกเป็น 4 ด้าน คือ (Initiation / ริเริ่มของสามเณร)
 - 3.1 แสดงความคิดเห็นเกี่ยวเหตุการณ์ในบทเรียนที่ได้อ่าน
 - 3.2 แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวละครในบทเรียน
 - 3.3 แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม
 - 3.4 แสดงความคิดเห็นโดยใช้ความคิดของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ อีสาระ

วิธีการหาคุณภาพเครื่องมือชิ้นที่ 2

1. นำแบบบันทึกพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของสามเณร ที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการสร้างแบบบันทึกพฤติกรรม จำนวน 3 ท่าน คือ ดร.สุธัญ ภูทอง ผศ.ประทีป จินนี และ ดร. มนัส บุญประกอบ พิจารณาความสอดคล้องระหว่างพฤติกรรมที่กำหนดและการจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสม โดยใช้เกณฑ์พิจารณาความเห็นให้คะแนนดังนี้ (ล้วน สายยศและ อังคณา สายศ. 2543 : 248 – 249)

- + 1 = เมื่อแน่ใจว่าพฤติกรรมที่กำหนดมีความเหมาะสมกับจุดประสงค์
- 0 = เมื่อไม่แน่ใจว่าพฤติกรรมที่กำหนดสอดคล้องกับจุดประสงค์
- 1 = เมื่อแน่ใจว่าพฤติกรรมที่กำหนดไม่เหมาะสมกับจุดประสงค์

ใช้สูตร
$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างลักษณะพฤติกรรมที่กำหนด

$$\frac{\sum R}{N} \quad \text{แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด}$$

$$N \quad \text{แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ}$$

2. นำพฤติกรรมที่มีค่าดัชนีที่คำนวณได้มากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 หากน้อยกว่านำไปพิจารณาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำและนำไปให้ประธานปริญญานิพนธ์พิจารณาอีกครั้ง

3. นำแบบบันทึกพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของสามเณรมาปรับปรุงแก้ไขตามที่ผู้เชี่ยวชาญเสนอแนะแล้วนำไปทดลองหาความเชื่อมั่นกับสามเณรชั้นมัธยมปีที่ 2 โรงเรียนพระปริยัติธรรมวัดนิเวศธรรมประวัติ บางปะอิน จังหวัด พระนครศรีอยุธยา ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างเพื่อฝึกบันทึกพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนให้ถูกต้องและนำมาปรับปรุงให้ถูกต้องสมบูรณ์ แล้วนำไปใช้ในการทดลอง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. แบบแผนการสอน

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการทดลองตามแบบแผนการวิจัย ที่มีกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมและมีการสอบก่อนและสอบหลัง (Randomized control Group pretest – posttest Design) (ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2544 : 349) ดังนี้

ตาราง 3 แสดงแบบแผนการทดลอง

กลุ่ม	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
ER	T_1	X	T_2
CR	T_1	$\sim X$	T_2

สัญลักษณ์ที่ใช้

- E แทน กลุ่มทดลอง (Experiment Group)
- C แทน กลุ่มควบคุม (Control Group)
- R แทน การกำหนดกลุ่มตัวอย่างแบบสุ่ม (Random Assignment)
- T_1 แทน การทดสอบก่อนการทดลอง (Pretest)
- T_2 แทน การทดสอบ หลังการทดลอง (Posttest)
- X แทน การสอนของกลุ่มทดลอง คือ การสอนภาษาอังกฤษด้วยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1)
- $\sim X$ แทน การสอนของกลุ่มควบคุม คือ การสอนแบบเดิม

2. ขั้นตอนการดำเนินการทดลอง

2.1 ทำการปฐมนิเทศเพื่อทำความเข้าใจกับผู้เรียนเกี่ยวกับการดำเนินกิจกรรม บทบาทของผู้เรียนและผู้สอน เป้าหมายและจุดประสงค์ของการเรียนและวิธีประเมินผลการเรียนรู้

2.2 บันทึกสถิติทัศนคติการเรียนการสอนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมเพื่อสังเกตพฤติกรรมภาษาของสามเณร ก่อนดำเนินการทดลองและหลังทดลอง 5 คาบ ทั้งสองกลุ่ม

2.3 ผู้วิจัยดำเนินการทดลองกับกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยใช้เนื้อหาเดียวกันและระยะเวลาเท่ากัน โดยผู้วิจัยเป็นผู้สอนเองทั้ง 2 กลุ่ม พร้อมบันทึกสถิติทัศนคติขณะทำการสอนเพื่อสังเกตพฤติกรรมภาษาของสามเณรที่เกิดขึ้นในแต่ละครั้งที่ทำการทดลอง

3. การบันทึกพฤติกรรมในการพูดภาษาอังกฤษ มีขั้นตอน ดังนี้

3.1 บันทึกสถิติทัศนคติการพูดภาษาอังกฤษของสามเณรในชั้นเรียนทุกครั้งขณะทำการเรียนการสอน ให้ได้ยินเสียงชัดเจน

3.2 ทำการถอดข้อความต่อเนื่องจากเทปสถิติที่ได้บันทึกไว้ นำพฤติกรรมภาษาของสามเณรที่บันทึกสถิติที่เกิดขึ้นในแต่ละครั้ง เพื่อให้ผู้ช่วยผู้วิจัยบันทึกความถี่พฤติกรรมภาษาของสามเณรจากข้อความ (script) ลงในแบบบันทึกพฤติกรรมภาษาของสามเณรโดยใช้เครื่องหมาย / ต่อพฤติกรรม นำข้อมูลที่ได้เปรียบเทียบกับพฤติกรรมภาษาของสามเณร เพื่อทดสอบตามสมมติฐาน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป SPSS Version 10.0 for Windows.

3.3 การหาดัชนีความเชื่อมั่นของการบันทึกพฤติกรรมภาษาของสามเณรด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื้อระหว่างผู้บันทึกพฤติกรรมทั้งสอง ซึ่งดัชนีความเที่ยงตรงของการบันทึกควรมีค่าตั้งแต่ .08 ขึ้นไป การบันทึกจะเชื่อถือได้ (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2536 : 33) หากต่ำกว่านั้น ผู้บันทึกทั้งสองต้องทบทวนบันทึกใหม่อีกครั้ง โดยใช้สูตรในการคำนวณ ดังนี้

$$\text{สูตรค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง} = \frac{\text{ความถี่พฤติกรรมรวมต่ำ}}{\text{ความถี่พฤติกรรมรวมสูง}}$$

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบพฤติกรรมภาษาของสามเณรกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

2. เปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของสามเนรกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลอง

3. เปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของสามเนร กลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง

สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล มีดังนี้

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่

1.1 ค่ามัธยฐาน (Median)

1.2 ค่าส่วนเบี่ยงเบนควอเทิล (Quartile Deviation)

1 ตรวจสอบสมมติฐาน เปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของสามเนรระหว่างกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมโดยใช้การทดสอบของแมน – วิทนี (The Mann – Whitney U test (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2544 : 346)

2 ตรวจสอบสมมติฐาน เปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของสามเนร ก่อนและหลังการทดลองภายในกลุ่มเดียวกัน โดยใช้การทดสอบของวิลคอกซัน (Wilcoxon matched Paired Signed ranks test) (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2544 : 346)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมายในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่างๆ ที่ใช้แทนความหมายดังต่อไปนี้

N	แทน	จำนวนครั้งที่ใช้ในการสังเกต
Mdn	แทน	ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมกรรมการพูดภาษาอังกฤษ
Mdn _{diff}	แทน	ค่ามัธยฐานของผลต่างของพฤติกรรมกรรมการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังทดลอง
Q.D.	แทน	ค่าเบี่ยงเบนควอไทล์ของพฤติกรรมกรรมการพูดภาษาอังกฤษ
Q.D. _{diff}	แทน	ค่าเบี่ยงเบนควอไทล์ของผลต่างของพฤติกรรมกรรมการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังทดลอง
U	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาในการทดสอบของแมน – วิทนีย์
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาในการทดสอบของวิลคอกชัน
P	แทน	ค่าความน่าจะเป็น
**	แทน	นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
*	แทน	นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินผลการวิเคราะห์ข้อมูลลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. เปรียบเทียบพฤติกรรมกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของสามแผนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนแบบเดิม
2. เปรียบเทียบพฤติกรรมกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของสามแผนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ก่อนและหลังการทดลอง
3. เปรียบเทียบพฤติกรรมกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของสามแผนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบเดิมก่อนและหลังการทดลอง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของสามเนรกลุ่มควบคุมกับกลุ่มทดลอง

ตาราง 4 เปรียบเทียบผลต่างระหว่างพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของกลุ่มควบคุมกับกลุ่มทดลอง (พฤติกรรมโดยรวม)

การทดลอง	ครั้งที่สังเกต	Mdn _{diff}	Q.D. _{diff}	U	p
กลุ่มควบคุม	5	-172	10.50	0.00	.009**
กลุ่มทดลอง	5	109	109.00		

จากตาราง 4 ผลการเปรียบเทียบผลต่างระหว่างพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษก่อนทดลองและหลังทดลอง (พฤติกรรมโดยรวม) ของสามเนรกลุ่มควบคุมกับกลุ่มทดลอง ปรากฏว่าสามเนรทั้งสองกลุ่มมีพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 5 เปรียบเทียบผลต่างระหว่างพฤติกรรมกรพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อ
 เนื่องของสามเนรกลุ่มควบคุมกับกลุ่มทดลอง (จำแนกพฤติกรรมรายด้าน)

พฤติกรรมกรพูด ภาษาอังกฤษ	การทดลอง	ครั้งที่ สังเกต	Mdn _{diff}	Q.D. _{diff}	U	p
ด้านการพูดตอบโต้	กลุ่มควบคุม	5	16	23.00	0.00	.009**
	กลุ่มทดลอง	5	72	21.50		
ด้านการถาม คำถาม	กลุ่มควบคุม	5	8	18.00	4.00	.074
	กลุ่มทดลอง	5	20	15.00		
ด้านการแสดง ความคิดเห็น	กลุ่มควบคุม	5	-158	10.00	0.00	.009**
	กลุ่มทดลอง	5	14	14.50		

จากตาราง 5 ผลการเปรียบเทียบผลต่างระหว่างพฤติกรรมกรพูดภาษาอังกฤษ
 (จำแนกพฤติกรรมรายด้าน) ของสามเนรกลุ่มควบคุมกับกลุ่มทดลอง ปรากฏว่าสามเนรทั้งสองกลุ่ม
 มีพฤติกรรมกรพูดภาษาอังกฤษในด้านการพูดตอบโต้และด้านการแสดงความคิดเห็น แตกต่างกัน
 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนพฤติกรรมกรพูดภาษาอังกฤษ (จำแนกพฤติกรรมราย
 ด้าน) ของสามเนรกลุ่มควบคุมกับกลุ่มทดลอง ในด้านการถามคำถาม พบว่ามีพฤติกรรมกรพูด
 ภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

ตาราง 6 เปรียบเทียบผลต่างระหว่างพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อ
 เนื่องของสามเณรของสามเณร กลุ่มควบคุมกับกลุ่มทดลอง (จำแนกพฤติกรรมรายข้อ)

พฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษ	การทดลอง	ครั้งที่ สังเกต	Mdn _{diff}	Q.D. _{diff}	U	p
1.1 ตอบคำถามเกี่ยวกับคำศัพท์ ในบทเรียน	กลุ่มควบคุม	5	3	2.00	0.00	.008**
	กลุ่มทดลอง	5	13	9.50		
1.2 ตอบคำถามเกี่ยวกับการฝึก ทักษะทางภาษาและรูป ประโยค	กลุ่มควบคุม	5	1	14.50	12.00	.917
	กลุ่มทดลอง	5	2	16.00		
1.3 ตอบคำถามเกี่ยวกับรูปภาพ ตัวละครในบทเรียน	กลุ่มควบคุม	5	3	5.50	1.50	.021*
	กลุ่มทดลอง	5	24	23.50		
1.4 ตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อหา ในบทเรียน	กลุ่มควบคุม	5	11	10.50	0.00	.009**
	กลุ่มทดลอง	5	28	7.00		
1.5 ตอบคำถามเกี่ยวกับ กิจกรรมทางภาษา	กลุ่มควบคุม	5	0	10.00	2.00	.028*
	กลุ่มทดลอง	5	12	20.50		
1.6 ตอบคำถามจากการสนทนา พูดคุยทุกอย่างไป	กลุ่มควบคุม	5	1	1.00	7.00	.228
	กลุ่มทดลอง	5	2	3.50		
2.1 ตามคำถามเกี่ยวกับคำศัพท์ ในบทเรียน	กลุ่มควบคุม	5	3	7.00	11.50	.831
	กลุ่มทดลอง	5	3	9.50		
2.2 ตามคำถามเกี่ยวกับการฝึก ทักษะทางภาษาและรูป ประโยค	กลุ่มควบคุม	5	2	1.50	11.50	.827
	กลุ่มทดลอง	5	2	2.50		
2.3 ตามคำถามเกี่ยวกับรูปภาพ ตัวละครในบทเรียน	กลุ่มควบคุม	5	-1	1.00	0.00	.008**
	กลุ่มทดลอง	5	9	1.50		
2.4 ตามคำถามเกี่ยวกับเนื้อหา ในบทเรียน	กลุ่มควบคุม	5	1	2.00	11.50	.831
	กลุ่มทดลอง	5	1	3.50		
2.5 ตามคำถามเกี่ยวกับ กิจกรรมทางภาษา	กลุ่มควบคุม	5	2	7.50	10.50	.671
	กลุ่มทดลอง	5	2	6.00		

ตาราง 6 (ต่อ) เปรียบเทียบผลต่างระหว่างพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความ
ต่อเนื้อของสามเนรกลุ่มควบคุมกับกลุ่มทดลอง (จำแนกพฤติกรรมรายข้อ)

พฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษ	การทดลอง	ครั้งที่ สังเกต	Mdn _{ด.ก}	Q.D. _{ด.ก}	U	p
2.6 ถามคำถามจากกาสนทนา พูดคุยทักทายทั่วไป	กลุ่มควบคุม	5	-1	3.00	9.50	.502
	กลุ่มทดลอง	5	0	2.50		
3.1 แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับ เหตุการณ์ในบทเรียน	กลุ่มควบคุม	5	0	2.00	12.00	.914
	กลุ่มทดลอง	5	1	2.50		
3.2 แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับ ตัวละครในบทเรียน	กลุ่มควบคุม	5	1	1.50	0.00	.008**
	กลุ่มทดลอง	5	6	10.00		
3.3 แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับ กิจกรรมทางภาษา	กลุ่มควบคุม	5	7	6.00	7.50	.283
	กลุ่มทดลอง	5	6	6.00		
3.4 แสดงความคิดเห็นโดยใช้ ความคิดตนเองเกี่ยวกับ เรื่องต่างๆ โดยอิสระ	กลุ่มควบคุม	5	1	2.00	9.50	.502
	กลุ่มทดลอง	5	1	1.00		

จากตาราง 6 ผลการเปรียบเทียบผลต่างระหว่างพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษก่อนและ
หลังทดลอง ของสามเนรกลุ่มควบคุมกับกลุ่มทดลอง (จำแนกพฤติกรรมรายข้อ) ปรากฏว่าสามเนร
ทั้งสองกลุ่มมีพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังทดลอง ในพฤติกรรมการพูด ดังต่อไปนี้
1.1 ตอบคำถามเกี่ยวกับคำศัพท์ในบทเรียน 1.4 ตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อหาในบทเรียน 2.3 ถามคำ
ถามเกี่ยวกับรูปภาพ ตัวละครในบทเรียน 3.2 แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกับตัวละครในบทเรียน
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ 1.3 ตอบคำถามเกี่ยวกับรูปภาพ ตัวละครใน
บทเรียน 1.5 ตอบคำถามเกี่ยวกับกิจกรรมทางภาษา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ระดับ .05

2. เปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของสามแผนร ก่อนและหลังทดลองกลุ่มทดลอง

ตาราง 7 เปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของสามแผนรก่อนและหลังทดลองกลุ่มทดลอง (พฤติกรรมโดยรวม)

กลุ่มทดลอง	ครั้งที่สังเกต	Mdn	Q.D.	t	p
ก่อนทดลอง	5	163	21.50	2.023	.043*
หลังทดลอง	5	279	46.50		

จากตาราง 7 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของสามแผนร ก่อนและหลังทดลองกลุ่มทดลอง (พฤติกรรมโดยรวม) ปรากฏว่าสามแผนรกลุ่มทดลองมีพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 8 เปรียบเทียบพฤติกรรมกรรพุดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่อง ก่อนและหลังทดลองของกลุ่มทดลอง (จำแนกพฤติกรรมรายด้าน) พบว่า

พฤติกรรมกรรพุดภาษาอังกฤษ	กลุ่มทดลอง	ครั้งที่ สังเกต	Mdn	Q.D.	t	p
ด้านการพูดตอบโต้	ก่อนทดลอง	5	124	15.50	2.023	.043*
	หลังทดลอง	5	203	22.50		
ด้านการถามคำถาม	ก่อนทดลอง	5	20	11.50	2.032	.042*
	หลังทดลอง	5	40	26.50		
ด้านการแสดงความคิดเห็น	ก่อนทดลอง	5	11	3.50	2.023	.043*
	หลังทดลอง	5	22	13.50		

จากตาราง 8 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมกรรพุดภาษาอังกฤษก่อนและหลังทดลองของ สามเณรกลุ่มทดลอง (จำแนกพฤติกรรมรายด้าน) ปรากฏว่าสามเณรกลุ่มทดลองมีพฤติกรรมกรรพุด ภาษาอังกฤษก่อนและหลังทดลอง ในด้านการพูดตอบโต้ ด้านการถามคำถาม ด้านการแสดง ความ คิดเห็น แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 9 เปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่อง
ของสามเนรก่อนและหลังทดลองของสามเนรกลุ่มทดลอง (จำแนกพฤติกรรมรายข้อ)

พฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษ	กลุ่มทดลอง	ครั้งที่ สังเกต	Mdn	Q.D.	t	p																																																																																																											
1.1 ตอบคำถามเกี่ยวกับคำศัพท์ ในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	28	20	2.023	.043*																																																																																																											
	หลังทดลอง	5	37	15.50			1.2 ตอบคำถามเกี่ยวกับการฝึก ทักษะทางภาษาและรูป ประโยค	ก่อนทดลอง	5	18	8.00	.135	.893	หลังทดลอง	5	22	18.00	1.3 ตอบคำถามเกี่ยวกับรูปภาพ ตัวละครในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	4	5.00	2.023	.043*	หลังทดลอง	5	28	25.50	1.4 ตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อหา ในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	67	14.50	2.023	.043*	หลังทดลอง	5	97	12.50	1.5 ตอบคำถามเกี่ยวกับ กิจกรรมทางภาษา	ก่อนทดลอง	5	7	7.50	2.032	.042*	หลังทดลอง	5	21	7.00	1.6 ตอบคำถามจากการสนทนา พูดคุยทักทายทั่วไป	ก่อนทดลอง	5	6	2.50	.849	.396	หลังทดลอง	5	5	2.50	2.1 ถามคำถามเกี่ยวกับคำศัพท์ ในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	4	2.50	1.219	.223	หลังทดลอง	5	7	12.00	2.2 ถามคำถามเกี่ยวกับการฝึก ทักษะทางภาษาและรูป ประโยค	ก่อนทดลอง	5	2	0.50	1.633	.102	หลังทดลอง	5	4	2.00	2.3 ถามคำถามเกี่ยวกับรูปภาพ ตัวละครในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	4	2.00	2.023	.043*	หลังทดลอง	5	12	7.00	2.4 ถามคำถามเกี่ยวกับเนื้อหา ในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	2	1.00	1.300	.194	หลังทดลอง	5	3	2.50	2.5 ถามคำถามเกี่ยวกับ กิจกรรมทางภาษา	ก่อนทดลอง	5	5	11.00	1.089	.276	หลังทดลอง
1.2 ตอบคำถามเกี่ยวกับการฝึก ทักษะทางภาษาและรูป ประโยค	ก่อนทดลอง	5	18	8.00	.135	.893																																																																																																											
	หลังทดลอง	5	22	18.00			1.3 ตอบคำถามเกี่ยวกับรูปภาพ ตัวละครในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	4	5.00	2.023	.043*	หลังทดลอง	5	28	25.50	1.4 ตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อหา ในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	67	14.50	2.023	.043*	หลังทดลอง	5	97	12.50	1.5 ตอบคำถามเกี่ยวกับ กิจกรรมทางภาษา	ก่อนทดลอง	5	7	7.50	2.032	.042*	หลังทดลอง	5	21	7.00	1.6 ตอบคำถามจากการสนทนา พูดคุยทักทายทั่วไป	ก่อนทดลอง	5	6	2.50	.849	.396	หลังทดลอง	5	5	2.50	2.1 ถามคำถามเกี่ยวกับคำศัพท์ ในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	4	2.50	1.219	.223	หลังทดลอง	5	7	12.00	2.2 ถามคำถามเกี่ยวกับการฝึก ทักษะทางภาษาและรูป ประโยค	ก่อนทดลอง	5	2	0.50	1.633	.102	หลังทดลอง	5	4	2.00	2.3 ถามคำถามเกี่ยวกับรูปภาพ ตัวละครในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	4	2.00	2.023	.043*	หลังทดลอง	5	12	7.00	2.4 ถามคำถามเกี่ยวกับเนื้อหา ในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	2	1.00	1.300	.194	หลังทดลอง	5	3	2.50	2.5 ถามคำถามเกี่ยวกับ กิจกรรมทางภาษา	ก่อนทดลอง	5	5	11.00	1.089	.276	หลังทดลอง	5	7	11.00								
1.3 ตอบคำถามเกี่ยวกับรูปภาพ ตัวละครในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	4	5.00	2.023	.043*																																																																																																											
	หลังทดลอง	5	28	25.50			1.4 ตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อหา ในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	67	14.50	2.023	.043*	หลังทดลอง	5	97	12.50	1.5 ตอบคำถามเกี่ยวกับ กิจกรรมทางภาษา	ก่อนทดลอง	5	7	7.50	2.032	.042*	หลังทดลอง	5	21	7.00	1.6 ตอบคำถามจากการสนทนา พูดคุยทักทายทั่วไป	ก่อนทดลอง	5	6	2.50	.849	.396	หลังทดลอง	5	5	2.50	2.1 ถามคำถามเกี่ยวกับคำศัพท์ ในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	4	2.50	1.219	.223	หลังทดลอง	5	7	12.00	2.2 ถามคำถามเกี่ยวกับการฝึก ทักษะทางภาษาและรูป ประโยค	ก่อนทดลอง	5	2	0.50	1.633	.102	หลังทดลอง	5	4	2.00	2.3 ถามคำถามเกี่ยวกับรูปภาพ ตัวละครในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	4	2.00	2.023	.043*	หลังทดลอง	5	12	7.00	2.4 ถามคำถามเกี่ยวกับเนื้อหา ในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	2	1.00	1.300	.194	หลังทดลอง	5	3	2.50	2.5 ถามคำถามเกี่ยวกับ กิจกรรมทางภาษา	ก่อนทดลอง	5	5	11.00	1.089	.276	หลังทดลอง	5	7	11.00																			
1.4 ตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อหา ในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	67	14.50	2.023	.043*																																																																																																											
	หลังทดลอง	5	97	12.50			1.5 ตอบคำถามเกี่ยวกับ กิจกรรมทางภาษา	ก่อนทดลอง	5	7	7.50	2.032	.042*	หลังทดลอง	5	21	7.00	1.6 ตอบคำถามจากการสนทนา พูดคุยทักทายทั่วไป	ก่อนทดลอง	5	6	2.50	.849	.396	หลังทดลอง	5	5	2.50	2.1 ถามคำถามเกี่ยวกับคำศัพท์ ในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	4	2.50	1.219	.223	หลังทดลอง	5	7	12.00	2.2 ถามคำถามเกี่ยวกับการฝึก ทักษะทางภาษาและรูป ประโยค	ก่อนทดลอง	5	2	0.50	1.633	.102	หลังทดลอง	5	4	2.00	2.3 ถามคำถามเกี่ยวกับรูปภาพ ตัวละครในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	4	2.00	2.023	.043*	หลังทดลอง	5	12	7.00	2.4 ถามคำถามเกี่ยวกับเนื้อหา ในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	2	1.00	1.300	.194	หลังทดลอง	5	3	2.50	2.5 ถามคำถามเกี่ยวกับ กิจกรรมทางภาษา	ก่อนทดลอง	5	5	11.00	1.089	.276	หลังทดลอง	5	7	11.00																														
1.5 ตอบคำถามเกี่ยวกับ กิจกรรมทางภาษา	ก่อนทดลอง	5	7	7.50	2.032	.042*																																																																																																											
	หลังทดลอง	5	21	7.00			1.6 ตอบคำถามจากการสนทนา พูดคุยทักทายทั่วไป	ก่อนทดลอง	5	6	2.50	.849	.396	หลังทดลอง	5	5	2.50	2.1 ถามคำถามเกี่ยวกับคำศัพท์ ในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	4	2.50	1.219	.223	หลังทดลอง	5	7	12.00	2.2 ถามคำถามเกี่ยวกับการฝึก ทักษะทางภาษาและรูป ประโยค	ก่อนทดลอง	5	2	0.50	1.633	.102	หลังทดลอง	5	4	2.00	2.3 ถามคำถามเกี่ยวกับรูปภาพ ตัวละครในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	4	2.00	2.023	.043*	หลังทดลอง	5	12	7.00	2.4 ถามคำถามเกี่ยวกับเนื้อหา ในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	2	1.00	1.300	.194	หลังทดลอง	5	3	2.50	2.5 ถามคำถามเกี่ยวกับ กิจกรรมทางภาษา	ก่อนทดลอง	5	5	11.00	1.089	.276	หลังทดลอง	5	7	11.00																																									
1.6 ตอบคำถามจากการสนทนา พูดคุยทักทายทั่วไป	ก่อนทดลอง	5	6	2.50	.849	.396																																																																																																											
	หลังทดลอง	5	5	2.50			2.1 ถามคำถามเกี่ยวกับคำศัพท์ ในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	4	2.50	1.219	.223	หลังทดลอง	5	7	12.00	2.2 ถามคำถามเกี่ยวกับการฝึก ทักษะทางภาษาและรูป ประโยค	ก่อนทดลอง	5	2	0.50	1.633	.102	หลังทดลอง	5	4	2.00	2.3 ถามคำถามเกี่ยวกับรูปภาพ ตัวละครในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	4	2.00	2.023	.043*	หลังทดลอง	5	12	7.00	2.4 ถามคำถามเกี่ยวกับเนื้อหา ในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	2	1.00	1.300	.194	หลังทดลอง	5	3	2.50	2.5 ถามคำถามเกี่ยวกับ กิจกรรมทางภาษา	ก่อนทดลอง	5	5	11.00	1.089	.276	หลังทดลอง	5	7	11.00																																																				
2.1 ถามคำถามเกี่ยวกับคำศัพท์ ในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	4	2.50	1.219	.223																																																																																																											
	หลังทดลอง	5	7	12.00			2.2 ถามคำถามเกี่ยวกับการฝึก ทักษะทางภาษาและรูป ประโยค	ก่อนทดลอง	5	2	0.50	1.633	.102	หลังทดลอง	5	4	2.00	2.3 ถามคำถามเกี่ยวกับรูปภาพ ตัวละครในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	4	2.00	2.023	.043*	หลังทดลอง	5	12	7.00	2.4 ถามคำถามเกี่ยวกับเนื้อหา ในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	2	1.00	1.300	.194	หลังทดลอง	5	3	2.50	2.5 ถามคำถามเกี่ยวกับ กิจกรรมทางภาษา	ก่อนทดลอง	5	5	11.00	1.089	.276	หลังทดลอง	5	7	11.00																																																															
2.2 ถามคำถามเกี่ยวกับการฝึก ทักษะทางภาษาและรูป ประโยค	ก่อนทดลอง	5	2	0.50	1.633	.102																																																																																																											
	หลังทดลอง	5	4	2.00			2.3 ถามคำถามเกี่ยวกับรูปภาพ ตัวละครในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	4	2.00	2.023	.043*	หลังทดลอง	5	12	7.00	2.4 ถามคำถามเกี่ยวกับเนื้อหา ในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	2	1.00	1.300	.194	หลังทดลอง	5	3	2.50	2.5 ถามคำถามเกี่ยวกับ กิจกรรมทางภาษา	ก่อนทดลอง	5	5	11.00	1.089	.276	หลังทดลอง	5	7	11.00																																																																										
2.3 ถามคำถามเกี่ยวกับรูปภาพ ตัวละครในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	4	2.00	2.023	.043*																																																																																																											
	หลังทดลอง	5	12	7.00			2.4 ถามคำถามเกี่ยวกับเนื้อหา ในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	2	1.00	1.300	.194	หลังทดลอง	5	3	2.50	2.5 ถามคำถามเกี่ยวกับ กิจกรรมทางภาษา	ก่อนทดลอง	5	5	11.00	1.089	.276	หลังทดลอง	5	7	11.00																																																																																					
2.4 ถามคำถามเกี่ยวกับเนื้อหา ในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	2	1.00	1.300	.194																																																																																																											
	หลังทดลอง	5	3	2.50			2.5 ถามคำถามเกี่ยวกับ กิจกรรมทางภาษา	ก่อนทดลอง	5	5	11.00	1.089	.276	หลังทดลอง	5	7	11.00																																																																																																
2.5 ถามคำถามเกี่ยวกับ กิจกรรมทางภาษา	ก่อนทดลอง	5	5	11.00	1.089	.276																																																																																																											
	หลังทดลอง	5	7	11.00																																																																																																													

ตาราง 9 (ต่อ) เปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่อง
ของสามเนรก่อนและหลังทดลองของสามเนรกลุ่มทดลอง (จำแนกพฤติกรรมรายข้อ)

พฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษ	กลุ่มทดลอง	N	Mdn	Q.D.	t	p
2.6 ตามคำถามจากการสนทนา พูดคุยทักทายทั่วๆ ไป	ก่อนทดลอง	5	5	0.50	1.089	.276
	หลังทดลอง	5	5	3.00		
3.1 แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับ เหตุการณ์ในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	2	0.50	1.300	.194
	หลังทดลอง	5	3	2.00		
3.2 แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับ ตัวละครในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	2	1.50	2.023	.043*
	หลังทดลอง	5	9	11.00		
3.3 แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับ กิจกรรมทางภาษา	ก่อนทดลอง	5	5	3.50	2.041	.041*
	หลังทดลอง	5	9	3.50		
3.4 แสดงความคิดเห็นโดยใช้ ความคิดตนเองเกี่ยวกับ เรื่องต่างๆ โดยอิสระ	ก่อนทดลอง	5	2	0.00	1.732	.083
	หลังทดลอง	5	3	1.00		

จากตาราง 9 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์
ข้อความต่อเนื่องก่อนและหลังทดลองของสามเนรกลุ่มทดลอง (จำแนกพฤติกรรมรายข้อ) ปรากฏว่า
มีพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษ ในพฤติกรรมดังต่อไปนี้ 1.1 ตอบคำถามเกี่ยวกับคำศัพท์ใน
บทเรียน 1.3 ตอบคำถามเกี่ยวกับรูปภาพ ตัวละครในบทเรียน 1.4 ตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อหาใน
บทเรียน 1.5 ตอบคำถามเกี่ยวกับกิจกรรมทางภาษา 2.3 ตามคำถามเกี่ยวกับรูปภาพ ตัวละครใน
บทเรียน 3.2 แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวละครในบทเรียนและ 3.3 แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับ
กิจกรรมทางภาษา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนพฤติกรรมการพูด
ภาษาอังกฤษในพฤติกรรมข้ออื่นๆ มีพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังทดลองไม่
แตกต่างกัน

3. เปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของสามเณร ก่อนและหลังทดลองกลุ่มควบคุม

ตาราง 10 เปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของสามเณรก่อนและหลังทดลองกลุ่มควบคุม (พฤติกรรมโดยรวม)

กลุ่มควบคุม	ครั้งที่สังเกต	Mdn	Q.D.	t	p
ก่อนทดลอง	5	163	10.5	2.023	.043*
หลังทดลอง	5	193	18.5		

จากตาราง 10 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของสามเณร ก่อนและหลังทดลองกลุ่มควบคุม (พฤติกรรมโดยรวม) ปรากฏว่าสามเณรกลุ่มควบคุมหลังการทดลองมีพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 11 เปรียบเทียบพฤติกรรมกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่อง ก่อนและหลังทดลองของสามเนรกลุ่มควบคุม (จำแนกพฤติกรรมรายด้าน)

พฤติกรรมกรรมการพูดภาษาอังกฤษ	กลุ่มควบคุม	ครั้งที่สังเกต	Mdn	Q.D.	t	p
ด้านการพูดตอบโต้	ก่อนทดลอง	5	134	13.5	1.753	.080
	หลังทดลอง	5	145	27		
ด้านการถามคำถาม	ก่อนทดลอง	5	15	9.5	1.219	.223
	หลังทดลอง	5	28	10		
ด้านการแสดงความคิดเห็น	ก่อนทดลอง	5	9	3	2.023	.043*
	หลังทดลอง	5	17	5		

จากตาราง 11 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของสามเนร ก่อนและหลังทดลองกลุ่มควบคุม (จำแนกพฤติกรรมรายด้าน) ปรากฏว่า สามเนรกลุ่มควบคุม ในด้านการแสดงความคิดเห็น มีพฤติกรรมกรรมการพูดภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 12 เปรียบเทียบพฤติกรรมกรรพุดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของ
สามเนตรก่อนและหลังทดลองของสามเนตรกลุ่มควบคุม (จำแนกพฤติกรรมรายข้อ)

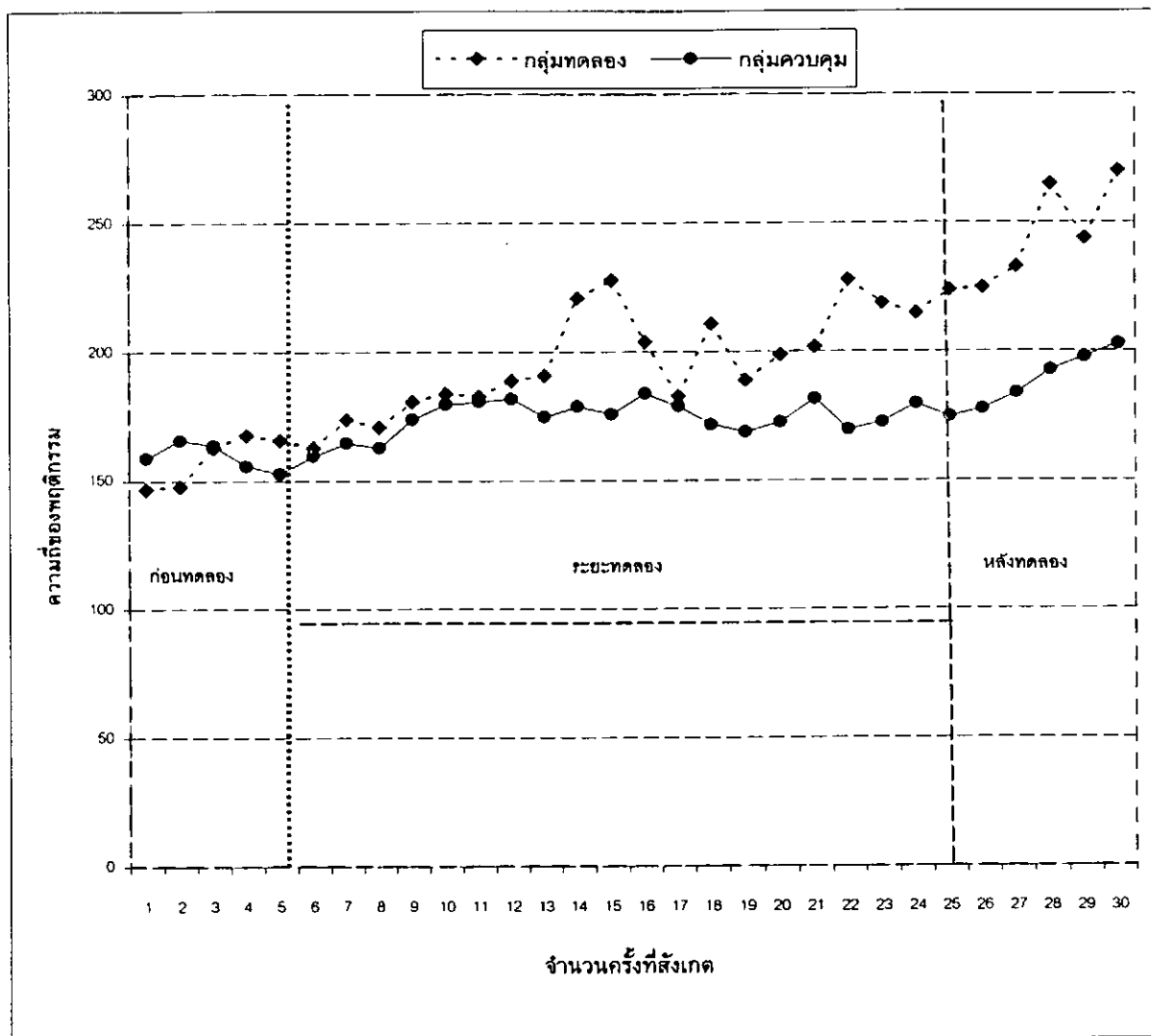
พฤติกรรมกรรพุดภาษาอังกฤษ	กลุ่มควบคุม	ครั้งที่ สังเกต	Mdn	Q.D.	t	p																																																																																																											
1.1 ตอบคำถามเกี่ยวกับคำศัพท์ ในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	21	7	1.89	.059																																																																																																											
	หลังทดลอง	5	21	6.5			1.2 ตอบคำถามเกี่ยวกับการฝึก ทักษะทางภาษาและรูป ประโยค	ก่อนทดลอง	5	23	15	0.272	.0785	หลังทดลอง	5	22	12.5	1.3 ตอบคำถามเกี่ยวกับรูปภาพ ตัวละครในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	5	2.5	1.753	.080	หลังทดลอง	5	7	4.5	1.4 ตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อหา ในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	70	14	1.826	.068	หลังทดลอง	5	77	10.5	1.5 ตอบคำถามเกี่ยวกับกิจกรรม ทางภาษา	ก่อนทดลอง	5	9	5.5	0.184	0.854	หลังทดลอง	5	9	6.5	1.6 ตอบคำถามจากการสนทนา พูดคุยทักทายต่างๆไป	ก่อนทดลอง	5	4	1.5	1.890	.059	หลังทดลอง	5	5	2.5	2.1 ตามคำถามเกี่ยวกับคำศัพท์ ในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	4	2	1.841	0.066	หลังทดลอง	5	8	7.5	2.2 ตามคำถามเกี่ยวกับการฝึก ทักษะทางภาษาและรูป ประโยค	ก่อนทดลอง	5	2	1	2.041	.041*	หลังทดลอง	5	4	2.5	2.3 ตามคำถามเกี่ยวกับรูปภาพ ตัวละครในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	3	2.5	1.732	.083	หลังทดลอง	5	2	1.5	2.4 ตามคำถามเกี่ยวกับเนื้อหา ในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	3	2.5	0.816	0.414	หลังทดลอง	5	2	1.5	2.5 ตามคำถามเกี่ยวกับกิจกรรม ทางภาษา	ก่อนทดลอง	5	3	5.5	0.271	0.786	หลังทดลอง
1.2 ตอบคำถามเกี่ยวกับการฝึก ทักษะทางภาษาและรูป ประโยค	ก่อนทดลอง	5	23	15	0.272	.0785																																																																																																											
	หลังทดลอง	5	22	12.5			1.3 ตอบคำถามเกี่ยวกับรูปภาพ ตัวละครในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	5	2.5	1.753	.080	หลังทดลอง	5	7	4.5	1.4 ตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อหา ในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	70	14	1.826	.068	หลังทดลอง	5	77	10.5	1.5 ตอบคำถามเกี่ยวกับกิจกรรม ทางภาษา	ก่อนทดลอง	5	9	5.5	0.184	0.854	หลังทดลอง	5	9	6.5	1.6 ตอบคำถามจากการสนทนา พูดคุยทักทายต่างๆไป	ก่อนทดลอง	5	4	1.5	1.890	.059	หลังทดลอง	5	5	2.5	2.1 ตามคำถามเกี่ยวกับคำศัพท์ ในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	4	2	1.841	0.066	หลังทดลอง	5	8	7.5	2.2 ตามคำถามเกี่ยวกับการฝึก ทักษะทางภาษาและรูป ประโยค	ก่อนทดลอง	5	2	1	2.041	.041*	หลังทดลอง	5	4	2.5	2.3 ตามคำถามเกี่ยวกับรูปภาพ ตัวละครในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	3	2.5	1.732	.083	หลังทดลอง	5	2	1.5	2.4 ตามคำถามเกี่ยวกับเนื้อหา ในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	3	2.5	0.816	0.414	หลังทดลอง	5	2	1.5	2.5 ตามคำถามเกี่ยวกับกิจกรรม ทางภาษา	ก่อนทดลอง	5	3	5.5	0.271	0.786	หลังทดลอง	5	5	3								
1.3 ตอบคำถามเกี่ยวกับรูปภาพ ตัวละครในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	5	2.5	1.753	.080																																																																																																											
	หลังทดลอง	5	7	4.5			1.4 ตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อหา ในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	70	14	1.826	.068	หลังทดลอง	5	77	10.5	1.5 ตอบคำถามเกี่ยวกับกิจกรรม ทางภาษา	ก่อนทดลอง	5	9	5.5	0.184	0.854	หลังทดลอง	5	9	6.5	1.6 ตอบคำถามจากการสนทนา พูดคุยทักทายต่างๆไป	ก่อนทดลอง	5	4	1.5	1.890	.059	หลังทดลอง	5	5	2.5	2.1 ตามคำถามเกี่ยวกับคำศัพท์ ในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	4	2	1.841	0.066	หลังทดลอง	5	8	7.5	2.2 ตามคำถามเกี่ยวกับการฝึก ทักษะทางภาษาและรูป ประโยค	ก่อนทดลอง	5	2	1	2.041	.041*	หลังทดลอง	5	4	2.5	2.3 ตามคำถามเกี่ยวกับรูปภาพ ตัวละครในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	3	2.5	1.732	.083	หลังทดลอง	5	2	1.5	2.4 ตามคำถามเกี่ยวกับเนื้อหา ในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	3	2.5	0.816	0.414	หลังทดลอง	5	2	1.5	2.5 ตามคำถามเกี่ยวกับกิจกรรม ทางภาษา	ก่อนทดลอง	5	3	5.5	0.271	0.786	หลังทดลอง	5	5	3																			
1.4 ตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อหา ในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	70	14	1.826	.068																																																																																																											
	หลังทดลอง	5	77	10.5			1.5 ตอบคำถามเกี่ยวกับกิจกรรม ทางภาษา	ก่อนทดลอง	5	9	5.5	0.184	0.854	หลังทดลอง	5	9	6.5	1.6 ตอบคำถามจากการสนทนา พูดคุยทักทายต่างๆไป	ก่อนทดลอง	5	4	1.5	1.890	.059	หลังทดลอง	5	5	2.5	2.1 ตามคำถามเกี่ยวกับคำศัพท์ ในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	4	2	1.841	0.066	หลังทดลอง	5	8	7.5	2.2 ตามคำถามเกี่ยวกับการฝึก ทักษะทางภาษาและรูป ประโยค	ก่อนทดลอง	5	2	1	2.041	.041*	หลังทดลอง	5	4	2.5	2.3 ตามคำถามเกี่ยวกับรูปภาพ ตัวละครในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	3	2.5	1.732	.083	หลังทดลอง	5	2	1.5	2.4 ตามคำถามเกี่ยวกับเนื้อหา ในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	3	2.5	0.816	0.414	หลังทดลอง	5	2	1.5	2.5 ตามคำถามเกี่ยวกับกิจกรรม ทางภาษา	ก่อนทดลอง	5	3	5.5	0.271	0.786	หลังทดลอง	5	5	3																														
1.5 ตอบคำถามเกี่ยวกับกิจกรรม ทางภาษา	ก่อนทดลอง	5	9	5.5	0.184	0.854																																																																																																											
	หลังทดลอง	5	9	6.5			1.6 ตอบคำถามจากการสนทนา พูดคุยทักทายต่างๆไป	ก่อนทดลอง	5	4	1.5	1.890	.059	หลังทดลอง	5	5	2.5	2.1 ตามคำถามเกี่ยวกับคำศัพท์ ในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	4	2	1.841	0.066	หลังทดลอง	5	8	7.5	2.2 ตามคำถามเกี่ยวกับการฝึก ทักษะทางภาษาและรูป ประโยค	ก่อนทดลอง	5	2	1	2.041	.041*	หลังทดลอง	5	4	2.5	2.3 ตามคำถามเกี่ยวกับรูปภาพ ตัวละครในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	3	2.5	1.732	.083	หลังทดลอง	5	2	1.5	2.4 ตามคำถามเกี่ยวกับเนื้อหา ในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	3	2.5	0.816	0.414	หลังทดลอง	5	2	1.5	2.5 ตามคำถามเกี่ยวกับกิจกรรม ทางภาษา	ก่อนทดลอง	5	3	5.5	0.271	0.786	หลังทดลอง	5	5	3																																									
1.6 ตอบคำถามจากการสนทนา พูดคุยทักทายต่างๆไป	ก่อนทดลอง	5	4	1.5	1.890	.059																																																																																																											
	หลังทดลอง	5	5	2.5			2.1 ตามคำถามเกี่ยวกับคำศัพท์ ในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	4	2	1.841	0.066	หลังทดลอง	5	8	7.5	2.2 ตามคำถามเกี่ยวกับการฝึก ทักษะทางภาษาและรูป ประโยค	ก่อนทดลอง	5	2	1	2.041	.041*	หลังทดลอง	5	4	2.5	2.3 ตามคำถามเกี่ยวกับรูปภาพ ตัวละครในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	3	2.5	1.732	.083	หลังทดลอง	5	2	1.5	2.4 ตามคำถามเกี่ยวกับเนื้อหา ในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	3	2.5	0.816	0.414	หลังทดลอง	5	2	1.5	2.5 ตามคำถามเกี่ยวกับกิจกรรม ทางภาษา	ก่อนทดลอง	5	3	5.5	0.271	0.786	หลังทดลอง	5	5	3																																																				
2.1 ตามคำถามเกี่ยวกับคำศัพท์ ในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	4	2	1.841	0.066																																																																																																											
	หลังทดลอง	5	8	7.5			2.2 ตามคำถามเกี่ยวกับการฝึก ทักษะทางภาษาและรูป ประโยค	ก่อนทดลอง	5	2	1	2.041	.041*	หลังทดลอง	5	4	2.5	2.3 ตามคำถามเกี่ยวกับรูปภาพ ตัวละครในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	3	2.5	1.732	.083	หลังทดลอง	5	2	1.5	2.4 ตามคำถามเกี่ยวกับเนื้อหา ในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	3	2.5	0.816	0.414	หลังทดลอง	5	2	1.5	2.5 ตามคำถามเกี่ยวกับกิจกรรม ทางภาษา	ก่อนทดลอง	5	3	5.5	0.271	0.786	หลังทดลอง	5	5	3																																																															
2.2 ตามคำถามเกี่ยวกับการฝึก ทักษะทางภาษาและรูป ประโยค	ก่อนทดลอง	5	2	1	2.041	.041*																																																																																																											
	หลังทดลอง	5	4	2.5			2.3 ตามคำถามเกี่ยวกับรูปภาพ ตัวละครในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	3	2.5	1.732	.083	หลังทดลอง	5	2	1.5	2.4 ตามคำถามเกี่ยวกับเนื้อหา ในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	3	2.5	0.816	0.414	หลังทดลอง	5	2	1.5	2.5 ตามคำถามเกี่ยวกับกิจกรรม ทางภาษา	ก่อนทดลอง	5	3	5.5	0.271	0.786	หลังทดลอง	5	5	3																																																																										
2.3 ตามคำถามเกี่ยวกับรูปภาพ ตัวละครในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	3	2.5	1.732	.083																																																																																																											
	หลังทดลอง	5	2	1.5			2.4 ตามคำถามเกี่ยวกับเนื้อหา ในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	3	2.5	0.816	0.414	หลังทดลอง	5	2	1.5	2.5 ตามคำถามเกี่ยวกับกิจกรรม ทางภาษา	ก่อนทดลอง	5	3	5.5	0.271	0.786	หลังทดลอง	5	5	3																																																																																					
2.4 ตามคำถามเกี่ยวกับเนื้อหา ในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	3	2.5	0.816	0.414																																																																																																											
	หลังทดลอง	5	2	1.5			2.5 ตามคำถามเกี่ยวกับกิจกรรม ทางภาษา	ก่อนทดลอง	5	3	5.5	0.271	0.786	หลังทดลอง	5	5	3																																																																																																
2.5 ตามคำถามเกี่ยวกับกิจกรรม ทางภาษา	ก่อนทดลอง	5	3	5.5	0.271	0.786																																																																																																											
	หลังทดลอง	5	5	3																																																																																																													

ตาราง 12 (ต่อ) เปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อ
 เนื่องก่อนและหลังทดลองของสามเนกรกลุ่มควบคุม (จำแนกพฤติกรรมรายข้อ)

พฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษ	กลุ่มควบคุม	ครั้งที่ สังเกต	Mdn	Q.D.	t	p
2.6 ตามคำถามจากการสนทนา พูดคุยทักทายทั่วไป	ก่อนทดลอง	5	5	1.5	0.414	0.679
	หลังทดลอง	5	4	1.5		
3.1 แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับ เหตุการณ์ในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	2	0	1.342	0.180
	หลังทดลอง	5	2	2		
3.2 แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับ ตัวละครในบทเรียน	ก่อนทดลอง	5	2	1	1.00	0.317
	หลังทดลอง	5	3	2		
3.3 แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับ กิจกรรมทางภาษา	ก่อนทดลอง	5	3	2.5	2.023	.043*
	หลังทดลอง	5	11	5		
3.4 แสดงความคิดเห็นโดยใช้ ความคิดตนเองเกี่ยวกับ เรื่องต่างๆ โดยอิสระ	ก่อนทดลอง	5	2	2	1.633	0.102
	หลังทดลอง	5	2	0.5		

จากตาราง 12 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์
 ข้อความต่อเนื่องก่อนและหลังทดลองของสามเนกรกลุ่มควบคุม (จำแนกพฤติกรรมรายข้อ) ปรากฏว่า
 มีพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษดังต่อไปนี้ 2.2 ตามคำถามเกี่ยวกับการฝึกทักษะทางภาษาและรูป
 ประโยค 3.3 แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมทางภาษา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
 ระดับ .05 ส่วนพฤติกรรมข้ออื่น ๆ พบว่ามีพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

4. แสดงกราฟพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของสามเนรทั้งสองกลุ่มที่เกิดขึ้นระหว่างการทดลอง ก่อนและหลังทดลอง ได้ดังนี้

..... ก่อนการทดลอง
 - - - - - หลังการทดลอง

ภาพประกอบ 8 จากกราฟแสดงให้เห็นว่า พฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของสามเนรกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมพบว่า กลุ่มทดลองเกิดพฤติกรรมสูงกว่ากลุ่มควบคุมและพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษกลุ่มทดลองก่อนและหลังการทดลอง พบว่า หลังทดลองเกิดพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนทดลอง ส่วนกลุ่มควบคุม พบว่า หลังทดลองเกิดพฤติกรรมสูงกว่าก่อนทดลอง แสดงว่า หลังทดลองทำให้สามเนรเกิดพฤติกรรมพูดภาษาอังกฤษได้สูงขึ้น

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของสามแผนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) กับการสอนแบบเดิม ซึ่งสรุปผลการศึกษาได้ดังนี้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของสามแผนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) กับการสอนแบบเดิม
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของสามแผนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) ก่อนและหลังการทดลอง
3. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของสามแผนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบเดิม ก่อนและหลังการทดลอง

สมมติฐานในการวิจัย

1. พฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของสามแผนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) กับการสอนแบบเดิมแตกต่างกัน
2. พฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของสามแผนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน
3. พฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของสามแผนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบเดิม ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน

วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นสามแฉกชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพระปริยัติธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรวิทยาลักษณ์ อำเภอวังน้อย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547 ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 3 ห้องเรียน มีจำนวนสามแฉก 135 รูป

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นสามแฉกชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพระปริยัติธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรวิทยาลักษณ์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547 จำนวน 2 ห้องเรียนโดยสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่มและจับสลากเพื่อจัดเป็นกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม จำนวน 40 รูป และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม จำนวน 40 รูป เพื่อให้ได้รับการสอนดังนี้
กลุ่มทดลอง ได้รับการสอนโดยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1)
กลุ่มควบคุม ได้รับการสอนโดยการสอนแบบเดิม

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.1 แผนการเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษ โดยแบ่งออกเป็น

3.1.1 แผนการเรียนรู้กลุ่มทดลอง เป็นแผนการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา จำนวน 20 คาบ คาบละ 50 นาที ซึ่งแผนการเรียนรู้ผ่านการตรวจแก้ไขปรับปรุงแล้ว

3.1.2 แผนการเรียนรู้กลุ่มควบคุม เป็นแผนการเรียนรู้แบบเดิม จำนวน 20 คาบ ๆ ละ 50 นาที ซึ่งแผนการสอนผ่านการตรวจแก้ไขปรับปรุงแล้ว

3.2 แบบบันทึกพฤติกรรมกำหนัดการพูดภาษาอังกฤษของสามแฉก ซึ่งได้ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน เพื่อพิจารณาความสอดคล้องกับจุดประสงค์ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะเรียบร้อยแล้ว

4. วิธีการดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการทดลอง โดยดำเนินการสอนด้วยตนเองทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547 เป็นเวลา 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 คาบ รวมเวลาในการทดลองการสอนกลุ่มละ 20 คาบ คาบละ 50 นาที โดยผู้วิจัยบันทึกพฤติกรรมกำหนัดการพูดภาษาอังกฤษของสามแฉกที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนในแต่ครั้งและทำการบันทึกพฤติกรรมกำหนัดการพูดภาษาอังกฤษที่เกิดขึ้นในชั้นเรียน ก่อนทำการทดลอง 5 คาบและหลังการทดลอง 5 คาบ ทั้งสองกลุ่ม ผู้วิจัยเริ่มดำเนินการวิจัยมีขั้นตอนดังนี้

4.1 จัดปฐมนิเทศเพื่อทำความเข้าใจถึงวิธีการเรียน บทบาทของนักเรียน จุดประสงค์ของการเรียน และดำเนินการเรียนการสอน ดังนี้

4.1.1 กลุ่มทดลอง ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1)

4.1.2 กลุ่มควบคุม ได้รับการสอนแบบเดิม

4.2 บันทึกสถิติทัศนคติการเรียนการสอนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนดำเนินการทดลอง 5 ครั้ง ดำเนินการทดลองกับกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยใช้เนื้อหาเดียวกันและระยะเวลาเท่ากัน พร้อมบันทึกสถิติทัศนคติขณะทำการทดลองทุกครั้งเพื่อบันทึกพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษที่เกิดขึ้น

4.3 นำพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของสามเงื่อนไขที่เกิดขึ้นที่ได้จากการถอดข้อความต่อเนื่อง (discourse) จากบทความ (script) ที่บันทึกพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษที่เกิดขึ้นแต่ละครั้งลงในแบบบันทึกพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่อง หาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องระหว่างผู้บันทึกทั้งสองควรมีค่าเท่ากับ .08 ขึ้นไป วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้เพื่อทดสอบสมมติฐานโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป SPSS Version 10.0 for Windows

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังต่อไปนี้

1. เปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของสามเงื่อนไขที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) กับการสอนแบบเดิม โดยใช้การทดสอบของแมนวิทนี (Mann - Whitney U test)
2. เปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของสามเงื่อนไขที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้การทดสอบของวิลคอกซ์ (The Wilcoxon Matched Paired Signed – Ranks Test)
3. เปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของสามเงื่อนไขที่ได้รับการสอนแบบเดิม ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ การทดสอบของวิลคอกซ์ (The Wilcoxon Matched Paired Signed – Ranks Test)

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

ผลการศึกษาค้นคว้า สรุปได้ดังนี้

1. พฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของสามเงื่อนไขที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) กับการสอนแบบเดิมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. พฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของสามเงื่อนไขที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) ก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. พฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของสามเงื่อนไขที่ได้รับการสอนแบบเดิม ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของสามแผนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 กลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) และกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบเดิม จากผลของการศึกษาครั้งนี้ สามารถอภิปรายผลตามลำดับของสมมติฐานการวิจัยได้ดังต่อไปนี้

1. เปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของสามแผนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) กับการสอนแบบเดิม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 โดยสามแผนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) มีพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษสูงกว่าสามแผนที่ได้รับการสอนแบบเดิม ทั้งนี้เป็นผลมาจาก

1.1 ด้านกระบวนการเรียนการสอน

กระบวนการเรียนสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) มีกระบวนการเรียนการสอนที่หลากหลาย ทำให้ผู้เรียนใช้ประสบการณ์เดิมในการตีความหมาย จับใจความ แปลความหมาย ขยายความ จากเนื้อเรื่องที่ได้ฟัง อ่านและเขียนอย่างต่อเนื่องในทุก ๆ ขั้นตอนที่มุ่งเน้นให้สามแผนมีส่วนร่วมและได้ประสบการณ์ตรงในการใช้ภาษาอย่างต่อเนื่องอย่างบูรณาการด้วยตนเอง จากการพัฒนาความเข้าใจความหมายโดยรวมของเรื่องไปสู่องค์ประกอบย่อยของภาษาโดยการฟังเรื่องจากสื่อที่มีภาพประกอบและการจัดกิจกรรมทางภาษา เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกการโต้ตอบเกี่ยวกับเรื่องที่ได้ยินได้ฟัง รวมทั้งพัฒนากระบวนการทางความคิดของตนในการแสดงความคิดเห็น การตอบคำถามและการถามคำถามเกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ เพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสคิดหาเหตุผลและสรุปเรื่องด้วยด้วยตนเอง เนื่องจากการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษามีลำดับขั้นตอนและกระบวนการเรียนการสอนที่จัดตามหลักการพัฒนาภาษาตามธรรมชาติโดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างระดับความสามารถ ความถนัด ความสนใจ และสติปัญญาของผู้เรียนเพื่อช่วยให้ผู้เรียนพัฒนากระบวนการเรียนรู้ภาษาโดยใช้กระบวนการทางความคิดจากการฟังเรื่องทีอ่านไปสัมพันธ์กับประสบการณ์เดิมของตนในการสื่อความหมาย

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์จะยึดแนวทฤษฎีหลายแบบอย่างบูรณาการ เช่น แนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร (The communicative Teaching Approach) เน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อความหมายในชีวิตประจำวัน ซึ่งเน้นปฏิสัมพันธ์ในการใช้ภาษาระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนและระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน ผู้สอนให้โอกาสผู้เรียนได้คิดและใช้ความพยายามของตนเองเพื่อสื่อความหมายที่ตนต้องการ เป็นการลองผิดลองถูกในการปฏิบัติกิจกรรมทางภาษา โดยผู้สอนจะคอยแนะนำช่วยเหลือ ช่วยให้ผู้เรียนเกิดเจตคติในทางบวกต่อการเรียนภาษาเพื่อให้เข้าใจและมีประสบการณ์ในการปฏิบัติกิจกรรมทางภาษาได้มากขึ้น ผู้เรียนจะรู้สึกสนุกสนานกับการเรียน การกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกอยากแสดงออกทางภาษาทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

ย่อมพัฒนาภาษาไปอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นไปอย่างธรรมชาติเพื่อให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ตรงจากการรับรู้และเรียนรู้ภาษาสามารถนำไปใช้ได้จริง ซึ่งเริ่มตั้งแต่

ในขั้นตอนที่ 1 สามเณรได้เรียนรู้จากเรื่องที่ได้อ่าน ฟังการสนทนาโต้ตอบเกี่ยวกับเรื่องที่ได้อ่าน เพื่อเข้าใจความหมายโดยรวมของเรื่องและความคิดรวบยอดของเรื่องที่อ่าน จากหนังสือนิทานภาพประกอบเรื่อง "The golden goose" และเรื่อง "Franklin and His Friend" ซึ่งสามเณรได้รับฟังเรื่องและได้ความคิดรวบยอดของเรื่องนั้น ๆ ฟังโต้ตอบเกี่ยวกับเรื่องที่ได้อ่านได้ฟัง นอกจากนี้ ยังมี การอภิปรายเกี่ยวกับรายละเอียดของเรื่องเพื่อให้สามเณรมีโอกาสสรุปเรื่องด้วยตนเอง

ในขั้นตอนที่ 2 ผู้สอนเปิดโอกาสให้สามเณรฝึกทักษะภาษาโดยการเล่าเรื่องย้อนกลับ ลำดับเรื่องที่ได้อ่าน ได้ฟัง แสดงความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเนื้อเรื่องที่ได้อ่าน โดยสามเณรจะใช้ทักษะในการพูดเพื่อการสื่อสารกับผู้สอนในชั้นเรียน ส่วนการแสดงบทบาทสมมติ จะช่วยให้สามเณรกล้าแสดงออกโดยใช้การจินตนาการของเนื้อเรื่องมากกว่าจะแสดงให้สมจริง ทำให้สื่อความคิดของตนออกมาให้ผู้อื่นรับรู้จากการพูดและการใช้ท่าทางในการสื่อความหมาย ซึ่งในขั้นตอนนี้เป็นวิธีใหม่สำหรับสามเณรทำให้เกิดความสนุกสนานในกิจกรรมทางภาษาทำให้ไม่เครียดมีความเป็นกันเองระหว่างผู้สอนกับสามเณร

ในขั้นตอนที่ 3 เป็นการเขียนเรื่องร่วมกันระหว่างผู้สอนกับสามเณร ลำดับเรื่องที่ตนเองได้ อ่าน ได้ฟัง ได้พูดแสดงบทบาทสมมติมาเป็นตัวอักษร ให้เข้าใจระบบของตัวอักษรที่ตนเองเข้าใจ ความหมายที่ได้อ่าน ได้ฟัง ทำให้สามเณรเข้าใจความหมายของเสียงกับตัวอักษรอย่างแม่นยำ นอกจากนี้ สามเณรยังมีโอกาสวาดภาพประกอบเรื่อง จะช่วยให้สามเณรมีโอกาสใช้ความคิดสร้างสรรค์จากการอ่านเรื่องและยังช่วยให้มีสมาธิในการทำงาน การรับฟังความคิดเห็น ยอมรับข้อตกลงของกลุ่ม ซึ่งเป็นการฝึกให้รู้จักประชาธิปไตยรับฟังความคิดเห็นและข้อตกลงของผู้อื่น ทำให้มีโอกาสร่วมกันในกลุ่ม

ในขั้นตอนที่ 4 เป็นกระบวนการที่ให้สามเณรได้ฝึกทวน ซ้ำ ย้ำ ทวนตัวอักษรต่าง ๆ ที่เคยฟัง พูด อ่าน และเข้าใจความหมายเป็นอย่างดี นอกจากนี้ สามเณรยังมีโอกาสเรียนรู้และทำกิจกรรมร่วมกัน ฝึกวาดภาพประกอบในหนังสือเล่มใหญ่ มีโอกาสคิดร่วมกันเป็นกลุ่ม มีความรับผิดชอบ ช่วยเหลือซึ่งกันและกันมีความคิดสร้างสรรค์ ในการฝึกพูด อ่าน เขียน เพื่อการสื่อสารร่วมกับเพื่อน ๆ โดยทำหนังสือเล่มใหญ่ ทำให้มีความสนุกสนานในการทำงานร่วมกัน

ในขั้นตอนที่ 5 กิจกรรมเสริมทักษะทางภาษาด้วยกิจกรรมทางภาษา โดยใช้หนังสือเล่มใหญ่เป็นแหล่งการเรียนรู้ เช่น เกมทางภาษา ทำให้สามเณรฝึกเรียนองค์ประกอบต่าง ๆ ได้แก่ เสียง สะกดคำ เรียบเรียงประโยค เขียนคำและแต่งประโยค ทำให้ได้มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างสามเณรด้วยกัน และผู้สอนกับสามเณรอย่างสนุกสนานซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ สุมิตรา อังวัฒนกุล (2535 : 121) กล่าวว่า การสอนภาษาให้บรรลุเป้าหมายจำเป็นต้องอาศัยกิจกรรมเพราะกิจกรรมจะเน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาอย่างมีความหมายและช่วยให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียน เช่นเดียวกับแนวคิดของ ริฟเวอร์ (River. 1978 : 3) กล่าวไว้ว่า การพัฒนาทักษะและความมั่นใจในการสื่อสารนั้น เมื่อเลือกกิจกรรมการเรียนรู้จะต้องระลึกอยู่เสมอว่ากิจกรรมนั้นมีเป้าหมายให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กัน

อย่างอิสระกับผู้อื่น ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้เกิดพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันและเมื่อพิจารณาพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของสามแผนแยกเป็นรายด้าน (จำแนกพฤติกรรมรายด้าน) ได้ดังนี้

ด้านการพูดตอบคำถามของสามแผนกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณาพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษที่เกิดขึ้นพบว่า กลุ่มทดลองเกิดพฤติกรรมสูงกว่ากลุ่มควบคุม แสดงให้เห็นกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาช่วยให้สามแผนได้พูดโต้ตอบมากขึ้น ซึ่งพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจำแนกเป็นรายข้อที่แตกต่างกัน (จำแนกพฤติกรรมรายข้อ) พบว่า

พฤติกรรมการตอบคำถามเกี่ยวกับคำศัพท์ในบทเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษามีพฤติกรรมการตอบคำถามเกี่ยวกับคำศัพท์ในบทเรียนสูงกว่าการสอนแบบเดิม ทั้งนี้เป็นผลมาจาก การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษามีกระบวนการเรียนการสอนและขั้นตอนที่เหมาะสมในการกระตุ้นให้สามแผนเกิดพฤติกรรมการตอบคำถามเกี่ยวกับคำศัพท์ในบทเรียน จากกิจกรรมต่าง ๆ เช่น ในขั้นตอนที่ 3-5 มีกิจกรรมเสริมทักษะทางภาษา เกมทางภาษา ที่เปิดโอกาสให้เรียนรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ ผูกองค์ประกอบย่อยของภาษา ทำให้สามแผนมีความสนุกสนานในการเรียนรู้คำศัพท์

พฤติกรรมการตอบคำถามเกี่ยวกับรูปภาพ ตัวละครในบทเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษามีพฤติกรรมในการตอบคำถามเกี่ยวกับรูปภาพ ตัวละครในบทเรียนสูงกว่าการสอนแบบเดิม ทั้งนี้เป็นผลมาจาก การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษานั้น สามแผนได้ฟังเรื่องร่วมกันและเล่าเรื่องย้อนกลับในเรื่องที่ได้ฟัง เช่น ในขั้นตอนที่ 1-2 ช่วยกันอภิปรายเกี่ยวกับเรื่องที่ฟัง เล่าเรื่องย้อนกลับและมีการแสดงบทบาทสมมติ ช่วยให้เข้าใจเกี่ยวกับเนื้อหาที่ได้ฟัง จับใจความของเรื่อง สรุปเรื่อง เดาความหมายของเรื่อง จึงทำให้สามแผนตอบคำถามเกี่ยวกับตัวละคร ลำดับเหตุการณ์ได้อย่างถูกต้องและแม่นยำ ส่งผลให้สามแผนกลุ่มทดลองเกิดพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษได้มากขึ้น

พฤติกรรมการตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อหาในบทเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณา พฤติกรรมที่เกิดขึ้นพบว่า กลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษามีพฤติกรรมการพูดสูงกว่าการสอนแบบเดิม ทั้งนี้เป็นผลมาจาก การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา มีขั้นตอนที่เอื้อให้สามแผนและผู้สอนมีความใกล้ชิดกัน เริ่มตั้งแต่ขั้นตอนที่ 1-5 เริ่มด้วยการอ่านเรื่องร่วมกัน มีการตอบโต้เกี่ยวกับเนื้อหาในบทเรียน มีการแสดงบทบาทสมมติ วาดภาพประกอบ เขียนเรื่องร่วมกัน ซึ่งผู้สอนกระตุ้นให้สามแผนตอบคำถามจากเนื้อเรื่องที่ได้ฟังร่วมกัน โดยการลำดับเรื่อง ช่วยให้มีความเข้าใจในเนื้อหาสามารถโต้ตอบ สรุปเนื้อเรื่อง เดาเรื่อง จับใจความสำคัญของเรื่องที่ได้อ่าน ได้ฟัง โดยผู้สอนจะคอยเป็นผู้กระตุ้นและชี้แนะ เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้สามแผนกลุ่มทดลองเกิดพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษได้ดีมากขึ้น

พฤติกรรม การตอบคำถามเกี่ยวกับกิจกรรมทางภาษาเกิดขึ้นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาพฤติกรรมที่เกิดขึ้นพบว่า กลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษามีพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษสูงกว่าการสอนแบบเดิม ทั้งนี้เป็นผลมาจากการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษามีกิจกรรมทางภาษาที่หลากหลาย ช่วยให้สามเณรมีความกล้าที่จะพูดโต้ตอบกับผู้สอน เมื่อผู้สอนให้ทำกิจกรรมทางภาษา เช่น ในขั้นตอนที่ 3 เขียนเรื่องร่วมกัน ในขั้นตอนที่ 4 ช่วยกันทำหนังสือเล่มใหญ่ ในขั้นตอนที่ 5 กิจกรรมทางภาษา เป็นต้น สามเณรช่วยกันทำหนังสือเล่มใหญ่ วาดภาพประกอบช่วยกัน เกมเสริมทักษะทางภาษาเป็นกิจกรรมที่กระตุ้นให้กล้าแสดงออกและกล้าพูดตอบโต้มากขึ้น เป็นส่วนหนึ่ง ที่ทำให้สามเณรเกิดพฤติกรรมการพูดสูงกว่ากลุ่มควบคุม ส่วนพฤติกรรมด้านตอบโต้ ในข้ออื่นเกิดขึ้นไม่แตกต่างกัน

ด้านการถามคำถามของสามเณรทั้งสองกลุ่ม ไม่แตกต่างกัน

แต่เมื่อพิจารณาพฤติกรรมรายข้อ พบว่า พฤติกรรมการถามคำถามเกี่ยวกับรูปภาพตัวละครในบทเรียนของสามเณรเกิดพฤติกรรมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งพบว่า กลุ่มทดลองเกิดพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มควบคุม ทั้งนี้เป็นผลมาจาก กลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษามีขั้นตอนที่เอื้อให้สามเณรได้เรียนรู้โดยรวมของเรื่องทั้งหมด เข้าใจเนื้อหา ครูผู้สอนเป็นผู้คอยย้ำ เช่น ในขั้นตอนที่ 1 ครูอ่านเรื่องให้ฟัง ทบทวนช่วยย้ำ ให้เข้าใจเนื้อหาโดยรวมและในขั้นตอนที่ 2 เล่าเรื่องย้อนกลับและแสดงบทบาทสมมติ ผู้สอนให้โอกาสถามปัญหาซึ่งบางครั้งให้ใช้ภาษาแม่ได้ เมื่อสามเณรไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ เป็นส่วนหนึ่ง ที่ช่วยให้สามเณรกล้าแสดงออกมากขึ้น ส่วนพฤติกรรมการถามคำถามรายข้ออื่น ๆ พบว่าเกิดขึ้นไม่แตกต่างกัน

ด้านการแสดงความคิดเห็นของสามเณรกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองพบว่า เกิดพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งกลุ่มทดลองเกิดพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มควบคุม แสดงให้เห็นว่ากลุ่มทดลองมีกระบวนการเรียนการสอนที่ช่วยให้สามเณรเกิดพฤติกรรมการแสดงความคิดเห็นมากกว่ากลุ่มควบคุมและเมื่อพิจารณาพฤติกรรมการแสดงความคิดเห็นเป็นรายข้อพบว่า

พฤติกรรมการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวละครในบทเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งกลุ่มทดลองเกิดพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มควบคุม ทั้งนี้เป็นผลมาจาก กลุ่มทดลองมีกิจกรรมที่เอื้อให้สามเณรมีความมั่นใจ กล้าแสดงออกมากขึ้น เช่น ในขั้นตอนที่ 1 – 2 ผู้เรียนได้ฟังเรื่อง เข้าใจโดยรวมของเรื่องสามารถเล่าเรื่องย้อนกลับและแสดงบทบาทสมมติในตัวละครในเรื่อง ช่วยให้สามเณรได้แสดงออกทางร่างกาย สามารถแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวละครที่ตนเองชอบให้เพื่อน ๆ ฟัง เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้กล้าแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวละครในเรื่องตามความสามารถของตนเองซึ่งผู้สอนอนุญาตให้ใช้ภาษาแม่ เมื่อสามเณรไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ ส่วนพฤติกรรมการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเหตุการณ์ในบทเรียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมทางภาษา แสดงความคิดเห็นโดยใช้ความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ โดยอิสระ พบว่า เกิดขึ้นไม่แตกต่างกัน

จะเห็นได้ว่า พฤติกรรมประเภทการถามคำถามและการแสดงความคิดเห็นพบว่าเกิดขึ้นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดย ทั้งนี้เนื่องจากพฤติกรรมการถามคำถามและการแสดงความคิดเห็นเป็นกระบวนการที่สามเณรจะต้องเป็นผู้ริเริ่ม (Initiation) เป็นสิ่งที่ยากสำหรับผู้เรียนที่เรียนอยู่ระดับเริ่มต้นและมีประสบการณ์ในการเรียนรู้ภาษาน้อย เช่นเดียวกับงานวิจัยของ ชูย (ชนิษฐา อ่อนประสงค์, 2541 : 33 อ้างอิงจาก Tsui, 1985, pp.8-32) ได้ทำการศึกษาและวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศพบว่า นักเรียนพูดร้อยละ 17.05 และนักเรียนไม่มีพฤติกรรมการริเริ่มคือไม่มีการถามคำถามหรือขอร้องให้ครูอธิบายใหม่ เช่นเดียวกับพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของสามเณรยังไม่สามารถใช้ภาษาได้เอง ผู้วิจัยพยายามกระตุ้นให้สามเณรได้แสดงออกด้วยการให้ความช่วยเหลือซึ่งนำด้วยการพูดเสริมต่อประโยค (scaffold) ให้สามเณรมีส่วนร่วมให้มากที่สุด บางครั้งผู้วิจัยอนุญาตให้สามเณรใช้ภาษาแม่ในการพูดตอบโต้ ถามคำถามแสดงความคิดเห็น เพื่อลดความวิตกกังวลทำให้สามเณรกล้าแสดงออกไม่เครียดจนเกินไป สอดคล้องกับแนวคิดของวิลเลียม (เพ็ญลักษณ์ เทศขยัน, 2545 : 114 อ้างอิงจาก William Joan A.2001) ได้กล่าวไว้ว่า ผู้สอนควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนใช้ภาษาแม่ในกรณีไม่ทราบคำที่เป็นภาษาอังกฤษในการนำเสนอผลงานและการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนใช้ภาษาแม่ได้ ทำให้ผู้เรียนกล้าแสดงออก กล้าพูด กล้าคิด กล้าทำ มีความพึงพอใจไม่เครียดอย่างเห็นได้ชัดเป็นการพัฒนาค่อยเป็นค่อยไป ดังนั้น เมื่อพิจารณาพฤติกรรมโดยรวมพบว่า สามเณรกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เกิดพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มควบคุม แสดงให้เห็นว่า วิธีการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาช่วยให้สามเณรมีพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษสูงกว่าการสอนแบบเดิม

1.2 การใช้เทคนิคการสอนด้วยกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้

ในกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 นั้น สามเณรจะได้รับกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ ผู้สอนคอยพูดกระตุ้นให้สามเณรเกิดความคิดจากการพูดนำ พูดเสริมเพื่อให้สามเณรคิดต่อได้ด้วยตนเอง ทำให้ประสบความสำเร็จในการสื่อสารได้ เช่น ในขั้นตอนที่ 1 ผู้สอนช่วยสามเณรหรือเสริมต่อคำพูดต่าง ๆ ที่สนทนาและอภิปรายเกี่ยวกับเรื่องที่ได้ฟังร่วมกัน เมื่อสามเณรติดขัดนึกคำเหมาะสมไม่ได้หรือไม่แน่ใจ ในขั้นตอนที่ 2 ผู้สอนจะช่วยเสริมต่อคำพูดในขณะสนทนาอภิปรายเรื่อง เมื่อสามเณรนึกคำพูดไม่ออก ในขั้นตอนที่ 3 ผู้สอนช่วยในการเขียนเรื่องคอยกระตุ้นให้นักคำหรือเรื่องต่อไปให้สำเร็จ ในขั้นตอนที่ 4 ผู้สอนคอยพูดเสริมพูดซ้ำในคำหรือข้อความที่สามเณรออกเสียงไม่ถูกต้อง ในขั้นตอนที่ 5 ผู้สอนจะคอยช่วยเหลือสามเณรในการเล่นเกมน่าสนใจ คอยพูดแนะนำ พูดซ้ำ พูดชมเชยยกย่องให้สามารถทำกิจกรรมประสบความสำเร็จ การช่วยเสริมต่อการเรียนรู้ของสามเณรเมื่อติดขัดไม่สามารถใช้ภาษาได้ เช่น การพูด อ่าน เขียนหรือการแสดงออก ซึ่งเสาวลักษณ์ รัตวิรัช (2534 : 41) กล่าวว่า การที่ครูพูดคอยกระตุ้นนักเรียนในลักษณะต่าง ๆ เช่น พูดนำ พูดซ้ำ พูดชี้แนะให้แนวทางเสริมต่อความคิดของนักเรียนเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนคิดและพูดโต้ตอบออกมาเป็นการช่วยเหลือให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ได้ง่ายขึ้น ด้วยเหตุนี้จึงช่วยให้สามเณรได้ปฏิบัติกิจกรรมทางภาษาได้ง่ายขึ้น มีความมั่นใจที่จะพูดและทำให้การเรียนการสอนไม่หยุดชะงัก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ มาลิน สินธ์ฉาย (2540 : 119) พบว่า นักเรียนที่

เรียนด้วยวิธีการสอนแบบชี้แนะประกอบกลวิธีเสริมต่อการเรียนมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษและมีเจตคติต่อการเรียนสูงขึ้น เช่นเดียวกับงานวิจัยของ วาทีณี ศรีเป๊ะบัว (2538 : 97) พบว่า นักเรียนที่ได้รับการเสริมต่อการเรียนรู้มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะ การฟัง-พูด สูงขึ้นและสอดคล้องกับงานวิจัยของ สรिता ชูดวงแก้ว (2535 : 117 – 118) พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีเสริมต่อการเรียนมีความเข้าใจในการอ่านและมีความสนใจในการอ่านสูงซึ่ง จากเหตุผลดังกล่าวนี้ ช่วยให้สามเณรที่ได้รับการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ เกิดพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษสูงกว่าสามเณรที่ได้รับการสอนแบบเดิม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ (จิตมณี อะเมกอง 2545 ; สุภานี ชลภาพ 2545 ; กมลภัทร์ พุทธสันติธรรม 2545 ; สมยวง ดอกคำ 2542 ; มะลิวรรณ จันทรพุ่ม 2542 ; เกศรี กิติศรีปัญญา 2542 ; ศิริพร สุธรรมเดชะ 2541 ; พรพิมล ประสงค์พร 2535) ที่พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษามีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนสามเณรที่ได้รับการสอนแบบเดิม (Traditional Instruction) เป็นการสอนลักษณะล่างขึ้นบน (Bottom-up Process) เข้าใจรูปแบบไวยากรณ์มากกว่าความสามารถในการใช้ภาษา สามเณรได้เรียนรู้ภาษา โดยการแยกองค์ประกอบภาษาออกเป็น ส่วน ๆ เช่น คำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ ก่อนที่จะเข้าใจ ความหมายโดยรวมของเรื่องทำให้การฝึกทักษะทางภาษาไม่ค่อยต่อเนื่อง สามเณรได้รับการฝึกฝนทางภาษาโดยการรับคำสั่งจากครูเป็นส่วนใหญ่ ยังไม่กล้าพูด ขาดความมั่นใจในการใช้ภาษาและขั้นตอนการจัดกิจกรรมไม่ค่อยเปิดโอกาสให้สามเณรได้แสดงออก มักให้ทำงานเป็นรายบุคคล มีการวัดและประเมินผลด้วยการทำแบบฝึกหัดตามตัวอย่าง สามเณรมีโอกาสในการฝึกกระบวนการทางความคิดน้อย เนื่องจากจะต้องคอยแปลความหมายประโยคทำให้สามเณรไม่กล้าได้ตอบ ไม่มั่นใจ ทำให้ไม่สามารถสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่วเป็นไปตามธรรมชาติ

1.3 ด้านการวัดผลและประเมินผล

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา สามารถวัดและประเมินผลที่เกิดขึ้นระหว่างกระบวนการเรียนการสอนได้ทุกระยะของการสอนในแต่ละขั้นตอน หากสามเณรไม่สามารถปฏิบัติตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้แสดงว่าผู้สอนจำเป็นต้องซ้ำย้ำทวนขั้นตอนนั้น ๆ ในขั้นตอนที่ 1 ประเมินสามเณรจากการฝึกทักษะการฟังเรื่องด้วยการโต้ตอบระหว่างสามเณรกับผู้สอนสามารถตรวจสอบความเข้าใจได้ตลอดเวลา ในขั้นตอนที่ 2 ประเมินจากการเล่าเรื่องย้อนกลับ การตอบคำถาม แสดงความคิดเห็นและการแสดงบทบาทสมมติ จากขั้นตอนที่ 1 ในขั้นตอนที่ 3 ประเมินจากการสังเกตการลำดับเรื่อง เขียนเรื่องร่วมกันระหว่างผู้สอนกับสามเณร ในขั้นตอนที่ 4 ประเมินสามเณรได้จากการสังเกตการทำงานร่วมกันและช่วยเหลือกันในกลุ่มของตน แสดงถึงความสามัคคีกันในกลุ่ม ในขั้นตอนที่ 5 ประเมินจากการสังเกตความถูกต้องในการทำกิจกรรมเสริมทักษะทางภาษา เช่น การสะกดคำ การค้นหาคำศัพท์ การเทียบคำศัพท์ การออกเสียงคำศัพท์ ความสามัคคีในกลุ่ม ทำให้สามเณรมีโอกาสพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้อย่างสนุกสนาน ซึ่งการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาสามารถวัดและประเมินผลได้ในทุกขั้นตอน การทำกิจกรรมทางภาษาช่วยให้ มีปฏิสัมพันธ์

ระหว่างผู้สอนกับสามเณรและสามเณรกับสามเณร ทำให้รู้จักช่วยเหลือกันและกัน ครูมีบทบาทเป็นผู้แนะนำ ให้ความช่วยเหลือ ให้กำลังใจ เมื่อสามเณรติดขัดในการใช้ภาษา ส่วนการสอนแบบเดิมนั้น จะเน้นให้สามเณรรู้กฎเกณฑ์ภาษาองค์ประกอบย่อย ๆ โดยผู้สอนจะให้ทำแบบฝึกหัดที่กำหนดให้ เป็นการทำงานเป็นรายบุคคล

บรรยากาศในการเรียนการสอน พบว่า กลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา มีความกระตือรือร้นในการเรียน เนื่องจากเป็นวิธีการสอนที่แปลกใหม่สำหรับสามเณร เริ่มตั้งแต่การจัดห้องเรียนในลักษณะครึ่งวงกลม ผู้สอนและสามเณรมีความใกล้ชิดกันมากขึ้น กระบวนการเรียนการสอนมีกิจกรรมที่สนุกสนานกระตุ้นให้สามเณรมีส่วนร่วมอยู่เสมอ เช่น การแสดงบทบาทสมมติ การเขียนเรื่องร่วมกัน การวาดภาพเป็นการทำงานกลุ่ม กิจกรรมเสริมทักษะทางภาษา ช่วยให้สามเณรมีความสนุกสนานไม่เคร่งเครียด ลดความประหม่าลง มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนและผู้สอนอยู่ตลอดเวลา

จากเหตุผลดังกล่าวนี้พบว่า การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) มีขั้นตอนและกระบวนการเรียนการสอนที่เหมาะสมทำให้สามเณรกล้าที่จะแสดงออกทางภาษา เช่น ขั้นตอนที่ 1 สามเณรได้เรียนรู้จากเรื่อง ฝึกสนทนาโต้ตอบเกี่ยวกับเรื่องที่ได้อ่าน เพื่อให้เข้าใจความหมายโดยรวมของเรื่องและความคิดรวบยอดของเรื่องที่อ่าน ในขั้นตอนที่ 2 ผู้สอนเปิดโอกาสให้สามเณรฝึกทักษะภาษาโดยการเล่าเรื่องย้อนกลับ ลำดับเรื่องที่ได้อ่านได้ฟัง แสดงบทบาทสมมติซึ่งเป็นการพัฒนาความคิดของตนเป็นการสื่อสารให้ผู้อื่นรับรู้จากการพูดและการแสดงออกทางร่างกาย ช่วยให้กล้าแสดงออกได้ความคิดรวบยอดของเรื่องอย่างต่อเนื่อง ในขั้นตอนที่ 3 เป็นการเขียนเรื่องร่วมกันระหว่างสามเณรกับผู้สอน ลำดับเรื่องที่ตนเองได้เขียน ได้ฟัง ได้พูดและแสดงบทบาทสมมติมาเป็นตัวอักษรช่วยให้เข้าใจระบบของตัวอักษรที่ตนเองเข้าใจความหมายที่อ่านได้อย่างแม่นยำ นอกจากนี้ การได้วาดภาพประกอบเรื่อง ช่วยให้สามเณรเกิดความคิดสร้างสรรค์จากการอ่านเรื่องของตนและช่วยให้ผู้เรียนได้รับฟังความคิดเห็นผู้อื่น ยอมรับข้อติของของกลุ่ม ช่วยให้ทุกคนมีส่วนร่วมในการทำงาน ในขั้นตอนที่ 4 ฝึกทบทวนตัวอักษรต่าง ๆ ที่เคยฟัง พูด อ่านได้ฝึกวาดภาพประกอบในหนังสือเล่มใหญ่ ทำให้สามเณรรู้จักแบ่งหน้าที่ ยอมรับความคิดเห็นผู้อื่นในการทำงานร่วมกัน ในขั้นตอนที่ 5 กิจกรรมเสริมทางภาษาทำให้สามเณรสนุกสนานในการทำงานกลุ่มร่วมกัน มีความสามัคคีในกลุ่ม กล้าแสดงออกในเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งจะส่งผลให้สามเณรสามารถพัฒนาการเรียนรู้อังกฤษได้ดีขึ้น เมื่อพิจารณาจากกราฟแสดงเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองพบว่า กลุ่มทดลอง เกิดพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มควบคุม แสดงให้เห็นว่ากลุ่มทดลองช่วยให้สามเณรเกิดพฤติการใช้ภาษาอังกฤษได้มากขึ้น

2. เปรียบเทียบพฤติกรรมกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของสามแผนกลุ่มทดลอง ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) ก่อนและหลังการทดลอง

จากการทดลองพบว่า พฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของสามแผนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ก่อนและหลังทดลองเกิดพฤติกรรมกรรมการพูดภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 โดยพฤติกรรมกรรมการพูดภาษาอังกฤษของสามแผน หลังการทดลองเกิดพฤติกรรมกรรมการพูดภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนทดลอง ทั้งนี้เป็นผลมาจาก

กระบวนการเรียนการสอนหลังการทดลองที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา มีการจัดกิจกรรมทางภาษาที่หลากหลายช่วยให้สามแผนมีโอกาสในการลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ กล้าที่จะพูดตอบโต้ ซึ่งเริ่มจากการอ่านเรื่องมีการสนทนาเกี่ยวกับเนื้อเรื่องให้มีส่วนร่วม เริ่มตั้งแต่ขั้นตอนที่ 1 ครูเล่าเรื่องให้ฟัง สามแผนได้รับการกระตุ้นให้คิดและกล้าแสดงออก ฝึกการโต้ตอบเกี่ยวกับเรื่องที่ได้อ่าน ขั้นตอนที่ 2 เปิดโอกาสให้ได้ฝึกทักษะทางภาษาโดยการเล่าเรื่องย้อนกลับ สนทนาแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องและแสดงบทบาทสมมติ เป็นการแสดงออกทางภาษาจากการฟังเป็นภาษาพูด ขั้นตอนที่ 3 เขียนเรื่องร่วมกัน สามแผนมีโอกาสฝึกทบทวนลำดับเรื่องที่ตนเคยได้ยินได้ฟัง จากการแสดงบทบาทสมมติมาเป็นตัวอักษร จากภาษาพูดเปลี่ยนมาเป็นภาษาเขียน ใช้ความคิดสร้างสรรค์ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ขั้นตอนที่ 4 สามแผนได้ฝึกย้ำ ทบทวนที่ตนเคยอ่านและเข้าใจความหมาย โดยการฝึกอ่าน วาดภาพประกอบในหนังสือเล่มใหญ่ ได้ฝึกทำงานร่วมกันในกลุ่มและในขั้นตอนที่ 5 กิจกรรมเสริมทักษะทางภาษาเปิดโอกาสให้ทำงานเป็นกลุ่มร่วมกับเพื่อน ๆ รู้จักแบ่งหน้าที่ในการทำงานกลุ่ม เป็นการเปิดโอกาสให้สามแผนสร้างความคุ้นเคยกับเพื่อน ๆ มีความกระตือรือร้น มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมทางภาษาร่วมกัน เช่น เกมทางภาษา การแสดงบทบาทสมมติ การเขียนเรื่องร่วมกันเป็นการทำงานกลุ่ม ทำให้กล้าแสดงออก มีความมั่นใจในตนเอง สอดคล้องกับแนวคิดของมาเรียนน์และเอลิธ (Marianne and Elite. 2000 : 177) กล่าวว่า การเล่นบทบาทสมมติเป็นวิธีที่ดีที่สุดในการกระตุ้นในห้องเรียน ในการสื่อสารจริงซึ่งนำไปสู่ประสบการณ์นอกห้องเรียนและช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสใช้ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ รู้จักแบ่งหน้าที่ในการทำงานร่วมกันกับผู้อื่น สอดคล้องกับงานวิจัยของ วารุณี ศุภบัณฑิต (2530 : 84) พบว่า นักเรียนที่ใช้กิจกรรมบทบาทสมมติทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้นและงานวิจัยของ นันทพร ศษศิริพงษ์ (2526 : 58) พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยมีเกมประกอบมีความกระตือรือร้นที่จะเล่นเกมและเป็นกิจกรรมที่สร้างความสนใจของนักเรียนได้ เมื่อสามแผนเกิดติดขัดในการใช้ภาษา ผู้สอนใช้การเสริมต่อการเรียนรู้ (Scaffolding) ช่วยทุกครั้ง ทำให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจและกล้าพูดภาษามากขึ้น เสาวลักษณ์ รัตนวิเศษ (2534 : 41 - 42) ได้กล่าวไว้ว่า การเสริมต่อการเรียนรู้ทางภาษาอาจเปรียบได้กับการก่ออิฐเพื่อก่อสร้างที่ละก้อน ๆ จนเกิดเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมา ดังนั้น การเสริมต่อการเรียนรู้จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจ อบอุ่นใจในการเรียนและเห็นว่าการเรียนไม่ใช่ของยาก ดังนั้นสามแผนที่ได้รับการ

สอนแบบมุ่งประสบการณ์มีกระบวนการเรียนการสอนที่ช่วยให้สามเณรกล้าพูดโต้ตอบมากขึ้น เนื่องจากกลุ่มทดลองมีขั้นตอนที่ชัดเจนในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เริ่มตั้งแต่ ขั้นตอนที่ 1 ถึง ขั้นตอนที่ 5 โดยเฉพาะขั้นตอนที่ 3, 4, 5 กิจกรรมทางภาษาเป็นการทำงานกลุ่มร่วมกัน เปิดโอกาสให้สามเณรได้แสดงออกอย่างเต็มที่ สนุกสนานกับกิจกรรมทางภาษาสามารถแสดงความคิดเห็นได้อย่างอิสระ ผู้สอนจัดเพื่อฝึกองค์ประกอบย่อยทางภาษา ช่วยลดความอาย ความประหม่าของ ทำให้รู้สึกเป็นกันเอง มีส่วนร่วมในกิจกรรมและมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างสามเณรกับผู้สอนและเพื่อน ๆ ในกลุ่ม ซึ่งตอบสัน (พวงเพ็ญ อินทรประวัตติ. 2522 : 22 อ้างอิงจาก Dobson. 1977) ได้เสนอความคิดเห็นไว้ว่า การนำเกมไปใช้ในการเรียนการสอนภาษาช่วยให้ผู้เรียนสนุกสนาน เป็นการพักผ่อนอารมณ์ได้เป็นอย่างดี เช่นเดียวกับสุไร พงษ์ทองเจริญ (2526 : 76) ได้กล่าวว่า การใช้เกมทางภาษาจะช่วยสร้างความสนใจของผู้เรียนได้ดีเพราะการเล่นเกมที่ช่วยให้สนุกสนานกับการเรียนและใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่ว ทำให้ผู้เรียนมีความมั่นใจกล้าแสดงออก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของมะลิวรรณ จันทรพุ่ม (2542 : 74) พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษามีพฤติกรรมกล้าแสดงออกสูงซึ่ง

ดังนั้นเมื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษแยกเป็นรายด้านโดยรวม ได้ดังนี้ พฤติกรรมด้านการพูดตอบโต้ของสามเณรก่อนและหลังทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งหลังการทดลองเกิดพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนการทดลอง เนื่องจากกลุ่มทดลองมีกระบวนการเรียนการสอนที่หลากหลายช่วยให้ผู้สอนและสามเณรมีความใกล้ชิดกัน ทำให้สามเณรกล้าพูดตอบโต้มากขึ้น และเมื่อจำแนกพฤติกรรมรายข้อที่แตกต่างกัน พบว่า

พฤติกรรมการตอบคำถามเกี่ยวกับคำศัพท์ในบทเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งหลังการทดลองมีพฤติกรรมการตอบคำถามเกี่ยวกับคำศัพท์ในบทเรียนสูงกว่าก่อนการทดลอง ทั้งนี้เป็นผลมาจาก หลังการทดลองที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาได้เรียนรู้เกี่ยวกับคำศัพท์โดยมีกิจกรรมเสริมทักษะทางภาษาที่ชัดเจนช่วยให้สามเณร เรียนรู้คำศัพท์เพิ่มขึ้น เช่น ในขั้นตอนที่ 3 เขียนเรื่องร่วมกัน ในขั้นตอนที่ 5 กิจกรรมทางภาษาช่วยให้สามเณรค้นหาคำศัพท์ในบทเรียนมีความสนุกสนานในการทำกิจกรรมร่วมกัน มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางภาษา กล้าแสดงออกทางภาษามากขึ้น ซึ่งเป็นส่วนหนึ่ง ที่ทำให้สามเณรมีพฤติกรรมการตอบคำถามเกี่ยวกับคำศัพท์ได้มากขึ้น

พฤติกรรมการตอบคำถามเกี่ยวกับรูปภาพและตัวละครในบทเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาพฤติกรรมที่เกิดขึ้นพบว่า หลังการทดลองเกิดพฤติกรรมการพูดสูงกว่าก่อนทดลอง ทั้งนี้เป็นผลมาจาก หลังการทดลองมีขั้นตอนที่ช่วยให้สามเณรโต้ตอบเกี่ยวกับรูปภาพตัวละครในบทเรียนมากขึ้น เช่นในขั้นตอนที่ 2 การเล่าเรื่องย้อนกลับ การแสดงบทบาทสมมติ ทำให้สามเณรมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อน ๆ และได้แสดงออกมากขึ้น แสดงให้เห็น

ว่ากระบวนการเรียนการสอนหลังการทดลอง สามเณรได้ฝึกตอบโต้เกี่ยวกับรูปภาพสื่อที่นำเสนอในบทเรียนได้ ทำให้สามเณรเกิดพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น

พฤติกรรมการตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อหาในบทเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาพฤติกรรมที่เกิดขึ้นพบว่า หลังการทดลองมีพฤติกรรมสูงกว่าก่อนการทดลอง ทั้งนี้เป็นผลมาจาก หลังการทดลอง ผู้สอนอธิบายเกี่ยวกับเนื้อหาในบทเรียนเริ่มจากการอ่านเรื่อง ช่วยให้สามเณรมีส่วนร่วมตอบโต้มากขึ้นเช่นเดียวกัน ได้ฝึกตอบโต้กับผู้สอน ช่วยให้สามเณรฝึกตอบโต้เกี่ยวกับเนื้อหาในบทเรียน โดยผู้สอนพยายามให้สามเณรแสดงออกมากขึ้น แสดงให้เห็นว่ากระบวนการเรียนการสอนหลังการทดลอง มีกระบวนการที่กระตุ้นให้สามเณรมีส่วนร่วมในขณะทำการเรียนการสอน เป็นส่วนหนึ่ง ที่ทำให้พฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของสามเณรหลังทดลองเกิดมากขึ้น

พฤติกรรมการตอบคำถามเกี่ยวกับกิจกรรมทางภาษา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งพฤติกรรมที่เกิดขึ้นพบว่า หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง ทั้งนี้เป็นผลมาจาก หลังการทดลองมีกิจกรรมทางภาษาที่ช่วยให้สามเณรได้ฝึกตอบโต้มากขึ้น เช่น ในขั้นตอนที่ 3 - 5 ทำกิจกรรมทางภาษาเพื่อเสริมทักษะทางภาษา ทำให้กล้าพูดตอบโต้เกี่ยวกับกิจกรรมทางภาษาได้อย่างสนุกสนาน ช่วยกระตุ้นให้สามเณรที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ได้กล้าแสดงออกมากขึ้น ช่วยให้เกิดพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนการทดลอง ส่วนพฤติกรรมข้ออื่น ๆ คือ การตอบคำถามเกี่ยวกับการฝึกทักษะทางภาษาและรูปประโยค การตอบคำถามเกี่ยวกับการสนทนาพูดคุยทุกทายทั่ว ๆ ไป พบว่าเกิดพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

พฤติกรรมด้านการถามคำถามของสามเณรก่อนและหลังการทดลอง พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งหลังการทดลองเกิดขึ้นสูงกว่าก่อนการทดลอง แสดงให้เห็นว่า หลังการทดลองช่วยให้สามเณรได้ใช้ภาษาในการสื่อสารมากขึ้น เนื่องจากมีกระบวนการเรียนการสอนที่เอื้อให้สามเณรได้แสดงในการถามคำถามและเมื่อจำแนกเป็นรายข้อที่แตกต่างกัน พบว่า

พฤติกรรมการถามคำถามเกี่ยวกับรูปภาพ ตัวละครในบทเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสามเณรหลังการทดลอง มีพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนทดลอง ทั้งนี้เป็นผลมาจาก กลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษามีขั้นตอนที่เอื้อให้สามเณรเรียนรู้ โดยร่วมของเรื่อง ครูผู้สอนเป็นผู้คอยย้ำ เช่น ในขั้นตอนที่ 1 ครูอ่านเรื่องให้ฟัง ครูเป็นผู้ทบทวนช่วยย้ำ ให้สามเณรเข้าใจเนื้อหาโดยรวม และในขั้นตอนที่ 2 เล่าเรื่องย้อนกลับและแสดงบทบาทสมมติ ผู้สอนให้โอกาสสามเณรถามปัญหา ซึ่งบางครั้งให้ใช้ภาษาแม่ได้ เมื่อสามเณรไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ เป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยให้สามเณรกล้าแสดงออกมากขึ้น ส่วนพฤติกรรมการถามคำถามในข้ออื่น ๆ พบว่า เกิดพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

พฤติกรรมด้านการแสดงความคิดเห็นของสามเณรก่อนและหลังทดลอง พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งหลังการทดลองเกิดพฤติกรรมการพูดภาษาขึ้นสูงกว่าก่อนการทดลอง เนื่องจาก หลังการทดลองมีกระบวนการเรียนการสอนที่เน้นให้สามเณรมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางภาษา กล้าแสดงความคิดเห็นมากขึ้นและเมื่อจำแนกรายข้อ พบว่า

พฤติกรรมการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวละครในบทเรียน พบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษหลังการทดลองเกิดขึ้นสูงกว่าก่อนการทดลอง ทั้งนี้เป็นผลมาจาก หลังการทดลองมีกระบวนการเรียนสอนที่เอื้อให้สามเณรได้แสดงออกทางด้านภาษามากขึ้น เช่น ในขั้นตอนที่ 1 – 3 เช่น การแสดงบทบาทสมมติ การวาดภาพประกอบเป็นกิจกรรมที่ช่วยให้สามเณรกล้าแสดงออกและมีความใกล้ชิดกันขึ้น เป็นส่วนหนึ่ง ที่ช่วยให้เกิดพฤติกรรมการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวละครในบทเรียนมากขึ้น

พฤติกรรมการพูดแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมทางภาษา พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งพฤติกรรมการพูดหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง ทั้งนี้เป็นผลมาจาก หลังการทดลองมีกิจกรรมทางภาษาที่หลากหลาย ช่วยให้สามเณรแสดงออกมากขึ้น เช่น ในขั้นตอนที่ 5 กิจกรรมทางภาษา ช่วยให้สามเณรเรียนรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ในบทเรียนเป็นกลุ่มช่วยกันค้นหาคำศัพท์ มีความสนุกสนานกล้าพูดตอบโต้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมทางภาษาได้มากขึ้น ถึงแม้ว่าจะเป็นการแสดงความคิดเห็นเป็นภาษาอังกฤษอาจเป็นเรื่องยาก แต่ผู้สอนพยายามให้สามเณรใช้ทั้งภาษาอังกฤษและภาษาแม่ในการแสดงความคิดเห็นได้ เพื่อให้กล้าแสดงออก ซึ่งเป็นส่วนหนึ่ง ที่ช่วยให้สามเณรเกิดพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น ส่วนพฤติกรรมการแสดงความคิดเห็นในข้ออื่นๆ พบว่าเกิดพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

เมื่อพิจารณาพฤติกรรมโดยรวมพบว่า พฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของสามเณรกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งพบว่า หลังการทดลอง ทำให้สามเณรเกิดพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนการทดลอง ถึงแม้ว่าพฤติกรรมการถามคำถามและการแสดงความคิดเห็นเกิดพฤติกรรมน้อย ทั้งนี้อาจเป็นผลมาจากพฤติกรรมการถามคำถามและแสดงความคิดเห็น เป็นการริเริ่มในการใช้ภาษาของสามเณรระดับเริ่มต้น ส่วนใหญ่จะใช้ภาษาแม่ในการถามและแสดงความคิดเห็น ผู้สอนเป็นผู้คอยกระตุ้นให้สามเณรได้กล้าตอบโต้ ถามคำถามและแสดงความคิดเห็นในห้องเรียนมากขึ้น เป็นการพัฒนาค่อยเป็นค่อยไปตามความสามารถของสามเณร เมื่อพิจารณาจากกราฟแสดงเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษก่อนหลังการทดลองพบว่า หลังการทดลองเกิดพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนการทดลอง แสดงให้เห็นว่า หลังการทดลองช่วยให้สามเณรเกิดพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษได้มากขึ้น

บรรยากาศของการเรียนการสอน พบว่า หลังการทดลองสามเณรที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษามีกิจกรรมทางภาษาที่หลากหลาย ช่วยให้สามเณรมีความกระตือรือร้นในการทำกิจกรรมร่วมกัน เช่น เกมภาษา การวาดภาพประกอบ การเขียนเรื่องร่วมกัน มีความสนุกสนานไม่รู้สึกเครียด ในแต่ละขั้นตอนการสอนเอื้อให้ผู้สอนและสามเณรมีความใกล้ชิดกัน มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันมากขึ้น จึงส่งผลให้สามเณรกล้าใช้ภาษาเพิ่มขึ้นและช่วยให้มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษดีขึ้น

3. เปรียบเทียบพฤติกรรมกำรพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของสามเนรกลุ่มควมคุมที่ด้รับกำรสอนแบบเดิมก่อนและหลังทดลองกำรทดลอง

จากรำรทดลองพบว่ำ พฤติกรรมกำรพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของสามเนร ก่อนและหลังกำรทดลองแตกต่างกันอย่ำงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปดำนสมมติฐำนข้อที่ 3 โดยหลังกำรทดลองสามเนรมีพฤติกรรมกำรพูดภาษาอังกฤษสูงกว่ำก่อนกำรทดลอง ทั้งนี้เป็นผลมำจากรำร

กระบวนการเรียนกำรสอนแบบเดิมเป็นวิธีกำรสอนที่มุ่งเน้นควมเข้ำใจกฎเกณฑ์ภำษำให้ผู้เรียนเข้ำใจส่วนย่อย ๆ ของภำษำก็จริง เมื่อผู้สอนพยายามสร้ำงควมสนใจนำเข้ำสู่วิธีเรียนเป็นกำรกระตุ้นให้สามเนรเกิดควมสนใจ สอนคำศัพท์ในบทเรียน อธิบยหลักเกณฑ์ไวยำกรณ์ แผลเรื่อง ทำแบบฝึกหัดทบทวนหลักไวยำกรณ์ พยายามให้สามเนรมีส่วนร่วมนในกิจกรรมทางภำษำเพื่อให้เห็นได้แสดงออกมำกขึ้น เป็นการเปิดโอกำสให้สามเนรได้แสดงควมคิดเห็น มีปฏิสัมพันธ์ระหว่ำงผู้สอนกับสามเนร ถึงแม้ว่ำกระบวนการเรียนกำรสอนจะเน้นให้สามเนร เรียนรู้หลักเกณฑ์ไวยำกรณ์ ก่อนที่จะให้สามเนรมีควมสำมำรถในกำรใช้ภำษำดำนสมภพควมเป็นจริงและเน้นให้เห็นได้จดจำคำศัพท์ แต่เมื่อผู้สอนพยายามให้โอกำสสามเนรได้แสดงออกทางภำษำ เป็นสำเหตุผลหนึ่ง ที่ทำให้พฤติกรรมกำรพูดภาษาอังกฤษของสามเนรหลังกำรทดลองสูงกว่ำก่อนทดลอง

อีกประการหนึ่ง กำรสอนแบบเดิมเป็นกระบวนการเรียนกำรสอนที่เน้นรูปแบบไวยำกรณ์ให้ผู้เรียนเรียนรู้หลักเกณฑ์ไวยำกรณ์ก่อนเรียนรู้โดยร่วมนของเรื่อง ผู้สอนเป็นผู้อธิบายให้ฟังตลอดเป็นลักษณะกำรสื่อสารทางเดียว (One way communication) สามเนรมีส่วนร่วมนในกำรเรียนกำรสอนน้อย ไม่ค่อยเปิดโอกำสแสดงออกทางภำษำ ควมรู้ยู่ในขอบเขตจำกัด้จากรำรจำคำศัพท์ กิจกรรมกำรเรียนกำรสอนไม่เปิดโอกำสให้สามเนรแสดงออกทางภำษำเท่าที่ควร สอดคล้องกับคำกล่ำวของ สมิต (เสวลักษณะ รัตนวิษั. 2536 : 23 ; อ้างอิงจำก Smith. 1978) ที่ว่ำ กำรสอนแบบนี้จะใช้เวลาในกำรพัฒนามำก ผู้เรียนจะเบื่อหน่ายกำรอ่านเพราะต้องใช้เวลาซึ่งเป็นกระบวนการจำกล่ำงขึ้นบน (Bottom – Up Process) ข้อดีคือผู้อ่านเข้ำใจรายละเอียดขององค์ประกอบภำษำได้ดี แต่ข้อเสียคือทำให้เกิดควมเบื่อหน่ายในกำรเรียนภำษำด้วยวิธีวิเคราะห์และเข้ำใจควมหมำยรวมได้ข้ำ เมื่อผู้สอนพยายามให้สามเนรแสดงออกทางภำษำค่อยกระตุ้นช่วยให้มีควมกระตือรือร้นในกระบวนการเรียนกำรสอน มีควมใกล้ชิดกันมำกขึ้น สามเนรมีส่วนร่วมนในกิจกรรมทางภำษำและทำให้สามเนรกล่ำตอบด้กับผู้สอนมำกขึ้นซึ่ง ริชาร์ดและเรนนำย่ำ (Richard & Renandya. 2002 : 204) ด้แสดงควมคิดเห็นไว้ว่ำ ผู้สอนสำมำรถช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาควมสำมำรถในกำรสื่อสารภำษำเป้ำหมำยอย่ำงมีประสิทธิภาพได้ เนื่องจำกรำรพูดภำษำเป็นเรื่องยากสำหรับผู้เรียนภำษำต่างประเทศไม่เพียงแต่เรียนรู้ภำษำที่สื่อสารเท่นั้นแต่รวมถึง ดำนภำษำ การเน้นเสียง กำรกำหนดเสียง รวมถึงภำษำที่ไม่ใช้วำจำ เช่น ทำทำง กำรแสดงออกภำษำท่งสีหน้ำ เป็นต้น เมื่อผู้สอนพยายามใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนเป็นกำรกระตุ้นให้สามเนรได้แสดงออกมำกขึ้น เมื่อพิจารณาจำกรำรแสดงเปรียบเทียบพฤติกรรมกำรพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังกำรทดลองพบว่ำ หลังกำรทดลอง

เกิดพฤติกรรมสูงกว่าก่อนการทดลองแสดงให้เห็นว่าหลังการทดลองช่วยให้สามเณรเกิดพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้นเช่นเดียวกัน

ดังนั้นเมื่อพิจารณาเปรียบเทียบพฤติกรรมกรรมการพูดภาษาอังกฤษรายด้าน ได้ดังนี้

พฤติกรรมด้านการพูดตอบโต้ของสามเณรก่อนและหลังการทดลองพบว่า เกิดขึ้นไม่แตกต่างกัน เมื่อจำแนกรายข้อพบว่า พฤติกรรมข้ออื่น ๆ เกิดขึ้นไม่แตกต่างกัน

พฤติกรรมด้านการถามคำถามของสามเณรพบว่าพฤติกรรมกรรมการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังทดลองเกิดขึ้นไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า

พฤติกรรมกรรมการถามคำถามเกี่ยวกับการฝึกทักษะทางภาษาและรูปประโยค พบว่าเกิดพฤติกรรมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาพฤติกรรมที่เกิดขึ้นพบว่า หลังการทดลองเกิดพฤติกรรมการพูดสูงกว่าก่อนการทดลอง ทั้งนี้เป็นผลมาจาก หลังการทดลองผู้สอนพยายามให้สามเณรได้ฝึกทักษะทางภาษาและรูปประโยคร่วมกัน มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางภาษา เช่น แต่งประโยค ทำแบบฝึกหัดร่วมกัน ทำให้สามเณรกล้าแสดงออกทางภาษา ซึ่งกระบวนการเรียนการสอนจะเน้นผู้เรียนเข้าใจรูปแบบประโยคไวยากรณ์ บางครั้งสามเณรอาจใช้ภาษาแม่ในการถาม ผู้สอนอนุญาตให้ใช้ได้เพื่อลดความเครียด เป็นสาเหตุหนึ่ง ที่ทำให้สามเณรหลังการทดลองเกิดพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนการทดลอง ส่วนพฤติกรรมการถามคำถามรายข้ออื่น ๆ พบว่า เกิดขึ้นไม่แตกต่างกัน

พฤติกรรมด้านการแสดงความคิดเห็นของสามเณรก่อนและหลังการทดลอง พบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งหลังการทดลองเกิดพฤติกรรมการพูดแสดงความคิดเห็นสูงกว่าก่อนการทดลอง แสดงให้เห็นว่า หลังการทดลอง มีกระบวนการเรียนการสอนที่ช่วยให้สามเณรได้ใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้นและเมื่อจำแนกเป็นรายข้อ พบว่า

พฤติกรรมการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมทางภาษา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาพฤติกรรมที่เกิดขึ้นพบว่า หลังการทดลองเกิดพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนการทดลอง ทั้งนี้เป็นผลมาจาก ผู้สอนพยายามจัดกระบวนการเรียนการสอนให้สามเณรทำกิจกรรมทางภาษามากขึ้น เพื่อกระตุ้นให้มีส่วนร่วมในกิจกรรม เป็นสาเหตุหนึ่ง ที่ทำให้เกิดพฤติกรรมพูดแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมทางภาษา ก่อนและหลังแตกต่างกัน ส่วนพฤติกรรมการแสดงความคิดเห็นในข้ออื่น ๆ พบว่าไม่แตกต่างกัน

ดังนั้นเมื่อพิจารณาพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของสามเณรพบว่า ก่อนและหลังทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งพบว่า หลังการทดลองเกิดพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนการทดลอง แสดงให้เห็นว่า กระบวนการเรียนการสอนแบบเดิม เมื่อผู้สอนจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สามเณรได้แสดงออกมากขึ้น จะช่วยพัฒนาในการใช้ภาษาอังกฤษของสามเณรได้เช่นเดียวกัน

ถึงแม้ว่าพฤติกรรมการถามคำถามและการแสดงความคิดเห็นจะเกิดพฤติกรรมน้อย เนื่องจากเป็นการริเริ่มในการใช้ภาษาของสามเณรระดับเริ่มต้น ส่วนใหญ่จะใช้ภาษาแม่ในการถามและแสดงความคิดเห็น ผู้สอนเป็นผู้คอยกระตุ้นให้สามเณรได้กล้าตอบโต้ ถามคำถามและแสดง

ความคิดเห็นมากขึ้น เป็นการพัฒนาค่อยเป็นค่อยไปตามความสามารถของสามเณร และเมื่อพิจารณาจากกราฟแสดงเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษก่อนหลังการทดลองพบว่า หลังการทดลองเกิดพฤติกรรมสูงกว่าก่อนการทดลอง แสดงให้เห็นว่าหลังการทดลองช่วยให้สามเณรเกิดพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษได้มากขึ้นเช่นเดียวกัน

จากผลการวิจัยครั้งนี้ สรุปได้ว่าวิธีการสอนทั้งสองวิธีมีประสิทธิภาพเช่นเดียวกัน แต่เมื่อพิจารณาพฤติกรรมที่เกิดขึ้นพบว่า การเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) ส่งผลให้เกิดพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของสามเณรเกิดขึ้นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติและพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของสามเณรที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้เป็นผลมาจาก การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษามีขั้นตอนที่เอื้อให้ครูผู้สอนและสามเณรมีความใกล้ชิดกัน เริ่มตั้งแต่ขั้นตอนที่ 1 ถึง ขั้นตอนที่ 5 ซึ่งจะเน้นกระบวนการทางความคิด การรับรู้ภาษา โดยรวมสื่อบรรยายของภาษาสามเณรได้ใช้ประสบการณ์เดิมตีความ เดาความหมาย จับใจความของเรื่องที่ได้อ่าน เป็นการสอนที่ให้อิสระทางความคิดในการทำงาน สามารถใช้ภาษาสื่อสารได้ด้วยตนเอง มีกิจกรรมการเรียนการสอนที่กระตุ้นให้เกิดการตื่นตัว กล้าแสดงออก เช่น เกมทางภาษา การแสดงบทบาทสมมติ การเขียนเรื่องราวภาพประกอบ เป็นต้น เป็นการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ทำให้สามเณรมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันจากการทำงานกลุ่ม จึงช่วยให้สามเณรเกิดพฤติกรรมพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับกราฟเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษทั้งสองกลุ่มพบว่า การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเกิดพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษสูงกว่าการสอนแบบเดิม นอกจากนี้ การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษายังเป็นวิธีการเรียนการสอนแบบใหม่สำหรับสามเณร ทำให้สามเณรมีความรู้สึกตื่นตัวสนุกสนานในการเรียนการสอนและทำกิจกรรมกลุ่มร่วมกัน ซึ่งจะส่งผลให้สามเณรมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษและสามารถพัฒนาการเรียนภาษาอังกฤษได้ทั้งการฟัง พูด อ่าน เขียนได้ดีขึ้น

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยครั้งนี้ ทำให้ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนดังต่อไปนี้

1. ข้อเสนอแนะในการเรียนการสอน

1.1 การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 เป็นการสอนที่มีขั้นตอนที่ต่อเนื่อง ผู้สอนควรศึกษาและเตรียมการเรียนการสอนในแต่ละขั้นตอนให้เข้าใจอย่างละเอียดก่อนที่จะนำไปดำเนินการเรียนการสอน เพื่อให้การเรียนการสอนเกิดประสิทธิภาพได้ตามวัตถุประสงค์

1.2 ผู้สอนจะต้องอาศัยความอดทนในขณะที่ทำการเรียนการสอนในทุกขั้นตอน เริ่มตั้งแต่ขั้นตอนที่ 1 ถึงขั้นตอนที่ 5 เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม ควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกตอบโต้ถามคำถามและแสดงความคิดเห็นให้มากขึ้น ส่วนผู้สอนจะต้องพูดช้า ๆ ทบทวนให้ชัดเจนคอยให้ความช่วยเหลือและให้กำลังใจผู้เรียน เมื่อผู้เรียนเกิดติดขัดควรช่วยแก้ไขในทันทีจะทำให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจเพิ่มขึ้น ผู้สอนควรมีอารมณ์ยิ้มแย้มแจ่มใสอยู่เสมอจะทำให้ผู้เรียนเกิดความเป็นกันเองไม่วิตกกังวลในการเรียนการสอนแต่ละครั้ง

1.3 ในขั้นตอนที่ 5 การจัดกิจกรรมทางภาษาผู้เรียนจะลงมือปฏิบัติกิจกรรมทางภาษาเพื่อทบทวนความแม่นยำทางภาษา ควรให้ผู้เรียนทราบกฎกติกาเสียก่อนจะได้ง่ายต่อการควบคุมห้องเรียน ในการทำกิจกรรมทางภาษาแต่ละครั้ง ผู้เรียนอาจส่งเสียงดังทำให้รบกวนห้องอื่นได้ ผู้สอนควรระวังและควบคุมพฤติกรรมของผู้เรียนให้อยู่ในระเบียบวินัย

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการดำเนินการศึกษาค้นคว้าพฤติกรรมการใช้ภาษาอังกฤษให้ครบทั้ง 4 ทักษะ เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะทางภาษาได้อย่างสมบูรณ์และควรมีการศึกษาตัวแปรอื่น ๆ เช่น ความคงทนในการเรียนรู้ ความสนใจในการเรียน พฤติกรรมกล้าแสดงออก เจตคติต่อการเรียนของผู้เรียนในระดับต่าง ๆ เพื่อศึกษาว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนจะแตกต่างกันหรือไม่

2.2 ควรมีการศึกษาค้นคว้าการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 และ 3 เพื่อพัฒนาการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนและควรมีการเพิ่มเวลาในการทดลองเป็น 1 ภาคเรียน เพื่อจะได้ศึกษาพัฒนาการใช้ภาษาได้อย่างสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

2.3 ควรนำวิธีการแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาใช้ในการเรียนการสอนวิชาอื่น ๆ เพื่อศึกษาว่า วิธีการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาสามารถพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนได้หรือไม่ เพื่อเป็นประโยชน์ต่อครูผู้สอนในการพิจารณาเลือกเทคนิควิธีการสอนให้เหมาะสมต่อไป

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

กมล การกุศล. (2521). การพูดเพื่อประสิทธิผล. พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

กมลรัตน์ หล้าสูงษ์. (2528). จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ :

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

กมลภัทร์ พุทธสันติธรรม. (2545). การศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ชุดการสอนรายวิชาย่อยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาชนิดวิธีการ(รูปแบบที่ 1) กับการสอนตามคู่มือครู. ปรินญาณินพนธ์. กศ.ม (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ :

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

กรมวิชาการ. (2543). การพัฒนาหลักสูตรขั้นพื้นฐาน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2542). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ :

พริกหวานกราฟฟิค.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2544). หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544. กรุงเทพฯ :

องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.

ชนิษฐา อ่อนประสงค์. (2541). พฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคในชั้นเรียนภาษาอังกฤษที่มีรูปแบบการสอนเพื่อการสื่อสารโดยใช้หลักการจัดกิจกรรมเกิดช่องว่างทางด้านข้อมูล. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (วิชาภาษาอังกฤษ). มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.

จินดา งามสุทธิ. (2524). การพูด. พิมพ์ครั้งที่ 2. มหาสารคาม:

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ชูศรี วงศ์รัตนะ. (2544). เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ :

เทพเนรมิตการพิมพ์.

เดชณรงค์ สุภูมิมาส. (2529). การวิเคราะห์พฤติกรรมการใช้คำถามของครูในการเรียนการสอนวิชาเคมีในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เขตการศึกษา 11. วิทยานิพนธ์ คม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ถ่ายเอกสาร.

ทองปอน ชินวงศ์. (2529). ปฏิสัมพันธ์ทางวาจาระหว่างครูกับนักเรียนในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ คม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ :

บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

- ฉันทนา ภาคบงกช. (2531). *การเล่นสรรค์สร้างและคิดสร้างสรรค์*. เอกสารประกอบการสอน วิชา ปว. 531. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ฉันทนา นันทแก้ว. (2535). *การศึกษาพัฒนาการในด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหากลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้และการสอนตามคู่มือ*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (สาขาการมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- นวลจันทร์ แซ่เท้น. (2538). *การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและความรับผิดชอบในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้รับการสอน โดยใช้ชุดการสอนแบบศูนย์การเรียนรู้ที่พัฒนาด้วยวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 กับการสอนตามคู่มือครู*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (สาขาการมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- นิตยา ประพฤติกิจ. (2526). *การเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลทางการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาครูวิชาเอกภาษาอังกฤษที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการละครกับการฝึกอุปประโยค*. วิทยานิพนธ์ คม.(การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- นันทพร คชศิริพงษ์. (2526). *การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ความคงทนการเรียนรู้คำศัพท์วิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จากการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดที่มีเกมและไม่มีเกมประกอบ*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (สาขาการมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- นิภา ศรีไฟโรจน์. (2533). *สถิตินอนพาราเมตริก*. โอเดียนสโตร์. กรุงเทพฯ.
- บึงอร พานทอง. (2540). *การสอนภาษาแบบเน้นพื้นฐานประสบการณ์ (Whole Language Approach)*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- บรรเจิด พงศารัตน์. (2541). *การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและความสนใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาที่มีเนื้อหาทางวัฒนธรรมกับการสอนตามคู่มือครู*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (สาขาการมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาบัณฑิตวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- บรรจง ชูสกุลชาติ. (2529). *The New Road 2*. กรุงเทพฯ : บริษัทสหธรรมิก จำกัด.

- บุญชม ศรีสะอาด. (2532). *การวิจัยเบื้องต้น*. มหาสารคาม : อภิชาติการพิมพ์.
- _____. (2535). *การวิจัยเบื้องต้น พิมพ์ครั้งที่ 3*. มหาสารคาม: สุวีริยาสาส์น.
- ปิยะวัฒน์ ศรีสมบัติ. (2533). *ผลการใช้ชุดการแนะแนวที่มีต่อพฤติกรรมประชาธิปไตยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียนบ้านแก่งไกรสรรพวงษ์สงเคราะห์ จังหวัดอุดรดิตถ์*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (สาขาการมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- ปรีชา วิหคโต. (2539). *เอกสารการสอนชุดวิชากิจกรรมและเครื่องมือแนะแนว หน่วยที่ 1 – 8*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ประทีป จินน์. (2536). *เอกสารประกอบการบรรยายเรื่องการสังเกตพฤติกรรมหลักและวิธีการในการบันทึกและการสังเกตพฤติกรรม*. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ประเทิน มหาจันทร์. (2523). *หลักการสอน*. ชลบุรี: วิทยาลัยวิชาการศึกษาบางแสน.
- ประสิทธิ์ กาพย์กลอน. (2523). *ภาษากับความคิด*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ประหยัด ภูมิโคกรักษ์. (2535). *การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถและเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องโดยใช้ตัวสัมพันธ์ความกับวิธีการสอนตามคู่มือครู*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (สาขาการศึกษามหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- ปวีตรา จันทร์กลิ่น. (2534). *การศึกษาพฤติกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนมัธยมศึกษาใหญ่พิเศษ เขตการศึกษา 3*. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (สาขาวิชาการศึกษาภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร. ถ่ายเอกสาร.
- เปรมวดี รัตกุล. (2541). *การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยบทเรียน โมดูลแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนตามคู่มือครู*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (สาขาการมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. (2536). *การปรับพฤติกรรมเบื้องต้น*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- พินดา สุนทรวิภาค. (2533). *การศึกษาความสามารถของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันและความเข้าใจในวัฒนธรรม*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.

(สาขาการมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

พนาน้อย รอดชู. (2540). การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาและความสนใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการกับการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (สาขาการมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

พรทิพย์ ไชยโส. (2522). การวิเคราะห์พฤติกรรมการใช้คำถามของครูวิทยาศาสตร์ของครูวิทยาศาสตร์. วิทยานิพนธ์ คม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร

พรพิมล ประสงค์พร. (2535). การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้และไม่ใช้ กิจกรรมการทดสอบตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (สาขาการมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

พัชรประภา อุดุลวิทย์. (2527). หลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2540). วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

พวงเพ็ญ อีทรประวัตติ. (2522). วิธีสอนภาษาอังกฤษ. สงขลา : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา.

เพ็ญลักษณ์ เทศขยัน. (2546). การเปรียบเทียบความเข้าใจการอ่านภาษาอังกฤษและความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิม. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (สาขาการมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

รัตนา ศิริลักษณ์. (2540). การพัฒนาบทเรียนที่ใช้กิจกรรมละครเพื่อส่งเสริมทักษะฟัง-พูดสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (สาขาการสอนภาษาอังกฤษ). เชียงใหม่ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.

มะลิวรรณ จันทร์พุ่ม. (2542). การศึกษาความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีระดับความสามารถทางการเรียนต่างกันโดยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 กับการสอนตามคู่มือครู.

ปริญญา นิพนธ์ กต.ม. (สาขาการมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

มาลินี สินธุ์ฉาย. (2540). การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษและเจตคติต่อวิธีการสอนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบชี้แนะประกอบกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้และการสอนอ่านตามคู่มือครู. ปริญญา นิพนธ์ กต.ม. (สาขาการมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

ระวีวรรณ อังคนุรักษ์พันธ์. (2533). เอกสารคำสอนวิชา วผ 306 การวัดทัศนคติเบื้องต้น. ชลบุรี: ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2531). หลักการวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : ศึกษาพรการพิมพ์.

_____. (2538). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

_____. (2543). เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.

ละเอียด จุฑานันท์. (2539). แนวการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : สถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ.

วิษณุ เยาวนิจ. (2542). เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษด้านการฟังและการพูดชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและกิจกรรมตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กต.ม. (สาขาการประถมศึกษา). มหาสารคาม : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร

วราพรพรช เจิมสุจริต. (2533). การศึกษาลักษณะปฏิสัมพันธ์ทางวาทะระหว่างครูและนักเรียนในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในแผนการเรียนต่าง ๆ ของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จังหวัดนครปฐม. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร. ถ่ายเอกสาร.

วาทีณี ศรีแป๊ะบัว. (2538). การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูดและปฏิสัมพันธ์ทางวาทะของครูและนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการใช้รรถลักษณะประกอบกับกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้กับการสอนตามคู่มือครู. ปริญญา นิพนธ์ กต.ม. (สาขาการมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

- วารุณี ศุภบัณฑิต. (2530). *การใช้บทบาทสมมุติในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6*. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร. ถ่ายเอกสาร
- ศิริพร สุธรรม เดชะ. (2541). *การศึกษาปีเปรียบเทียบความสามารถของการอ่านภาษาอังกฤษเชิงวิเคราะห์และควมมีวินัยในตนเองในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนตามคู่มือครู*. ปรินญา
นิพนธ์ กศ.ม. (สาขาการมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- สมยวง ดอกคำ. (2542). *การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและความสนใจในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนด้วยคอมพิวเตอร์ช่วยสอนระบบมัลติมีเดียแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนตามคู่มือ*. ปรินญา
นิพนธ์ กศ.ม. (สาขาการมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- สมทรง บุรุษพัฒน์. (2537). *การวิเคราะห์ภาษาระดับข้อความ (Discourse Analysis)*.
พิมพ์ครั้งที่ 2. นครปฐม: สหธรรมมิก.
- สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. (2541). *ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม*. พิมพ์ครั้งที่ 3.
กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมสรร วงษ์อยู่น้อย. (2529). *วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์*. กรุงเทพฯ :
สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- สมิตรา อังวัฒน์กุล. (2537). *รายงานผลการวิจัยความสามารถในการสื่อสารกับผลสัมฤทธิ์ใน
การเรียนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัดเอกสาร.
- _____. (2535). *วิธีการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ*. กรุงเทพฯ :
สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สรिता ชูดวงแก้ว. (2536). *การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและความเข้าใจใน
การเรียนการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนอ่านด้วย
กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้กับการสอนตามคู่มือ*. ปรินญา
นิพนธ์ กศ.ม. (สาขาการมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร.
ถ่ายเอกสาร.
- สุไร พงษ์ทองเจริญ. (2526). *วิธีการสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เริ่มเรียน*. กรุงเทพฯ :
ประมวลศิลป์.

- สุภานี ชลภาพ. (2545). การศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนด้วยบทเรียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) กับการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (สาขาการมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. (2539). การสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2532). การสอนทักษะทางภาษาอังกฤษและวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. (2533). การพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ประยูรวงศ์.
- _____. (2534). การพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เล่ม 2. กรุงเทพฯ : ประยูรวงศ์พรินต์ติ้ง
- _____. (2536). การพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เล่ม 3. กรุงเทพฯ : ประยูรวงศ์พรินต์ติ้ง.
- _____. (2540). รายงานวิจัยโครงการพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาหรือโครงการรู้หนังสือ (2531-2538). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- _____. (ม.ป.ป.). การนิเทศการสอนอย่างมีระบบ. (เอกสารประกอบการสอน) กรุงเทพฯ : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2538). เทคนิคการสร้างข้อสอบภาษาอังกฤษสำหรับวัดและประเมินผลการใช้ภาษาเพื่อสื่อสาร. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.
- _____. (2543). การพัฒนาข้อทดสอบภาษาอังกฤษให้เป็นมาตรฐาน (Development and Standardization of English Language Tests). กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2537). วิธีนับปริศศาสตร์และการทดสอบทางภาษาแบบปฏิบัตินิยม. ภาษาปริทัศน์.
- อังกาบ ผลากรกุล. (2523). "การพุดผิดกับขบวนการการพุด". วารสารอักษรศาสตร์ 12 (มกราคม 2523 : 23 – 31)
- อมร สวัสดิ์รักษ์. (2541). พฤติกรรมการสอนของครูภาษาไทยดีเด่นที่ใช้การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาระดับประถมศึกษาในจังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม.

(สาขาวิชาการสอนภาษาไทย). เชียงใหม่ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
ถ่ายเอกสาร.

อัณชลี จิตดีโสภา. (2536). *การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและพฤติกรรมตั้งใจเรียน
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบชี้แนะที่มีการ
เสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรมกับการสอนตามคู่มือคร .ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม.
(สาขาการมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
ถ่ายเอกสาร.*

- ✓ Bartz, Walter H. (1979). *Testing oral Communication in the Foreign Language
Classroom. Language in Education : Theory and Practices.* Virginia: The
Center for Applied Linguistics.
- Brown, Grillian, & Geoge Yule. (1985). *Discourse analysis:* London : Cambridge
University Press.
- Campbel, J.R. (1970. August). "Cognitive and Affective Process Development and Its
Relation a teacher Interaction Ratio," *Dissertation Abstracts International*.(1990,
30(45)). pp.1069-A.
- ✓ Corroll, Brendan J. (1980). *Testing Oral Communicative Performance.* London :
Cambridge University Press.
- Coulthard, Maloold. (1979). *An Introduction to Discourse Analysis.* London : Longman.
- Finocchiaro, Mary, & Bonomo, Michael. (1973). *The Foreign Language Learners A
Guide For Teachers.* New York : Regents Publishing Company.
- Good, Carter V. (1973). *Dictionary of Education.* New York : Mcgraw – Hill,
Book Company.
- Hatch, Evelyn. (1992). *Discourse and Language Education.* Cambridge :
Cambridge University Press
- Harris, David P. (1974). *Testing English as a Second Language.* Bombay: McCraw-
Hill.
- Hashemi, Louis & Thoma, Barbara. (1996). *Tests for PET1.* London. Cambridge:
Cambridge University Press.
- ✓ Heaton, J.B. (1990). *Classroom Testing.* London : Longman.
- ✓ Krashen, Stephen.D. (1983). *Principles and Practice in Second Language*

- Acquisition*. Oxford : Pergamon Press.
- Lado, Robert. (1961). *Language Testing*. New York : McGraw-Hill.
- Littlewood, William. (1981). *Communicative Language Teaching*. London : Cambridge: Cambridge University Press.
- / Linder, Cathy. (1977). *Oral Communication Testing*. Illinois : National Textbook Company.
- Cole-Murcia, Marianne. (2000). *Discourse and context in Language teaching*. The pitt building, Trumpington, London. Cambridge: Cambridge University Press.
- McCarthy, Michael. (1991). *Discourse Analysis for Language Teachers*. Cambridge : Cambridge University Press.
- Oxford, Rebecca L. (1993). Research update on teaching L2 Listening. *System* 21: 1990 : p. 205-630.
- Paulston, Christina Bratt, & Bruder, Mary Newston. (1976). *Teaching English as a Second Language Teaching and Procedures*. London : Cambridge: Winthrop Publishers.
- Pica, Teres, & Doughty Catherine. (1985). Input and Interaction in the communicative Language Classroom of Teacher-Fronted and Group Activities. *Input in Second Language Acquisition*. Massachusetts: Newbury House.
- Tsui Bik-May, Amy. (1985, May). Analyzing Input and Interaction in Second Language Classroom. *"ERIC Journal"*. (1992).16 : 8-32.
- Scott, William A ; & Werthimer, Michael. (1962). *Introduction to Psychological Research* .3 rded. New York: John Wiley and Sons Inc.
- Sinclair, J. McH ; & Coulthard R.M. (1978). *Towards an Analysis of Discourse*. Oxford : Oxford University.
- Stubbe, Michale. (1984). *Discourse analysis*. New York : Basil Blackwell.
- Rattavich, Saowalak. (1997). *A Teacher's Manual for CLE Teaching of Beginners*. Illinois : Rotary International.
- Valette, Rebecca M. (1977). *Modern Language Testing*. New York : Harcourt Brace Jovanovich.

- Walker, Richard F, Bartlett B.J ; & Rattanavich,S. (1984). *Teacher's Notes on Program Of Concentrated Language Encounter Teaching*. Illinios : Rorary International.
- William, Joan A. (2001,May). "Classroom conversation : opportunities to learn for ESL Students in mainstream classroom," *the Reading teacher*, 54 (8) : 150 – 157.
- Wilga M. River, Marry S. Temperley. (1978). *A practical guide to the teaching English as a second or foreign Language*. New York : Oxford University Press.
- Yule, George. (1985). *The study of Language..* London : Cambridge University press.
- Zahn, Richard D. (1967). *The Use of Interaction Analysis : Theory Research and Application*. Massachusetts : Addison-Wesley.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

- รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ
- รายชื่อกรรมการสอบปริญญานิพนธ์
- หนังสือขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

1. รองศาสตราจารย์ ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (Ph. D. Curriculum & Instruction)
 - รองศาสตราจารย์ประจำภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์
 - หัวหน้าศูนย์วิจัยและพัฒนาการสอนภาษา คณะศึกษาศาสตร์
 - มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. รองศาสตราจารย์ อัจฉรา สุขารมณ
 - รองผู้อำนวยการฝ่ายกิจการพิเศษ สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์
 - มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. บังอร พานทอง (Ph.D. Curriculum & Instruction)
 - หัวหน้าภาควิชาสาขา การมัธยมศึกษา ภาควิชาหลักสูตรและการสอน
 - คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประทีป จินนี่
 - สถาบันพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
5. อาจารย์ ดร. สธัญ ภูงค์
 - สถาบันพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
6. อาจารย์ ดร. มนัส บุญประกอบ
 - สถาบันพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
7. อาจารย์วิระศรี นพคุณ กศม. (การมัธยมศึกษา – การสอนภาษาอังกฤษ)
 - โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน
8. Mr. Felix Muller
 - มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

รายชื่อกรรมการสอบปริญญาโท

ประธานที่ปรึกษา

รองศาสตราจารย์ ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (Ph.D. Curriculum & Instruction) ประธาน

- หัวหน้าศูนย์วิจัยและพัฒนาการสอนภาษา คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

กรรมการ

รองศาสตราจารย์ อัจฉรา สุขารมณ

- รองผู้อำนวยการฝ่ายกิจการพิเศษ สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

กรรมการแต่งตั้งเพิ่ม

. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บังอร พานทอง (Ph.D. Curriculum & Instruction)

- หัวหน้าภาค สาขาการมัธยมศึกษา ภาควิชาหลักสูตรและการสอน
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สุมานัน รุ่งเรืองธรรม

- คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ ราชภัฏวิทยาลัย มศว โทร. 5731. 5618

ที่ ศธ 0519.12/8.71

วันที่ ๒๑ ธันวาคม 2546

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณะบดีคณะศึกษาศาสตร์

เนื่องด้วย พระสมประสงค์ กุหลาบมี บัณฑิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการมัธยมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการนำปริญญาโทมาเทียบโอนเพื่อขอเข้าเรียนที่วิชาพฤกษศาสตร์การพูดภาษาอังกฤษของสามคณะที่บัณฑิตวิทยาลัยได้ 2 ที่ได้รับการสอนแบบบูรณาการระหว่างภาควิชาที่ 1 กับภาควิชาที่ 2 โดย มี รองศาสตราจารย์เสวกัญจน์ รัตติวิเศษ และ รองศาสตราจารย์กัจจรา สุขรมณ์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการนำปริญญาโทมาเทียบโอนการนี้ ราชภัฏวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ผู้ช่วยศาสตราจารย์อังกร พานทอง เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบการสอนวิชาภาษาอังกฤษ

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาไปให้ข้าราชการไปสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบการลงทะเบียนให้ พระสมประสงค์ กุหลาบมี และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

(รองศาสตราจารย์ภัทรณี หะวานนท์)
รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ
รักษาราชการแทนคณบดีราชภัฏวิทยาลัย

บันทึกข้อความ

121

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มศว โทร. 5731, 5618

ที่ ศธ 0519.12/๕๖๖๖

วันที่ // ธันวาคม 2546

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้อำนวยการสถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์

เนื่องด้วย พระสมประสงค์ กุหลอมมี นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการมัธยมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การวิเคราะห์ข้อความ ต่อเนื่องเพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมกรรพุดภาษาอังกฤษของสามแผนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบ มุ่งประสานการณ์ภาพารูปแบบที่ 1 กับการสอนแบบเดิม” โดยมี รองศาสตราจารย์เสวตภัทกร รัตนวิเศษ และ รองศาสตราจารย์ฉัตรพร สุขารมณ์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำวิทยานิพนธ์ ในกรณีนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเชิญ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประทีป จินฉวี อาจารย์สรชัย กุ่มอง และ อาจารย์ณภัศ ญูประกอบ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบบันทึกพฤติกรรมกรรพุด

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจ แบบบันทึกพฤติกรรมกรรพุด ให้ พระสมประสงค์ กุหลอมมี และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

(รองศาสตราจารย์นภาพรณี ทะวานนท์)

รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ

รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ที่ ศธ 0519.12/8๖๕๙

122

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

// ธันวาคม 2546

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน

สิ่งที่ส่งมาด้วย แผนการสอน

เนื่องด้วย พระสมประสงค์ คูหรมณี นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการมัธยมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำปฏิญานิพนธ์เรื่อง “การวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องเพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของสามแผนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 กับการสอนแบบเดิม” โดยมี รองศาสตราจารย์เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย และ รองศาสตราจารย์ อัจฉรา สุขารมณี เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปฏิญานิพนธ์ ในกรณีนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ อาจารย์วีระศรี นพคุณ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแผนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแผนการสอนให้ พระสมประสงค์ คูหรมณี และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์นภาพรณี หะวานนท์)

รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ

รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ บัณฑิตวิทยาลัย โทรทัศน์ มือถือ 06-5254005

ที่ ศธ 0519.12/๙/๕๕

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

30 ธันวาคม 2546

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

สิ่งที่ส่งมาด้วย แผนการสอน

เนื่องด้วย พระสมประสงค์ คุพรมณี นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการมัธยมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “การวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องเพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของสามเนรขันธ์มัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 กับการสอนแบบเดิม” โดยมี รองศาสตราจารย์เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย และ รองศาสตราจารย์อจฉรา สุขารมณี เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเชิญเชิญ Mr. Felix Muller เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแผนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแผนการสอน ให้ พระสมประสงค์ คุพรมณี และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์นภาพรณี หะวานนท์)

รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ

รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ มือถือ 06-5254005

ที่ ศธ 0519.12/๕๕๐

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

/ / ธันวาคม 2546

เรื่อง ขอกความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการ โรงเรียนปริยัติธรรมมหาวิจิตรลดาวิทยาลัย

สิ่งที่ส่งมาด้วย แผนการสอน และแบบบันทึก

เนื่องด้วย พระสมประสงค์ คูพรรมมี นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการมัธยมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “การวิเคราะห์ข้อความต่อเนื้อหื้อเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของสามแณรชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 กับการสอนแบบเดิม” โดยมี รองศาสตราจารย์เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย และรองศาสตราจารย์อจฉรา สุขารมณห์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในกาณ์นี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอใช้สถานที่ห้องเรียนสอนวิชาภาษาอังกฤษกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 80 คน และบันทึกพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษ ในระหว่างเดือนธันวาคม 2546 - กุมภาพันธ์ 2547

จึงเรียนมาเพื่อขอกความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ พระสมประสงค์ คูพรรมมี ได้เก็บข้อมูลในการทำปริญญานิพนธ์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์นภภัทรณ์ หะวานนท์)

รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ

รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรทัศน์ มือถือ 06-5254005

ภาคผนวก ข

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

- แบบบันทึกพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของสามเณร
- แผนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1)
- แผนการสอนแบบเดิม

ตาราง 13 แบบบันทึกพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของสามเณรชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

แบบบันทึกพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของสามเณรชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียน.....วันที่.....คาบที่.....

ครั้งละ 50 นาที							รวม	
	ท	อ	ท	อ	ท	อ	ท	อ
1. ตอบคำถาม แบ่งเป็น 6 ด้าน (Respond / ตอบโต้)								
1.1 ตอบคำถามเกี่ยวกับคำศัพท์ในบทเรียน								
1.2 ตอบคำถามเกี่ยวกับการฝึกทักษะทางภาษาและรูปประโยค								
1.3 ตอบคำถามเกี่ยวกับรูปภาพ ตัวละครในบทเรียน								
1.4 ตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อหาในบทเรียน								
1.5 ตอบคำถามเกี่ยวกับกิจกรรมทางภาษา								
1.6 ตอบคำถามจากการสนทนาพูดคุย ทักทาย ทั่ว ๆ ไป								
2. ถามคำถาม แบ่งเป็น 6 ด้าน (Initiation / การริเริ่ม)								
2.1 ถามคำถามเกี่ยวกับคำศัพท์ในบทเรียน								
2.2 ถามคำถามเกี่ยวกับการฝึกทักษะทางภาษาและรูปประโยค								
2.3 ถามคำถามเกี่ยวกับรูปภาพ ตัวละครในบทเรียน								
2.4 ถามคำถามเกี่ยวกับเนื้อหาในบทเรียน								
2.5 ถามคำถามเกี่ยวกับกิจกรรมทางภาษา								
2.6 ถามคำถามจากการสนทนาพูดคุยทักทาย ทั่ว ๆ ไป								
3. แสดงความคิดเห็น มี 4 ด้าน (Initiation / การริเริ่ม)								
3.1 แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเหตุการณ์ในบทเรียนที่ได้อ่าน								
3.2 แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวละครในบทเรียน								
3.3 แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม								
3.4 แสดงความคิดเห็นโดยใช้ความคิดตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ								
รวม								

ผู้บันทึก.....

(.....)

LESSON PLAN FOR EXPERIMENTAL GROUP

MATHAYOM SUKSA II Period 1- 10

Area of work : Concentrated Language Encounter (Model I)

Content : A Starter Book "The golden Goose"

General : Objectives : The students should be able to :

- 1.read various types of simple texts.
2. recall and talk about the story in the texts that they've read in English.
- 3.tell about events from their experiences in English.

Terminal Objectives : The student should be able to :

Phase 1 : SHARED READING OF THE STARTER BOOK.

1.The students should come to a firm understanding of the story in the Starter Text, from its overall structure down to what happened, who did what, and the characteristics of people, objects, and events, and extract the meaning for themselves.

Phase 2 : REVIEWING THE STORY.

2. The students can be able to recall and talk about the story that was read in a PHASE 1 Make sure that they understand the meaning of what was read, and talk about the characters and what they did in the story.

Phase 3 : NEGOTIATING A GROUP TEXT.

3. The students can be able to recall what they have heard during the Phase 1 and Phase 2 readings. The students understand the story, they can build an enriched background to the elements and aspects of the story involving their own creative thought, they can elaborate on what is contained in the story.

Phase 4 : MAKING THE BIG BOOK.

4. The students practice reading and performing their understanding of the meaning of the words and the sentences from the story.

Phase 5 : USING THE BIG BOOK FOR FURTHER LEARNING

5. The students focus on the smaller elements of the written language, such as sentences, words, letters and phonographic correspondences, and sub-skills such as spelling and phonetics.

Learning Activities		Teaching Aids	Evaluation	Note
Teacher	Students			
Introduction : - The teacher begins the class by greeting the students and introducing themselves - Explaining the teaching process to the students.	- Greet other and introduce themselves. - Listen to the teacher.			
Phase 1 Shared reading of the starter Book.				
Step 1 Introducing the new starter Book. - Today I have a very interesting book for you - This book is called....., the author of this book is..... - What do you see on the cover of this book?	- Listen to the teacher and look at the starter book "(The golden Goose) - Answering the question	- A starter book "(The golden Goose)"	- Observe the students' attention	
Step 2 Discussing the Genre of the book. - It is a fable/story/ It is narrative Genre.	- Listen to the teacher and look at the starter book.	- A starter book "(The golden Goose)"	- Observe the students' attention.	
Step 3 Predicting the content from the illustrations. - Can you guess what the story is about? - What is happening here?	- answering the question	- The starter book "(golden Goose)"	- Observe the students' attention	

Learning Activities		Teaching Aids	Evaluation	Note
Teacher	Students			
<ul style="list-style-type: none"> - Now what is going on? - What do you think the story is about? <p>(systematically cover all illustrations to allow the students an opportunity to work out just what the story could be about)</p>	<ul style="list-style-type: none"> - Answering the question 			
<p>Step 4 Reading the starter book.</p> <p>(While the teacher is reading, she points the pictures, asks the question, makes comments, shows each new page)</p> <ul style="list-style-type: none"> - Look at this picture, can you see..... - What is happening in this picture? - What is he / she doing there? - Let's turn the page and see what happen next. 	<ul style="list-style-type: none"> - Listen to the teacher - Answering the question 	<ul style="list-style-type: none"> - The starter book"(the golden Goose)" 	<ul style="list-style-type: none"> - Observe the students' answering 	
PHASE 2 REVIEWING THE STORY				
<p>Step 1 talking about the book.</p> <ul style="list-style-type: none"> - What was the name of 		<ul style="list-style-type: none"> - The starter book"(the golden 	<ul style="list-style-type: none"> - The students' 	

Learning Activities		Teaching Aids	Evaluation	Note
Teacher	Students			
<p>the story?</p> <ul style="list-style-type: none"> - How many kinds of (.....animals / people) are there in the story? - Where didlive? - What did he / she do? 	<ul style="list-style-type: none"> - Answering the question 	Goose	answers	
<p>Step 2 Talking about the illustrations.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Look at this picture what do you see in the picture? - Who's this? - What had happened here? 	<ul style="list-style-type: none"> - Answering the question 	<ul style="list-style-type: none"> - A starter book " (The golden Goose) 	<ul style="list-style-type: none"> - Observe the students' answers 	
<p>Step 3 Re-telling the story.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Can you remember the story? Put up / raise your hands if you can remember the story. - What happened first? - What happened next? - Can you tell something more about this? - Is that the end of the story? 	<ul style="list-style-type: none"> - Answering the question 	<ul style="list-style-type: none"> - A starter book "(The golden Goose) 	<ul style="list-style-type: none"> - Observe the students' answers 	
<p>Step 4 Miming Action and feelings.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Who can act 	<ul style="list-style-type: none"> - Miming action and feeling 	<ul style="list-style-type: none"> - picture about the story. 	<ul style="list-style-type: none"> - Observe the students' 	

Learning Activities		Teaching Aids	Evaluation	Note
Teacher	Students			
like.....? - What does the.....walk? - What else can.....do?	- act like.....(simpleton, John, mother, father)		attention.	
Step 5 Role-playing the story or sentences. - Now we're going to act out the story or a section of the story. - Who'd like to act out the story? - Who wants to be the(golden Goose, Simpleton, John, mother, father) ect? - What did(Simpleton ect) do first? - What did he say when he saw the(the old man) he said.....?	- Answering the questions - Role-playing - Chorus reading the narrative in between the dialogue.	- The masks for characters in the story.	- Observe the students' attention / answers.	
PHASE 3 NEGOTIATING A GROUP TEXT				
Step 1 Initiating the making of a Big Book - Now we can write a story in our own words. - Would you like to write this story in a big	- Answering the question (tell in their own words what happened in the	- A starter book "(The golden Goose)"	- Observe the students' discussion.	

Learning Activities		Teaching Aids	Evaluation	Note
Teacher	Students			
<p>book ?</p> <ul style="list-style-type: none"> - Let's write this story by ourselves, we can make a big book of the story. - What is the title of your story? - Tell me what you want to say, and I'll write it on this big sheet of paper. - What happened first? - What happened next? - How did the story end? - What happened at the end? 	<p>story)</p> <ul style="list-style-type: none"> - Negotiating an entire written text. - Answering the questions 	<ul style="list-style-type: none"> - A large sheet of paper 	<ul style="list-style-type: none"> - Observe the students' answers 	
<p>Step 2 Improving the story.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Let's read through the story and see if we want to change anything. - Read the story with me. - Everybody read the words as pointed out to them. - Let's read the story from beginning to the 	<ul style="list-style-type: none"> - Negotiating an entire written text in this way, sentence by sentence about words, spelling and punctuation. - The whole group read a sentence as the teacher points it out each words 	<ul style="list-style-type: none"> - The big book - A large sheet of paper. 	<ul style="list-style-type: none"> - Observe the students' attention and activities. 	

Learning Activities		Teaching Aids	Evaluation	Note
Teacher	Students			
<p>end.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Can we read the whole book together? - Who can read the whole book by yourself? - The teacher had students draw an illustration for each page as it is finished and others. 	<ul style="list-style-type: none"> - Draw an illustration for each page as it is finished and others (illustration may be done by every student, individually, in pairs or by a few students who illustrate group text itself) 			
PHASE 4 MAKING THE BIG BOOK.				
<p>Step 1 Initiating the Making of a big book</p> <ul style="list-style-type: none"> - Now we are going to make our own big book. - Now we will make our story into a big book. 	<ul style="list-style-type: none"> - Listen to the teacher describe how to make the big book. 	<ul style="list-style-type: none"> - Pieces of paper, glue, magic, pens, colored pencils. eraser, stapler. 	<ul style="list-style-type: none"> - Observe the students' while doing their activities 	
<p>Step 2 Deciding on the format for the book.</p> <ul style="list-style-type: none"> - What size should the pages be ? - Do you want a book like this or like that? (Show examples) - Do you like this shape? - How big will we make our book? 	<ul style="list-style-type: none"> - Answering the question 	<ul style="list-style-type: none"> - Pieces of paper - A large Sheet of paper 	<ul style="list-style-type: none"> - Observe the students while doing their activities. 	
Step 3 Deciding the				

Learning Activities		Teaching Aids	Evaluation	Note
Teacher	Students			
<p>Text into pages.</p> <ul style="list-style-type: none"> - How many pages will we need? - How should the first page end 	<ul style="list-style-type: none"> - Answering the question 	<ul style="list-style-type: none"> - A large sheet of paper 	<ul style="list-style-type: none"> - Observe the students' activities. 	
<p>Step 4 Deciding format for the pages and the cover</p> <ul style="list-style-type: none"> - Where will we put the words on the page? - Where will the drawing be? - Do you want an illustration on this page? 	<ul style="list-style-type: none"> - Answering the question 	<ul style="list-style-type: none"> - Sheet of paper 	<ul style="list-style-type: none"> - Observe the students activities 	
<p>Step 5 Discussing the Illustrations.</p> <ul style="list-style-type: none"> - What picture do you want in the book? - How big do you want your picture on this page? - Do you want to put in a picture of 	<ul style="list-style-type: none"> - Answering the question 	<ul style="list-style-type: none"> - Sheet of paper 	<ul style="list-style-type: none"> - Observe the student's answers and activities. 	
<p>Step 6 Organizing Group to produce the Big Book</p> <ul style="list-style-type: none"> - How many groups do 		<ul style="list-style-type: none"> - Sheet of papers 	<ul style="list-style-type: none"> - Observe the 	

Learning Activities		Teaching Aids	Evaluation	Note
Teacher	Students			
<p>we need? Each group has to do one page.</p> <ul style="list-style-type: none"> - I am going to divide you into groups to make this group. - Each group will do one page. 	<ul style="list-style-type: none"> - Answering the questions and divide into groups. 		students' activities.	
<p>Step 7 Assembling the Big Book.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Let's put our page together. - Where is page 1,2....ect? - Now we have to staple our book together. 	<ul style="list-style-type: none"> - Answering / asking the question. and a 	<ul style="list-style-type: none"> - large sheet of papers. 	<ul style="list-style-type: none"> - Observe the students' activities 	
PHASE 5 USING THE GROUP BIG BOOK FOR FURTHER READING				
<p>Introducing and explaining activities.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Tell the students how to take part in the activities. - Train them to manage it by themselves in small groups. 	<ul style="list-style-type: none"> - Listening to the teacher and playing games 			
<p>Step 1 Reading the group Big Book.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Let's read our new book together. 	<ul style="list-style-type: none"> - reading the new book together 	<ul style="list-style-type: none"> - The big book - Games 	<ul style="list-style-type: none"> - Observe the students' 	

Learning Activities		Teaching Aids	Evaluation	Note
Teacher	Students			
<ul style="list-style-type: none"> - Read the words while I point to the word. - Who would like to point out while we read? - Who wants to be the teacher? 	<ul style="list-style-type: none"> - answering the questions and activities. 	<ul style="list-style-type: none"> - Word cards 	<ul style="list-style-type: none"> activities. 	
<p>Step 2 Identifying words and sentences.</p> <ul style="list-style-type: none"> - What does it say on this page? - Can you read this sentences? - What does this word say? - I am going to cover up a word in the sentences, what word did I cover up. - Pick a card and find the word in the book, tell us what the word is. 	<ul style="list-style-type: none"> - Answering the question and activities. 	<ul style="list-style-type: none"> - The big book - Word cards 	<ul style="list-style-type: none"> -Observe the students' activities. 	
<p>Step 3 Writing words and Sentences from the big book.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Who can write these words. - Who can writeon the board? - How do you 	<ul style="list-style-type: none"> - Answering the question and activities. 	<ul style="list-style-type: none"> - Word cards 	<ul style="list-style-type: none"> - Observe the students' activities. 	

Learning Activities		Teaching Aids	Evaluation	Note
Teacher	Students			
<p>spell.....?</p> <p>- This word is</p> <p>.....who can fill in the missing letters?</p>				
<p>Step 4 Other activities with word cards.</p> <p>- Pick a word card and tell us what the word is. (with the word cards face down)</p> <p>- find the word.....from the cards.</p> <p>- Who can find word.....from the cards.</p> <p>- Look at this sentences, I am going to take away a word, who can write the word on the board?(with the word cards for a sentences)</p> <p>- Let's read this together and find out what the missing words are.</p> <p>- Who can tell me what word is missing here? (Cloze exercise)</p> <p>- Who can spell</p> <p>- How do you</p>	<p>- Answering the question and activities.</p> <p>- Answering the question and activities.</p>	<p>- The big book</p> <p>- Word cars</p> <p>- Word cards</p>	<p>- Observe the students' activities.</p> <p>- Observe the students' activities.</p>	

Learning Activities		Teaching Aids	Evaluation	Note
Teacher	Students			
spell.....?				
<p>Step 5 Getting to know phonetic elements.</p> <p>- Who can find a word that started with s tect?</p> <p>- Find another word that ends with the d sound.</p> <p>- Let's them practice word recognition, spelling, sentence making, letter sound correspondence and punctuation.</p>	- Answering the question and activities.	- Word cards	- Observe the students' activities.	
<p>Activities :</p> <p>For use with the students' own choice of words.</p> <p>Vocabulary :</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Match the word in the card rack to the word in the story. 2. Say the word... find the word on the card rack / in the story. 3. How many times can you find this word in the story? 4. Cover up a word. Can you find the missing word? 5. Students sit in a circle : show them words from the story. If they know the word, they can keep it. 6. Put the cards face down in the floor. Pick up a card. Say the word. Make up a sentence that has that word. 7. Play "snap" or "concentration" .You need 3 copies of each word : in pairs of small groups. 8. Match the sentences to the correct pictures. 				

LESSON PLAN FOR CONTROL GROUP
MATHAYOM SUKSA II PERIOD 1-10

Area of work : Traditional Approach

Content : "The golden Goose"

General Objective : The Students are able to :

1. Comprehend what they have read and speak about it.
2. Talk about events from their experiences in English.
3. Conclude the main idea and the detail of the events in English.

Terminal Objectives : The students are able to :

1. Tell the meaning of new vocabularies correctly.
2. Use the grammatical structure.
3. Answer the questions about the text.
4. Re-tell and rearrange the story in English.
5. Write sentences from the words or picture.
6. Do the exercise correctly.

Learning Activities		Teaching Aids	Evaluation	Note
Teacher	Students			
Introduction : - The teacher begins the class by greeting the students and introducing themselves.	- Greet other and introduce themselves to the teacher.	- The picture about 'the golden Goose'		
Step 1 Leading to the lesson .- Explain the teaching process to the students. - Then the teacher shows the pictures about the text to the students such as 'the golden Goose'. - Tell about the story, what happened.	- Listen to the teacher - Listen to the teacher	- The picture about 'the golden Goose'	- Observe the students' attention / answer to the question.	
Step 2 Presenting the new lesson .- Teach new vocabulary items by using visual aids such as pictures, word	- Listen to the teacher.	- Picture about 'The golden Goose'	- Observe the students' attention / answer to the question-	

Learning Activities		Teaching Aids	Evaluation	Note
Teacher	Students			
cards ect. - Ask and answering the questions. - Teacher Lets the students do the exercise about vocabulary items by using visual aids such as pictures, word cards and ect. - The teacher lets the students do the exercise about vocabulary item.	- answering the questions - Do the exercise on a work sheet.	- Work sheet - Picture - word cards - Work sheet - Picture - word cards	Observe the students while doing the exercises / answer to the question. - Check the students' exercises and correct any mistakes.	
Step 3 Teaching about grammatical Structures - Teach grammatical structure that students have studied by using pictures, word cards and structure charts included with	- Listen and answering to the teacher - Answering the questions	- A text '(the golden Goose)	- Observe the students' reading and exercises	

Learning Activities		Teaching Aids	Evaluation	Note
Teacher	Students			
<p>examples in the text, such as present simple tense, past simple tense, past continuous tense, adjective, adverb ect.</p> <p>- The teacher lets the students do the exercise about grammatical.</p>	<p>- Listen and answering to the teacher</p> <p>- Answering the questions</p>	<p>- A text '(the golden Goose)</p>	<p>- Observe the students' reading and exercises</p>	
<p>Step 4 Teaching.</p> <p>- The teacher gives the text to the students and the teacher reads it aloud and translate, lets the students repeat.</p> <p>- The teacher lets the students read the passage and translate into Thai by themselves.</p> <p>- Correct their mistakes and then ask some questions about the passage to</p>	<p>- Listen to the teacher and the read and answer the question.</p> <p>- Read the passage in to group.</p> <p>- Answer the question, according to the passage they have read</p>	<p>- The text about '(golden Goose)'</p> <p>- The text about '(golden Goose)</p>	<p>- Observe the students while doing the exercises and answering questions</p>	

Learning Activities		Teaching Aids	Evaluation	Note
Teacher	Students			
<p>help the students understand the passage by using yes / No question or wh- question that they have read.</p> <p>- The teacher lets the students read the passage in a group again, then do the exercises.</p>	<p>- Listen to the teacher and answer the question.</p>	<p>- The text about '(golden Goose)</p>		
<p>Step 5 Evaluation</p> <p>- Evaluate the students by asking them questions and observing them when they are doing exercises and activities and correct their exercises.</p> <p>- Check the students' exercises and activities, then correct their mistakes.</p> <p>- Praises them</p>	<p>- students do exercise, activities and answer question.</p> <p>- Students do exercise and activities</p> <p>- Listen to the teacher and ask the question</p> <p>- Listen to the teacher and ask the teacher if they have</p>	<p>- Work sheet- Word cards</p> <p>- Work sheet- Word cards</p>	<p>- Observe the students while doing the exercise and answering question.</p> <p>- Check the students exercise</p> <p>- Observe the students' attention.</p>	

Learning Activities		Teaching Aids	Evaluation	Note
Teacher	Students			
<p>when their work is good.</p> <p>- The teacher clearly explains the exercises and activities again to help them understand the text better.</p> <p>- Give the students homework to summarize or revise the context and lets them take notes of new vocabulary items and grammatical structures.</p>	<p>problems or they don't understand.</p> <p>- Take notes of new vocabulary items and grammatical structure in their notebook</p>		<p>- Observe the student while studying in the class..</p> <p>- Check their notebooks, exercises and correct any mistake.</p>	

ภาคผนวก ค

- ตัวอย่างสื่อที่ใช้ในการทดลอง
- ตาราง 14 แสดงความถี่พฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของสามเนรที่เกิดขึ้นในแต่ละครั้ง ก่อน กลุ่มทดลอง
- ตาราง 15 แสดงความถี่พฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของสามเนรที่เกิดขึ้นในแต่ละครั้ง หลังทดลอง กลุ่มทดลอง
- ตาราง 16 แสดงความถี่พฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของสามเนรที่เกิดขึ้นในแต่ละครั้ง ก่อนทดลอง กลุ่มควบคุม
- ตาราง 17 แสดงความถี่พฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของสามเนรที่เกิดขึ้นในแต่ละครั้ง หลังทดลอง กลุ่มควบคุม
- ตาราง 18 แสดงความถี่พฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของสามเนรที่เกิดขึ้นในแต่ละครั้งในกลุ่มทดลอง
- ตาราง 19 แสดงความถี่พฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของสามเนรที่เกิดขึ้นในแต่ละครั้งในกลุ่มควบคุม
- ตัวอย่าง บทข้อความ (script) พฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องระหว่างทำการทดลอง

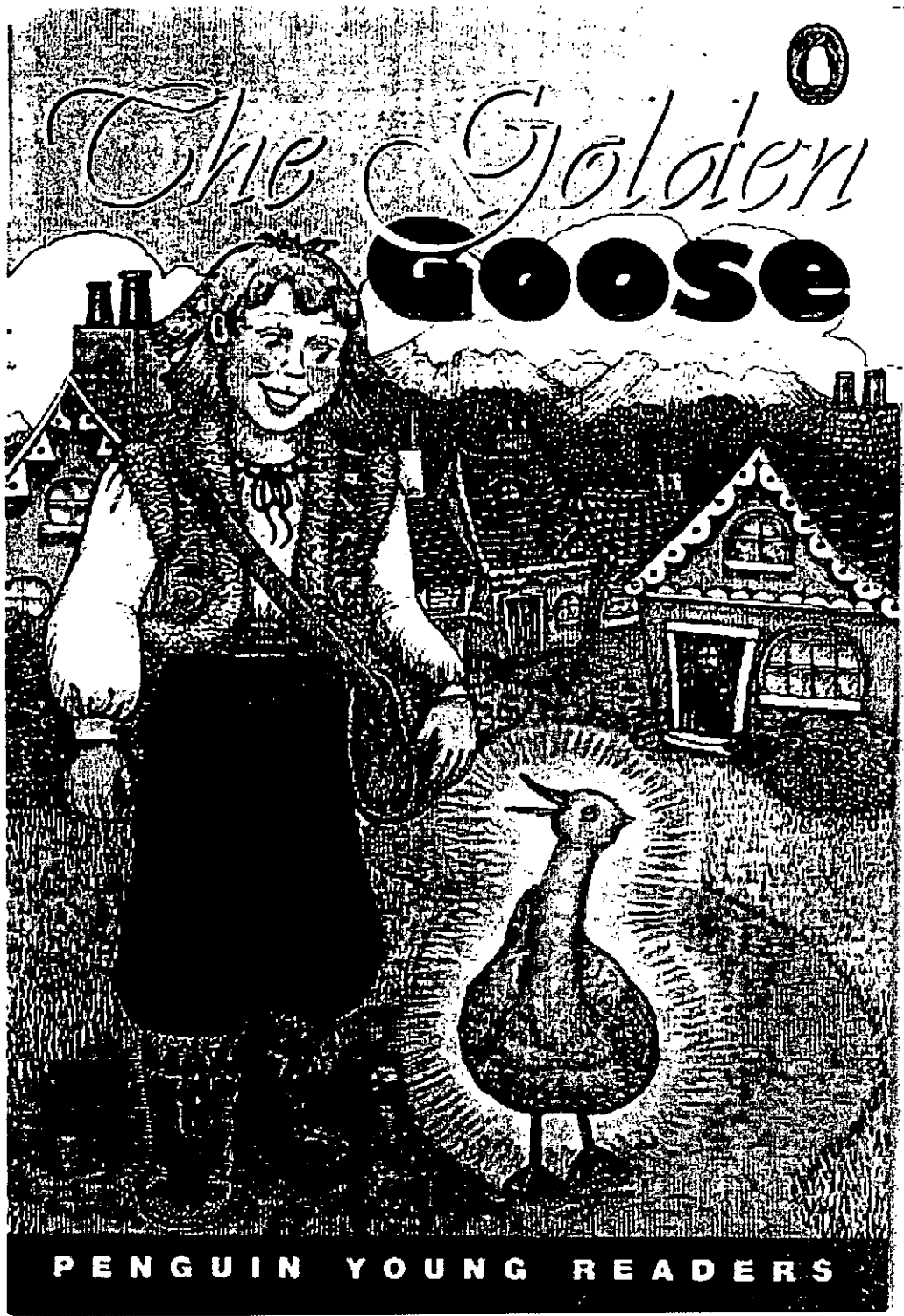

The Golden Goose

Once upon a time a young boy lived with his mother, father and brother John. They lived in a little house near a forest, John did not like his brother. 'You're silly,' he said, 'you're simpleton.' He called him Simpleton, but Simpleton was clever and good. The boys' father was a woodcutter. One day you can be woodcutter too,' he said to them. One day John started to be a woodcutter. 'Today you must cut down a big tree,' his father said. His mother gave him food and drink. John took an axe and walked into the forest. John found a big tree. 'I can eat my food and have a drink first,' he thought. Suddenly there was a little old man next to him. He had a green hat and a green coat. John was surprised. 'I'm hungry,' the old man said. 'Please give me your food.' 'No! No!' said John. 'You can't have my food.' When John started to cut down the tree the axe cut his arm. He was very scared, and he ran home. 'Mother, Mother,' he cried. The next day Simpleton said to his father. 'I'll try to cut down a big tree for you, father.' John laughed. 'Simpleton can't cut the tree down. He's silly.' 'Yes, I can!' said Simpleton. Simpleton's father gave him the axe and his mother gave him some food and drink. Simpleton was very happy. He walked quickly to the tree. 'I can have my food and drink first,' he thought. Suddenly there was the little old man in green again! 'Please give me some food. I'm hungry,' he said. Simpleton smiled. 'Here you are. You can have my bread.' 'You're a good boy,' the old man said. 'Cut the tree down and you will have a nice surprise.' Simpleton began to cut the tree. It fell down and a golden goose appeared inside it. 'Wow!' Simpleton was happy. 'I will take it to the market,' he said. Simpleton walked a long way. Night came and he stopped at a small inn. The innkeeper had three daughters, Kate, Bess and Meg. Kate gave him bread and milk. Later Kate said to her sisters, 'Did you see that golden goose? Just one of its feathers can make us rich!' 'We are going to try to get some feathers,' she said. 'I am first.' Simpleton was asleep in his room. Kate quietly opened the door and then came in. she touched the goose. 'Oh no, I'm stuck!' she said. She could not get a feather and she could not take her hand away. Then Bess came in. 'What are you doing Kate?' Kate did not answer. Bess put her hand on Kate's shoulder. 'Oh no! My hand is stuck to you.' Next Meg came into the room. She saw her two sister and was very surprised. She touched Bess's arm. 'Oh! My hand is stuck. I can't move it. Oh!' They all stood there for a long time. They made a lot of noise

and Simpleton woke up. He picked up the goose and when she moved the sisters had to move too! He walked to the market with the sisters. A soldier heard them and he put out his hand to touch them. 'Oh no! I'm stuck.' A police officer heard them all. 'stop! He said. He touched the soldier. 'Oh no! I'm stuck.' A farmer's wife touched the police officer and she got stuck. And another woman got stuck, too. That day, King and his daughter were outside their castle. She was young and beautiful. The King wanted her to marry, but she said, 'No. The young men never make me laugh.' But when she saw the line of men and women the princess started to laugh. Simpleton looked at the princess and smiled, and she smiled at him. Suddenly everyone become unstuck. Simpleton asked the king. 'May I marry your daughter?' 'Yes!' said the King.' 'You're not silly. You make her laugh. Thank you.' So they married and lived happily ever after with the golden goose.

PENGUIN YOUNG READERS

Franklin and His Friend

By Paulette Bourgeois and Brenda Clark

Franklin had lots of good friends and a best friend named Bear. He also had a friend named Otter, who had moved away. Franklin and Otter sent each other birthday cards and photographs, but they hadn't seen each other for a long time. Then, one day, a very special letter arrived for Franklin. Otter was coming to visit.

Franklin hurried to Bear's house with his news. "Guess what?! he exclaimed. "Otter's coming to stay with her grandma this weekend!"

"Hooray!" said Bear.

"Remember the old days when we used to slip and slide down the riverbank?" Franklin asked. "Gee, Franklin," replied Bear. "Nobody does that anymore." "well, I bet Otter will want to," said Franklin. On his way home, Franklin stopped by the pond. He told Beaver about Otter's visit. "Remember all the swimming races we used to have?" Franklin asked. "I bet Otter can't wait to race us again." "Otter is captain of a swim team now," replied Beaver. "She won't want to race us slowpokes." "Yes, she will," Franklin insisted. Beaver rolled her eyes. When he got home, Franklin went to his room. He searched and searched through his toy box, under his dresser, and in his closet. Then he called his mother. "Where are my blocks?" he asked. "You gave them to Harriet," she answered. "You said you didn't need them anymore." "Well, now I want them back," said Franklin. "Otter and I always played with those blocks." He marched off to Harriet's bedroom. Finally, the big day arrived. Otter was coming for lunch. Franklin sat on the front steps all morning. "When is she going to get here?" he said over and over. "I can't wait." And suddenly, there was Otter, walking through the gate. Franklin and his family gave Otter a big hug and a big welcome. His parents asked her lots of questions about her new home. Franklin got out the food. "We made happy-face sandwiches just for you," he said. "I thought those were for Harriet," said Otter. "They're your favorite," Franklin reminded her. Otter laughed. "That was ages ago." She took a sandwich from the grown-up plate. Franklin frowned. After lunch, Franklin suggested they play with his blocks. "Remember all the castles we used to build?" he asked. Otter nodded and followed Franklin to his bedroom. Harriet was already there. She had all the blocks in her lap. "Mine!" she said. "I guess blocks are for babies," said Otter. "I

guess," Franklin mumbled. Franklin and Otter went outside to play. "Do you still go to the pond?" asked Otter. "of course I do," said Franklin. "let's go! Everyone will be there."

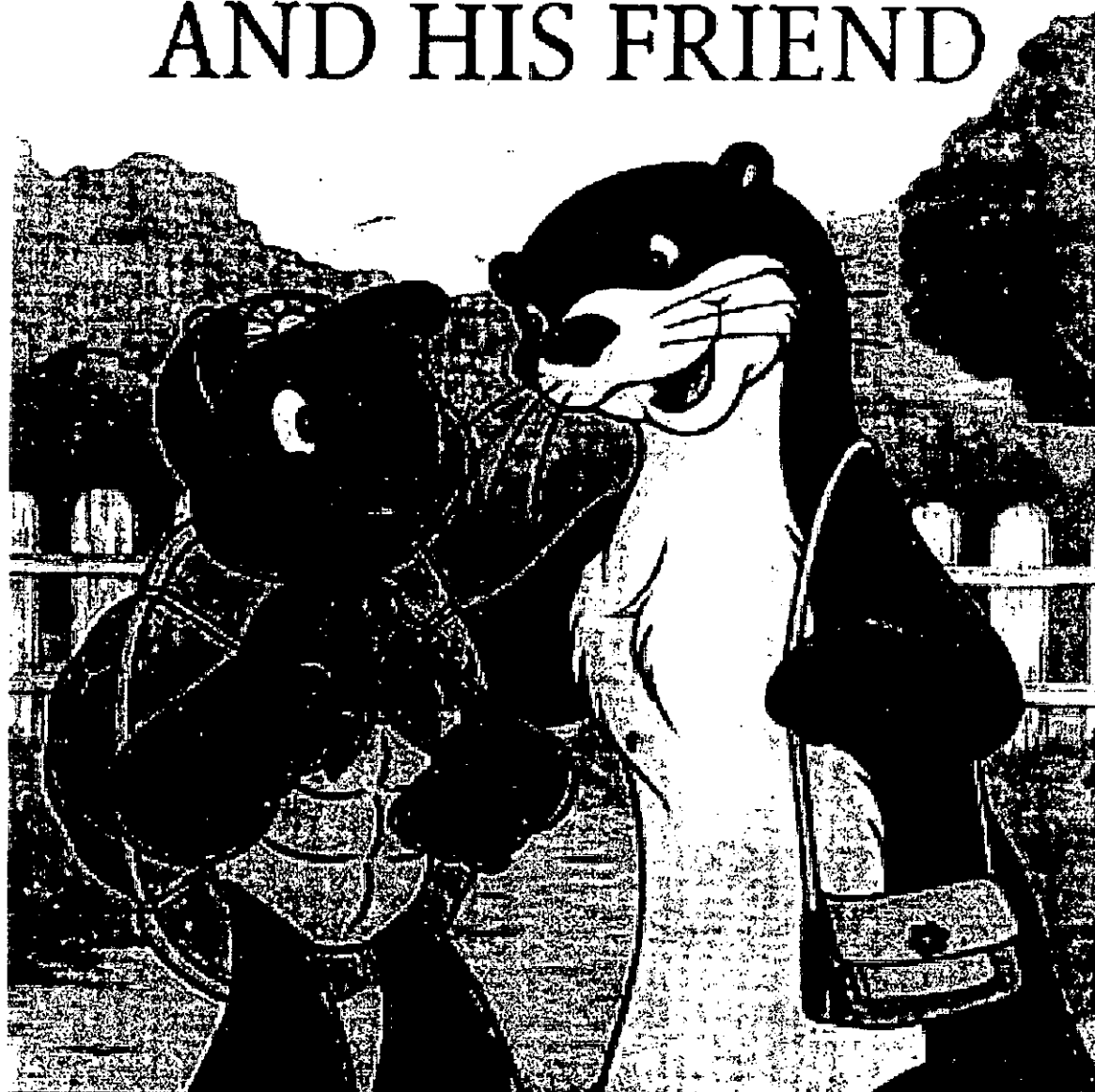
Franklin was right. They got to the pond, and the whole gang was excited to see Otter. Beaver wanted to know how many swimming medals Otter had won. Franklin suggested they have a race. "oh, Franklin," said Beaver. "Otter's too good a swimmer for us now." But Franklin was already in the pond. Otter jumped in beside him. "Ready. Set. Go" cried Bear. Otter was across the pond before Franklin had swum three strokes. "Told you so," said Beaver. Everybody laughed, even Franklin. Franklin climbed out of the pond. "Let's play baseball," he suggested. "I haven't played baseball since I moved." said Otter. "I won't be any good," sure enough, Otter struck out on all her turns at bat, and she didn't catch a single ball heading her way. "I don't want to play anymore," said Otter. Franklin looked at Otter and sighed. Just then, Otter's grandma came to get her. "Will you play with me tomorrow, Franklin?" Otter asked. "I guess so," replied Franklin. Otter left, and Franklin walked home alone. "Hmmp !" he muttered. "we sure didn't play much today." Franklin stomped into his house. "Otter's no fun anymore," he announced. He told his mother about his afternoon. His mother gave him a hug. "you've both grown up a bit," she old him. "You've both changed," "Does that mean we can't be friends anymore?" Franklin asked. "Maybe," replied his mother. "or maybe you can find a new way to stay friends." Hmmm," said Franklin.

The next morning, Franklin called on Otter bright and early. "If you still lived in Woodland," Franklin told her, "you'd be a really good baseball player by now." Then he added, "I'm going to teach you, so every time you visit, you can play on my team."

"Okay," agreed Otter. 'And I'm going to teach you to be a faster swimmer. That way, every time I visit, you can race me." The two friends smiled at each other. Franklin and Otter spent the day racing in the pond and hitting balls out of the park. "Today was fun," said Franklin. 'And it was fun yesterday remembering all the things we used to do together," Otter said. "It was?" asked Franklin. Otter nodded. "But I remember something I guess you've forgotten," she said. Otter grabbed Franklin's hand and pulled him up to the top of the hill. And together, the two friends went slipping and sliding down the riverbank and into the water. Franklin laughed. It was just like the old days.

Franklin AND HIS FRIEND

ตาราง 14 ความถี่พฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องโดยทั้งสอง
กลุ่มทดลอง ก่อนและหลัง การทดลอง

พฤติกรรมการพูดของสามเณร ก่อนทดลอง					
	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	ครั้งที่ 3	ครั้งที่ 4	ครั้งที่ 5
พฤติกรรม	อ	อ	อ	อ	อ
1.1	9	10	28	32	28
1.2	19	20	13	23	14
1.3	10	2	5	2	4
1.4	62	75	71	67	56
1.5	10	5	5	7	17
1.6	6	6	4	6	5
รวม	116	118	126	137	124
2.1	4	4	4	6	7
2.2	2	2	3	2	2
2.3	2	4	4	4	2
2.4	4	2	2	1	2
2.5	4	3	11	2	16
2.6	4	5	5	5	5
รวม	20	20	29	20	34
3.1	2	2	2	2	3
3.2	1	4	2	2	2
3.3	4	2	2	5	5
3.4	2	2	2	2	2
รวม	12	10	8	11	12
รวม	148	148	163	168	170

ตาราง 15 ความถี่พฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องโดยทั้งสอง
กลุ่มทดลอง หลังการทดลอง

พฤติกรรมการพูดของสามเณร หลังทดลอง					
	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	ครั้งที่ 3	ครั้งที่ 4	ครั้งที่ 5
พฤติกรรม	อ	อ	อ	อ	อ
1.1	23	29	44	37	39
1.2	7	22	25	27	9
1.3	40	37	9	17	28
1.4	85	100	99	97	89
1.5	13	17	22	21	22
1.6	6	4	5	4	7
รวม	174	209	204	203	194
2.1	7	3	16	5	16
2.2	4	5	2	3	4
2.3	5	17	13	11	12
2.4	2	3	5	4	2
2.5	7	5	19	5	13
2.6	4	7	5	4	7
รวม	29	40	60	32	54
3.1	4	4	3	2	2
3.2	9	19	7	5	15
3.3	7	9	9	6	11
3.4	2	2	3	3	3
รวม	22	34	22	16	31
รวม	225	283	286	251	279

ตาราง 16 ความถี่พฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องโดยรวม
ผู้บันทึกทั้งสอง กลุ่มควบคุมก่อนทดลอง

พฤติกรรมการพูดของสามเณร ก่อนทดลอง					
	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	ครั้งที่ 3	ครั้งที่ 4	ครั้งที่ 5
พฤติกรรม	อ	อ	อ	อ	อ
1.1	15	23	21	27	18
1.2	19	23	35	33	19
1.3	9	6	6	3	4
1.4	70	79	63	62	72
1.5	8	2	12	9	9
1.6	4	5	4	6	7
รวม	125	138	141	140	129
2.1	5	4	3	2	4
2.2	3	1	2	2	2
2.3	5	3	3	1	2
2.4	2	2	2	0	0
2.5	2	3	3	2	2
2.6	5	4	2	5	5
รวม	22	17	15	12	15
3.1	2	2	2	2	2
3.2	3	3	1	3	3
3.3	4	2	3	2	2
3.4	2	0	2	0	2
รวม	11	7	8	7	9
รวม	158	162	164	159	153

ตาราง 17 ความถี่พฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องโดยรวม
ผู้บันทึกทั้งสอง กลุ่มควบคุม หลังการทดลอง

พฤติกรรม	หลังทดลอง				
	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	ครั้งที่ 3	ครั้งที่ 4	ครั้งที่ 5
พฤติกรรม	อ	อ	อ	อ	อ
1.1	18	21	21	25	27
1.2	20	17	24	22	38
1.3	7	5	7	14	7
1.4	81	77	72	85	73
1.5	5	7	12	11	9
1.6	5	4	9	5	5
รวม	136	131	145	162	159
2.1	8	11	13	4	5
2.2	5	5	3	2	4
2.3	4	2	2	3	2
2.4	2	2	2	4	3
2.5	5	7	4	2	5
2.6	4	4	7	4	4
รวม	28	31	31	19	23
3.1	3	5	2	2	2
3.2	4	2	3	2	4
3.3	5	13	9	11	11
3.4	2	2	3	2	2
รวม	14	22	17	17	19
รวม	178	184	193	198	201

ตาราง 18 ความถี่พฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องโดยรวม
ผู้บันทึกทั้งสอง กลุ่มทดลอง

พฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องขอสามเนรกลุ่มทดลอง โดยรวม										
	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	ครั้งที่ 3	ครั้งที่ 4	ครั้งที่ 5	ครั้งที่ 6	ครั้งที่ 7	ครั้งที่ 8	ครั้งที่ 9	ครั้งที่ 10
พฤติกรรม	อ	อ	อ	อ	อ	อ	อ	อ	อ	อ
1.1	15	0	0	15	0	7	5	5	7	24
1.2	0	0	0	0	9	0	4	3	5	19
1.3	0	16	34	45	36	30	37	43	37	9
1.4	33	43	91	91	95	94	91	86	97	101
1.5	6	13	0	0	3	6	3	0	9	11
1.6	91	90	34	4	9	8	7	4	4	4
รวม	145	162	159	155	152	145	147	141	159	168
2.1	11	0	0	6	7	7	4	0	0	13
2.2	0	0	0	0	0	0	0	4	5	0
2.3	4	0	5	4	4	2	5	12	19	2
2.4	0	0	0	2	2	0	0	0	0	0
2.5	0	0	0	0	2	2	6	0	12	11
2.6	3	11	5	5	4	7	10	4	3	4
รวม	18	11	10	17	19	18	25	20	39	30
3.1	2	0	2	4	4	5	7	5	0	7
3.2	0	0	0	5	7	4	0	23	23	0
3.3	0	0	0	0	0	6	8	0	3	23
3.4	0	2	0	0	2	5	2	2	2	0
รวม	2	2	2	9	13	20	17	30	28	30
รวม	165	175	171	181	184	183	189	191	226	228

ตาราง 18 (ต่อ) ความถี่พฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องโดย
รวมผู้บันทึกทั้งสอง กลุ่มทดลอง

พฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของสามเนรกลุ่มทดลองโดยรวม										
	ครั้งที่	ครั้งที่	ครั้งที่	ครั้งที่	ครั้งที่	ครั้งที่	ครั้งที่	ครั้งที่	ครั้งที่	ครั้งที่
	11	12	13	14	ครั้งที่ 15	ครั้งที่ 16	17	18	19	20
พฤติกรรม	อ	อ	อ	อ	อ	อ	อ	อ	อ	อ
1.1	30	0	94	95	30	20	49	89	88	95
1.2	8	0	23	37	0	4	19	44	16	22
1.3	3	46	0	0	14	37	15	0	18	0
1.4	99	87	0	0	97	81	82	14	0	0
1.5	13	6	37	17	0	9	7	24	30	39
1.6	4	5	4	4	4	4	4	5	7	5
รวม	157	144	158	153	145	155	176	176	159	161
2.1	17	0	22	7	7	5	19	4	4	31
2.2	8	4	10	10	0	2	3	2	4	5
2.3	6	5	0	6	5	6	6	0	0	0
2.4	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
2.5	5	13	11	5	11	7	3	7	15	9
2.6	4	4	4	4	5	0	5	4	5	5
รวม	40	26	47	32	28	20	36	17	28	50
3.1	1	2	4	0	4	0	0	0	4	4
3.2	0	15	0	0	0	0	0	0	9	0
3.3	3	9	2	3	22	22	9	24	13	7
3.4	3	0	0	2	0	0	7	2	2	2
รวม	7	26	6	5	26	22	16	26	28	13
รวม	204	196	211	190	199	197	228	219	215	224

ตาราง 19 ความถี่พฤติกรรมกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องโดยรวม
ผู้บันทึกทั้งสอง กลุ่มควบคุม

พฤติกรรมกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของสามเนตรกลุ่มควบคุม โดยรวม										
	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	ครั้งที่ 3	ครั้งที่ 4	ครั้งที่ 5	ครั้งที่ 6	ครั้งที่ 7	ครั้งที่ 8	ครั้งที่ 9	ครั้งที่ 10
พฤติกรรม	อ	อ	อ	อ	อ	อ	อ	อ	อ	อ
1.1	19	15	49	49	16	25	23	25	21	28
1.2	0	13	10	10	19	0	0	12	35	26
1.3	16	5	13	13	7	33	37	11	0	8
1.4	25	56	74	74	90	88	90	80	96	89
1.5	0	0	0	0	9	4	0	22	7	4
1.6	91	66	5	5	5	4	4	4	4	4
รวม	151	155	151	151	162	154	154	154	163	159
2.1	5	0	4	4	4	9	8	0	0	5
2.2	0	0	0	0	0	4	0	3	2	4
2.3	0	3	2	2	0	2	0	6	0	2
2.4	0	0	0	0	0	0	0	0	4	0
2.5	0	0	4	4	4	2	10	0	2	0
2.6	3	5	5	5	4	3	2	4	5	0
รวม	8	8	15	15	12	20	20	13	13	11
3.1	0	0	0	0	0	2	0	0	0	2
3.2	0	0	0	0	2	5	4	2	0	3
3.3	0	0	0	0	4	0	2	4	1	1
3.4	0	0	0	0	0	0	2	2	2	0
รวม	0	0	0	0	6	7	8	8	3	6
รวม	159	163	166	166	180	181	182	175	179	176

ตาราง 19 (ต่อ) ความถี่พฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องโดย
รวมผู้บันทึกทั้งสอง กลุ่มควบคุม

พฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของสามเนรกลุ่มควบคุมโดยรวม										
	ครั้งที่	ครั้งที่	ครั้งที่	ครั้งที่	ครั้งที่	ครั้งที่	ครั้งที่	ครั้งที่	ครั้งที่	ครั้งที่
พฤติกรรม	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
ม	อ	อ	อ	อ	อ	อ	อ	อ	อ	อ
1.1	23	21	27	28	23	16	16	22	34	19
1.2	22	12	27	16	24	30	23	35	44	42
1.3	9	5	4	17	5	11	0	0	0	0
1.4	86	89	80	82	76	82	85	67	61	84
1.5	12	17	13	13	13	7	9	16	25	21
1.6	0	5	3	0	4	6	7	4	4	4
รวม	152	170	154	156	145	152	140	144	168	170
2.1	5	2	4	0	4	4	5	5	4	0
2.2	1	0	4	4	3	10	0	0	5	5
2.3	0	0	0	0	0	2	0	0	0	0
2.4	1	0	0	0	4	0	0	0	0	0
2.5	4	2	2	0	5	2	13	7	2	13
2.6	4	5	0	5	4	4	4	5	4	4
รวม	15	9	10	9	20	22	22	17	7	22
3.1	2	0	0	0	3	0	0	5	3	6
3.2	0	0	4	0	0	1	5	3	0	0
3.3	1	0	4	2	5	5	3	4	4	3
3.4	0	0	0	0	0	1	0	0	1	1
รวม	3	0	8	2	8	7	8	12	8	10
รวม	170	179	172	167	173	181	170	173	183	202

ตัวอย่าง บทข้อความ (script) พฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษด้วยการ
วิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องของสามเณรที่เกิดขึ้นขณะทำการทดลอง

สัญลักษณ์ที่ใช้ในบทข้อความ (Script)

- T : ครูพูด
- S : สามเณรพูดคนเดียว
- Ss : สามเณรพูดพร้อมกันหลายคน
- T : ครูพูดให้ความช่วยเหลือสามเณร
- S : สามเณรพูดติดขัด หรือเงียบ

T : good afternoon student,. how are you today?

Ss : I'm fine, thank you and you

T : I'm fine thank you, sit down please. sometime never speak English.

T : you can ask me . if I speak some sentence, you don't understand,..... you ask me in English, o.k. .

T : if you don't understand me you can ask meand speak some sentence ...o.k.

Ss :

T : . I think everybody understand me

T : Do you understand

Ss : yes.

S : yes

T : you(ชี้ที่นักเรียน)

S : yes.

T : and you (ชี้ที่นักเรียน)

S :

T : o.k. you(ชี้ที่นักเรียน)

S : yes

T : everybody understand....?

T :you(ชี้ที่นักเรียน)

S : yes.

T : you (ชี้ที่นักเรียน)

Ss : yes,

Ss : no.

T : can you tell me

S :

T : o.k. kabill....

T : can you translate in Thai. . what are you interesting aboutsomeone's interesting about theater, movies,. you can tell about this, ok,.....

S : yes,

T : what are you interesting about.... I'm interesting aboutsong, and the singer.....

Ss : I know

T : who can tell me which book do you interesting to read ?

Ss :

T : which book are you interesting to read..... cartoon,..... story,.....it's my favourite book for me ,

T : can you tell me?

Ss : ครับ. Cartoon....

T : for me cartoon....yes. I like to read cartoon...

Ss 😊หัวเราะ

T : ...you...(ชี้ที่นักเรียน)

S : cartoon

T : carton, you like cartoon..o.k.....and you.....(ชี้ที่นักเรียน)

S : cartoon

T : you.....

S : cartoon

T : and you(ชี้ที่นักเรียน)

S : cartoon

T :o.k and.... you(ชี้ที่นักเรียน)

S : cartoon

T : same.

Ss : (หัวเราะ)!

T : Voravut,can you tell me, what book do you like to read

S : cartoon ,

T : and you ?.....o.k. ... what book do like to read?

S : หนังสือวิชาการครับ

T : หนังสือวิชาการok,...o.k. you will be doctor in the future.

Ss : (หัวเราะ)

S : (หัวเราะ)

T : next....one... Vinai,

S : ครับ.....

T : what book do you like to read

S : นิทานครับ

T : story...o.k. very good.....tale and story,
I like too.....I like to read story..... you.....
Virapong..... tell me?..... show your hand
please...

S : ครับ....

T : what book do you like to read

S : cartoon

T : what else..... virapong.....

S : cartoon

T : o.k. cartoon.....next.. Vira.....

S : นิทาน

T : you can tell me ...again.....

S : story ครับ

T : and you(ชี้ที่นักเรียน)

S : นิทาน

T : songkram.....tell me...

S : ผีครับ

Ss : หัวเราะ

T : ghosto.k. can you read about story..
do you like story.? ชอบไหม

S : ครับ...ชอบ.....yes.

S : ครับ...ชอบครับ....

Ss : ครับ...ชอบ...

T : you see this.....(ยกให้ดู)

Ss : ครับ

S : yes,....yes,

Ss : (หัวเราะ)

T :o.k. I will read it for youo.k..?

Ss : yes,

T : o.k. I will read this story for you.... อยาก
ฟังไหมครับ

T : if you want to listen show your
hand....show your hand

S : (ยกมือ)ผมครับ

S : (ยกมือ).....ผมครับ

Ss : (ยกมือ)...ผมครับ

T : ok,very good...

T : I have a very interesting book..It's very
funny story ,..... this book, (ยกขึ้น)

T : can you see this.?

S : yes,

Ss : yes. (หัวเราะ)

T : can you guess about this story.

S : นิทาน,

Ss : Cartoon,

Ss : Story,

S : นิทาน,

S : Cartoon,

S : Story,

T : o.k.what book ?again please...

S : นิทานครับ

Ss : นิทานครับ

T : yes, it is a story, can you guess about
this story,

Ss :

S : มีพระราชา

S : cartoon

T : ครับ o.k.....this one is small ...this one
is big.(ยิบเล่มใหญ่ขึ้น) ok,.... if you don't
know I will read for you, ok, and listen
carefully, can you see the letter,

Ss :

T : can you see the letter.เห็นตัวหนังสือไหม
ม. ...you..... can you see.....

S : yes,

Ss : yes, (มองดู)....

T : I see....

Ss : I see,

T : เห็นครับ... ..o.k.....if you see... can
you guess, what it is,

Ss :

T : เห็นไหมครับ

Ss : ครับ...

T : tell mewhat picture do you see in
this page....

Ss :

t : what picture do you see in this page....

Ss :(ไม่เข้าใจ)

T : you can see the picture. (ชี้ที่ภาพ)
 T : can you see
 S : คน ครับ
 S : คน
 Ss : คน
 S : คน
 T : คน in Englishin English,
 T : can you say in English the...bo...y.....
 S : boy,
 S : boy
 S : เด็กชายครับ
 T : yes,boy and....
 Ss :
 T :tree....
 S : tree
 Ss : boy
 S : tree
 S : boy
 S : . ต้นไม้ครับ
 T : oh,..... yes,..... tree and.... boy.... And
 what else. do you see? can you see.....
 S : mountain
 S : ป่า
 Ss : บ้าน
 Ss : mountain
 S : home
 T : o.k. ...very good,....
 T : mountainwhat else...(ชี้ที่ภาพ)
 S : home
 Ss : home
 T : yes,home .. and.....
 S : หญ้า,....
 S : หญ้าครับ
 Ss : หญ้า,
 S : grass..
 T : grass .yes, you see.....grass ,
 T : ok,what else. do you see?
 S : boy
 Ss : boy

T : how many boy?
 S :.....
 T : ก็คนครับ
 Ss : one
 T : one
 Ss : two
 T :two...
 Ss : one
 T :ok,this page has one
 boy.. can you guess about this story, tell me
 what picture do you see in this page....what
 picture can you see again...(ยกหนังสือให้
 สามเณรดู)
 S : duck,
 S : duck
 T : o.k.(ชี้ให้ดู)
 Ss : duck
 T : duckoh,..... ok, :you thinkit's
 duck....
 T :you can guess
 Ss :
 T :what you see?.... Ok, home,
 Ts : ... boy...., (ชี้ให้ดู)
 Ts :duck, (ชี้ให้ดู)
 T : what else.... (ชี้)...
 Ss : tree,
 Ss : mountain,
 S : เมฆ
 T : มีเมฆ ด้วย.....
 Ss :: หัวเราะ
 T ; o.k. เมฆwhere.....
 Ss :
 T : อยู่ตรงนี้ครับ สายตาดีนะ.....
 Ss : (หัวเราะ)
 T : can you say..... เมฆin English, who
 can tell me
 Ss :
 T : you(ชี้ไปที่สามเณร)... Kabill....you can
 tell me in English ...kabill...
 S : cloud

T : yes.....cloud,very good....ok.....there
are boys.....house.....tree..... mountain,..
cloud, ... grass, duck,
...goose.....can you see the title?

Ss :

T : who can read this

title?....golde..n....goo.....se

S : golden goose,

Ss : golden goose

T : yes, golde...n

Ss : golden goose

T : very good.....very good....o.k.... what
does golden goose mean.

Ss :

S : ห่าน

Ss : ห่านทองคำครับ

Ss : ห่าน

T : yes, ...ห่านทองคำ

T : this is a..... goose(ชี้ที่รูป)

Ss : goose

S : ห่าน ครับ

T : yes,....golden.... goose in Thai,

S : ห่านทองคำ ครับ.....

S : ห่านทองคำ

Ss : ห่านทองคำ

S : เปิดครับ (หัวเราะ)

T : this is title of this..... story.

Ss : ห่านทองคำ

T : do you know what's story about,

Ss :

T : you can listen careful, and answer the
question together,

Ss :

T: what story about, ...first page..... I will
read.....you listen carefully, ok...

T :do you see the picture what picture

Ss :

T : you see.....(ชี้ให้ดู)

S : yes, .

Ss : yes, .

T : and how many boy....?

Ss : two

Ss : one

T : what else....

Ss : sky

Ss tree,

T : what are they doing?..... Can you guess,

Ss :

T : .. can you see the picture. เขาทำอะไร
ครับ.....

S : เขาคูยกัน

S : นั่งเล่น

Ss : เขาคูยกัน

Ss : นั่งเล่น

T : o.k.I will read for you, listen

Ss : ครับ....

T : ok, ...once upon a time a young boy

lived with his father, mother and brother John,

they lived in a little house near a forest. John

did not like his brother, you're silly he said,

you're simpleton, .. :ok, how many boy.....

S :

T: how many boy....ก็คนครับ.(ชี้ให้ดู)

Ss : two,

Ss : two,

Ss : two,

T : yes, two boys.... ..where does the boys
live ?

Ss : house

T : near.....for.....

S : forest

T : yes, near forest in a little house, little

Ss : เล็ก ๆ

T : yes, little....., who he live with...

Ss :

T : who.....who...tell me please.

Ss : แม่, พ่อ

T : in English

Ss : father,
 Ss : mother
 T : John didn't like his brother because he is silly. You're silly, she said, simpleton, he called him simpleton , but simpleton was very clever and good, simpleton is good or bad,
 Ss : good, clever
 Ss : ดีครับ
 T : next page what happen can you guess
 Ss :
 Ss : no,
 T : so, I open next page ok, listen, can you see this picture?
 Ss : ครับ (มองดู)
 T : what picture ... (ชี้ที่ภาพ)
 Ss : John,
 T : what did he carry?
 S ; ขวาน
 S : ขวาน ครับ
 Ss : axe
 T : axe , ok,very good,.....and next what picture ? (ชี้ให้ดู)
 Ss : house
 T : ok,the boys' father was a woodcutter, do you know woodcutter?... What does it mean?
 Ss :
 T : woodcutter.....
 Ss : ช่างตัดไม้
 T : yes.... father is a woodcutter.
 T : One day you can be a woodcutter
 Ss : ช่างตัดไม้
 S : woodcutter
 T : he said to them,
 S : father
 S : พ่อครับ
 T : yes, father, what does them refer to
 S : John, ...
 S :simpleton

S : john
 T : yes, very good..... John and simpleton, one day.... John started to be a woodcutter you must cut down a big tree.... his father said.....who said one day you must cut down a big tree?
 Ss :
 T : who saidwho said.....ใครพูด...
 S : father
 S : พ่อครับ
 T : father said...yes, very good, father said. You can be a woodcutter. Next and , his mother give him food and drink....John took an axe and walk into the forest. T : Who gives him food and drink
 Ss :
 T : who....give him....
 Ss : mother
 T : mother,..... who give him an axe
 S : father,
 S : พ่อ
 T : again please....
 Ss : father
 T : yes, very good next...andJohn walk quickly to the forest. Do you know ? why he took the axe and walk to the forest,
 S :
 T : can you tell me why....
 Ss : ไปตัดต้นไม้
 Ss : ตัดต้นไม้ครับ (หัวเราะ)
 T : yes, his father is a woodcutter, John must be a woodcutter too, ok , are you tried ... which page did we read (ชี้)
 S : ติดกัน
 S : ติดกันอาจารย์
 S : ตอนติดกันครับ
 T ; what we read yesterday....
 S : the axe
 S : the axe

T : o.k. what mother give him?....what....
 S : food
 S : food and
 S : drink
 T : yes, food and drink...
 S : น้ำ อาหารครับ
 T : water...or drink.. andwhat father give him?
 Ss: axe,
 S : ขวานครับ
 T : axe
 S : axe
 Ss : axe,
 T :you(ถามรายบุคคล)
 S : ขวานครับ
 T : axe..
 Ss : axe
 T : yes,..... father give him an axe
and.. what mother give him.....
 Ss : food and drink
 Ss : น้ำอาหาร
 T : ; YES, Very good...next.. what did father do ?...
 Ss :
 S : ขวาน
 S : ขวานครับ
 S : farmer ..
 T : What
 Ss : ขวาน
 S : ขวานตัดไม้.
 T : he is a wood...cu.....t....
 S ; ...woodcutter
 Ss : คนตัดไม้ ..
 Ss : Woodcutter
 T : yes, woodcutter ...
 Ss :woodcutter.
 T : yes, woodcutter,one day John want to be a woodcutter, what did father give him?
 (ย่า) can you tell me....

Ss : axe.
 Ss : ขวาน
 T : axe , what mother give him? (ย่า) can you tell me..
 S : food and drink
 Ss : น้ำอาหาร
 T : yes, food and drink, o.k... and he walked into the... for.....
 S : forest
 Ss : ป่า
 Ss : ไปตัดต้นไม้
 T : yes, I show you this page ,..... ..john, can you see.....(ชี้ให้ดู).....can you see.
 S : ,คนแก่
 Ss : old man
 T : what picture.....
 S : old man....
 T : yes, old man
 Ss : เขาพบold man
 T : yes,he found a old man John found a big tree..
 S : เขาพบต้นไม้ใหญ่
 T ; yes, he found a big tree, I can have my food and drink first, he thought , (อ่าน) he what does thought mean?
 Ss :
 S : เขาคิด
 S : เขาคิด
 T : what...happen next.
 Ss : คิดครับ
 T :yes,....he think
 Ss : เขาคิด กินอาหารและน้ำก่อน
 S : กินอาหารครับ
 S : กินน้ำครับ
 T : yes, very good ,..... suddenly,..... there was a little old man next to him..
 S : a little old man..
 S : คนแก่
 S : old man

T : who.....
 Ss : คนแก่ครับ....
 T : yes.....he had a green hat and green coat. John was surprised, what color did the old man wear ?
 Ss : ...ผู้สีเขียว
 T : what ...color.....
 Ss : เขียว
 S : green,
 S ; green
 T : yes, and....what color of hat did he has?...You you..... (ชี้ที่สามเนร)
 S : green
 S : เขียว
 T : old man in green. ok, very good. what color of his coat did he has? Again please....
 Ss : green
 T : yes, ...green..... green, he was surprised, I'm hungry, the old man said,. please give me your food, (อ่าน) who said I'm hungry?....
 Ss :
 T :Who saidใคร ๆ .
 S : the old man
 S : คนแก่ครับ
 T : yes, old man said,..... please give me your food.....I am.....
 S : I'm hungry
 T : yes, good next. what happened next....
 Can you see picture.
 S : John ไม่ให้
 S : ขวานตัดมือครับ
 Ss : ร้องไห้
 T : o.k. this is John ...(ชี้ภาพ)
 Ss : ถูกขวานตัดมือ (พร้อมกัน)
 T : he said .no, no... you can not have my food, he started to cut the tree,what happened?

S : the axe cut him
 T : axe cut ...
 Ss : ขวานตัดมือครับ
 T : yes, axe cut him and he was very scared, mother, mother,..... he cried.
 Ss : mother,..... mother(หัวเราะ)
 T : you....do you understand
 S : yes,
 S : yes.
 T : only ...yes...yes.
 Ss : (หัวเราะ)
 T : next....when John started to cut the tree, the axe cuthis ar.....m...
 S : his arm
 S : มือครับ
 T : and... John(ให้ดูภาพ)
 Ss : วิ่งกลับบ้าน
 T : john ran home
 S : ran
 T : ran....run .and o.k.....how did he cry?
 S : mother,
 Sa : mother
 T : you....and you ...
 S : mother
 S : mother
 T : I ask you some question.. yes,... mother, mother o.k.which part of his body did the axe cut?
 Ss :
 T : axe cut.....ขวานตัดที่.....
 S : แขน ครับ
 S : arm...
 T : yesarm....
 T : hand
 S : แขน
 T : arm...
 S : มือ arm..
 T : o.k. kabil do you know
 S : yeshand

T : o.k. next page,first John cut the tree
 . the axe cut his arm next day,. simpleton
 said to his father
 S : น้องชาย
 S ; น้องครับ
 T : yes, his brother name.....
 Ss : simpleton
 T : yes,simpleton I will cut the tree for
 you,.... father, (อ่าน) who said
 S :
 T : can you tell me.....
 Ss :
 T : who.....who....
 Ss : simpleton said
 T : yes, simpleton said to his father John
 laugh ...(หัวเราะ)
 S : (หัวเราะ).....
 T : why John laugh,.....
 Ss :
 T : whywhy....he laugh..
 Ss : หัวเราะ.
 T : you know?Why....
 S : คิดว่าเขาโง่
 T ; เขาคิดว่า.....
 S : โง่ครับ
 T : yes, he think simpleton was silly ...
 simpleton can not cut the tree down ,.... he is
 silly , (อ่าน) yes,.... I can he said. (อ่าน)
 T : .What happen
 S : Johnไปตัดต้นไม้
 S : ไปป่า
 T yes,....impleton was silly or not ?
 Ss : no,
 Ss : yes,
 T ; yes, or no.....
 Ss : no
 Ss : (หัวเราะ)
 T : why John did not want simpleton cut the
 tree

Ss :
 T : why.....
 S : เขาเด็กเกินไป ครับ
 S ; เขาเล็กเกินไป
 T : he is smaller to cut the tree.. why can you
 tell
 S : เขาโง่
 T : you kabil...
 S : he think simpleton is silly
 T : yes,John think,..... he 's silly, what
 doe silly mean ?.....
 S : โง่ ครับ
 T : แปลว่า....
 S : โง่ครับ
 T : yes, very good
 S : เขาโง่เกินไป
 T : simpleton said , ...I can , simpleton's
 father give him...axe (อ่าน) (ย่า)
 Ss : axe
 S : ขวานครับ
 T : yes, the axe, and his mother give him
 ...what mother give him..
 S : father give axe...
 T : mother give
 Ss : food and drink
 T : o.k. what happened next
 Ss :
 T : can you guest ...what happened you
 say in Thai if you can't speak in English. ..
 Ss : เขาไปตัดไม้
 S : ไปตัดต้นไม้
 T ; in English.....can you say...
 S ; ตัดต้นไม้
 T : yes,go to the forest to cut
 the...tree.....
 Ss : tree
 T : Can you guest,.... father give him axe
 ...next page,....can you guest the picture.

what picture. What picture do you see? (ชี้ให้ดู)
 Ss : father ,
 Ss : mother
 T : how many....
 S : สอง
 T : what else do you see?
 S : (หัวเราะ)
 T : what picture do you see.
 Ss : John (พร้อมกัน)
 T : john and
 S : old man
 S : old man
 T : o.k.very good. old man,...simpleton. Simpleton was very happy.....happy.....
 S : happy
 S : มีความสุข
 T ; yes, ...o .k....he walked quickly to the tree. I can have my food and drink first. He though, suddenly.....
 S : he thought
 T : I can have my food and drink first.. suddenly. what does suddenly mean?
 Ss :
 T : suddenly....do you know?
 S : ทันใดนั้น
 T : yes, a little old man in green again, ...what color did he wear... ?
 Ss :
 T : whatcolor...
 Ss : green
 S : green
 T : in green,
 T :when he found old man in green ,....
 S :old ..man..
 T ; the old man said, ... please give me some food,....Please give me some food.....

I' m hungry he said. simpleton said , here you are, he said. can you give me your food.
 What happened..... (ยิ้ม)
 S : คนแก่ขออาหาร
 S : ขออาหารครับ
 T : old man came and said.....give me your food, ...what...simpleton gave.....what
 S : ให้ขนมปัง อาหาร
 T :YES.. what simpleton give to the old man?
 S :
 T : what simpleton give to the old man?.....you..?
 S : apple
 S : apple
 T : you...no apple
 S : apple
 T : apple, simpleton said,.... Bread..you can have my bread....
 Ss : bread (หัวเราะ)
 S : bread
 T : kabill tell your friend....tell your friend...bread means...
 S : ให้ขนมปัง
 S : ขนมปัง
 T : yes bread, here you are, ..O.K when your friend borrow your pen,....you say here you are. . may I borrow your pen, (อธิบาย)
 T : say ...here you are... May I borrow your pen..... (ดูที่นักเรียน)
 S : here you are
 T : yes, ...thank . you, o.k.. can I borrow your pen,.... stand up please. You...come here come here please.. and borrow some thing with your food.
 S : อาจารย์ here you are แปลว่าอะไรครับ.
 T : นี่ .come on please...and say....
 Ss : (ลุกขึ้น)may I borrow your pen ,(ฝึกทักษะทางภาษา)

S : here you are
 S : thank you
 T : o.k. you..... Who again ...face to face
 please หันหน้าเข้าหากันครับ.....ask your
 friend in english. Please.....quickly....
 S : May..... I..... borrow..... Your.... book,
 T : next....may I borrow your pen please.
 S : May..... I..... borrow..... Your.... Book
 T : you say
 S : here you are (หัวเราะ)
 S : ไม่ให้ ไม่ให้ (หัวเราะ)
 S : thank you (หัวเราะ)
 T : o.k. this is a example. next.... Who
 you.....o.k. stand up please...
 S : (ยืนขึ้น)..... may I borrow your pen
 S : here you are
 Ss : (หัวเราะ)
 S : thank you
 T : o.k..... may I borrow your pen.....
 S : here you are (หัวเราะ)
 T : thank you,..... very good ...o.k. next
 simpleton smiled. you can have my bread he
 said, (อ่าน) what happened next.....
 Ss :
 T : can you guest,..... next
 S : เขาไปเอาของ
 S give
 T : o.k.....next pagecan you see ..i will
 open. how many picture there? มีกี่ภาพ.....
 อะไรครับ....
 S : ต้นไม้
 S : three ,
 Ss : three...
 S : คนแก่
 T : what else?...
 Ss : duck
 S : duck
 T : duck or goose. duck or goose.?
 S : goose, (หัวเราะ)

S : duck (หัวเราะ)
 T : o.k.....next. the old man said ... how he
 say... you are very good boy.....
 S : คุณเป็นคนดี
 Ss : คุณเป็นเด็กดี..
 S : คุณเป็นผู้ชายที่ดี
 T : yes....you are very good boy, cut the tree
 down , you'll have a nice surprise,
 S : a duck ครับ
 T : simpleton go to cut the tree, if fell down
 and the golden goose appeared inside it, if
 fell, What fell. can you guest this word if fell
 what.....
 S : ต้นไม้ครับ
 S : the tree
 T : yes, the tree, fell down
 Ss : the tree fell down
 T : what appeared inside it?
 SS :
 S : golden. goose,
 S : ห่านครับ
 Ss : ห่าน ครับ
 T : yes, very good. O.k. What inside
 it?...what inside the tree...tell me please?
 S : The tree (หัวเราะ)
 S : goose,
 Ss : duck
 S : duck (หัวเราะ)
 T : you think duck
 S : duck
 S ; goose
 T : yes, goose inside the tree, it's a golden
 goose, appeared inside the tree, what
 happened next ? can you guest?
 S : เขาเอา
 S : ออกมา
 S : goose
 T : what inside the tree.....
 Ss : goose

Ss : golden goose

Ss : goose

T : o.k. you can guess, o.k.....

Ss : yes ครับ...

T : what picture here.....(ชี้ให้ดู)..... can you guess..

S : golden goose

T : o.k. I will read for you.. simpleton walk a long way. Night came and he stopped at.... a small inn,

Ss : (ฟัง)

Ss :

T : can you tell me. who can guess this word. who can guess. Innkeeper. innkeeper had three daughter (ชี้ให้ดู)

T : innkeeper had three daughter, kate, bess, Meg (เขียนบนกระดาน)

S : มีลูกสาว

Ss : ลูกสาว

T : how many daughter did he has

S :

T : how many daughter did he has

S :

T : how many daughter did he has

Ss : three,

S : สาม

T : what's her name can you tell her name please4...kat.....

Ss : kate bess meg :kate

S : kate bess และ Meg ครับ

T : how many daughter does he have..

S : สามคน

T : o.k. very good three daughter. live in small inn . like a hotel.

S : innkeeper.....

Ss : โรงแรม

T : yes, next ...kate give himfood and milk.. what does she give What does he give to simpleton

Ss : อาหาร food

T :yes. very good you can answer my question.

Ss : Kate... ให้อาหาร

S : milk

T : yes.food ... very good....letter kate said,.....her sister....did you see this golden goose. (อ่าน) just one of its feather can make us rich,.....: just one of its feather can make us rich . can you this (ชี้ให้ดู) just one of its feather can make us rich

T : can you see.? o.k. very good next..open and came in inside the room, simpleton was asleep in the room,...(อ่าน)... he saw simpleton asleep..

S : นอนในห้อง

T : .. what happened next, bess came in.... and touch the goose

T : touch the goose

S : จับครับ....

T : touch the goose, no, no, I'm stuck she said, she could not move her hand away, ... she was stuck, do you know what does stuck mean,

S : she stuck

T : stuck. Ho,, no I 'm stuck

S : ติดครับ

T : when she touch the golden goose, she can not take her hand a way, no, no, my hand 's stuck, stuck

Ss : ติด

S : มือติดครับ (หัวเราะ)

T : yes, I can not take a way her hand.....

S : ดึงมือออกไม่ได้

T : you touch your friend, kabill ...

S : ..and said oh, no, no, I'm stuck,

T : what happenednext. can not take my hand away...

S : ติดกันครับ

T : what 're you doing kate she did not answer the question, bess come in.. bess

Ss : น้องสาว

T : what are you doing kate

S : ไม่ตอบครับ

T : bess put her hand on kate' shoulder. every body touch your shoulder please

T : o.k.again please. can you retell the story again please

T : can you retell the story again please.อ begin the story.....

T : I told you about activities.

T : what do you like most in this story

Ss :

S : เจ้าหญิง S : axe (หัวเราะ) S : woman

T : who like the king

Ss : ครับ (ยกมือ)

T : who like the king....o.k.

Ss : ครับ (ยกมือ)

T : who like the king...you..

Ss : ครับ(ยกมือ)

S : ผม (ยกมือ)

Ss : golden goose (ยกมือ)

T : goose.

S : golden goose Ss : goose

T : who like John John

Ss : ผม (ยกมือ)

S : คนนี้ครับอาจารย์.....

T : John come here,John.

Ss : โ้ย.....(หัวเราะ)

T : surprised....you are John..... Who want to be simpleton.

Ss : คนนี้..... ครับ

T : Simpleton.....you...o.k...

Ss : คนนี้ครับ

T : o.k. role play, Do you know role play.

Ss : yes ครับ.

Ss : รู้จักครับ

T : คือการเล่นละคร, บทบาทสมมติ

Ss : (หัวเราะ)....

T : o.k. who want to be the king.....

Ss : คนนี้ครับ (หัวเราะ)

S : ครับ

Ss : คนนี้ครับ (หัวเราะ)

S : ครับ

T : หัวหนา

Ss : โ้ย.....(หัวเราะ)

T : father ครับ

Ss : คนนี้ ครับ (หัวเราะ)

S : เป็นพ่อครับ.....(หัวเราะ)

T : o.k.you...

S : ครับ..

T : mother...

S : mother...

S : ผมครับ..

S : ...ผมครับ.....

Ss : คนนี้ครับอาจารย์ เป็นแม่ครับ

T : remember your name ..

S : (หัวเราะ) คนนี้อาจารย์เป็นแม่

T : who's father

S : ผมครับ (หัวเราะ)

Ss : (หัวเราะ)

T : o.k. ครับ please..... (อาจารย์ให้แผ่นป้าย ชื่อแก่นักเรียน) you

Ss : เจ้าหญิงครับอาจารย์ (เสนอชื่อเพื่อน)

Ss : (หัวเราะ)

T : can you help me to stick the paper who can write the story .ok. what's the title of the story?...

Ss : golden goose .

Ss : golden duck

Ss : golden duck

T : what story about. can you tell me..

Ss : ห่านทองคำ

Ss : golden goose

T : yes golden goose. o.k. do you have different name?
 Ss : no
 T : do you change its name?
 S : no,no. Ss : no,
 Ss : (หัวเราะ)
 T : o.k. the golden goose (ให้นักเรียนติดกระดาษบนกระดานเพื่อเขียน) every one can write
 Ss : (ช่วยติดกระดาษ).
 T : o.k. begin the story.....
 Ss : กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว (พร้อมกัน)
 T : in English pleas.....
 Ss : โอ้ย.....อาจารย์
 T : o.k. together please.
 S : once upon a time
 T : what.....next..
 Ss : a young boy (เขียนบนกระดาน)
 T : tell your friend please,can you spell young how to spell...tell me please..สะกด..
 Ss : y...o ...u ...n ...g (พร้อมกัน)
 T : yes, it's right..... Next word
 Ss : b ...o ...y (พร้อมกัน)
 Ss : เขียนผิดครับอาจารย์ (หัวเราะป)
 St : live
 T : help your friend please...can you .spell ,
 Ss : l i -v..... e (สะกดให้เพื่อน)
 T : yes, right. can you spell? ...with...
 Ss : w - l - t - h
 T : ... next....
 Ss : father
 S : father ,
 T : can you spell father ...
 Ss : f -a -t -h - e - r
 T : yes, it's correct,....
 Ss : . mother and brother John.
 T : How do you spell...mother and John?
 Ss : m -o -t -h - e - r. b. - r o
 t...h.....e.....-r,

Ss : live in a little house. (บอกให้เพื่อนเขียน)
 T : tell your friend, spell.... little
 Ss : L- i -t -t -l -e, (พร้อมกัน)
 T : o.k. little house, how to spell house..
 Ss : h-o-u-s-e
 S : (เขียน)
 T : help your friend....please. where ?.house
 Ss : near forest
 S : near... nea.....r forest...(เขียนตาม)
 T : ...near the....
 S : (เขียน) (หัวเราะ)
 T : can you spellthe.
 Ss : ...t...h...e.....
 T : yes,.. near forest, can you spell..... near?
 Ss : n.....-e-.....a.....r (พร้อมกัน)
 (หัวเราะ)
 S : (เขียนตาม)
 T : yes, next ...whonext one, pull stop when the sentence finished, use pull stop.
 O.k.. next one please.....next one....who....
 Ss : คักตาครับ
 Ss : คักตาครับ....(หัวเราะ)
 T : Next.....
 T : can you spell simpleton
 Ss : S . .i.....m....p.....l...e.....t.....o.....n..
 SS : clever and good (พร้อมกัน)
 S : clever and good
 T : yes, was very clever and....
 S : good..
 T : HELP Your friend please. can you spell...clever please,
 Ss : c-l-e-v-e-r (พร้อมกัน) หัวเราะ..
 S : c.....l.....e.....v....e.....r....(หัวเราะ)
 T : clever yes and.....
 Ss : good S : good
 T : yes...and good ...what happen next who can remember :
 Ss : John father..

T : yes, it's correct
 Ss : yes
 T : can you spell it.....help your friend please.....
 Ss : d-r-i-e-n-k
 T : o.k. .
 T : can you spellaxe?
 Ss : a-x-e (พร้อมกัน)
 S : (เขียนบนกระดาน)
 T : yes, ...axe,.. help your friend please...
 .who next one?You..? o.k.. come on please write the story
 Ss ho no I am stuck...
 S : stuck
 T : next.....who...
 Ss :famer wife.....touch
 T o.k.....(เขียน)
 S: oh,....on..I am stuck....i am stuck....
 T o.k.....what....next.....
 S : other woman.....touch..
 Ss other woman.....touch....stuck.....
 T yes.....other woman..... (เขียน)
 S touch....
 Ss touch....ครับ.....
 S stuck...
 T : what....
 Ss :police man said stop.
 Ss :police man said stop
 T : police man saidstop ...(เขียน) what happened next...
 S : อาจารย์เหนื่อยแล้วให้คนใหม่ครับเขียน
 T : he touch... (เขียน)
 Ss : shoulder
 T : shoulder spell.....
 Ss : s-h-o-u-l-d-e-r
 T : o.k. ฯลฯ
 T : you can draw the picture the story. T :
 What picture do you want to draw or paint.
 today, we have English activities, o.k. divided

in four group.....we have English activity today, can you divide in group please4.....quickly.....quickly...เร็ว ๆ
 Ss : divide in group please.....divided in four group.....in four group. ..divided in group please...please...
 T : group.....please.....divided group....please. this is the word cards for you o.k. move... here, it's convenient for you .o.k.. you....here...(ชี้บอก)
 S : กลุ่มละกี่คนครับ
 T : it's up to youdepend on you how many people? O.k. about seven or ten o.k...
 T : oh....divided in four group,....
 T : . can you sit in your group,....(ชี้ให้ดู)
 Ss : ครับ.
 T : o .k you can find the word...that I say.
 Ss :
 T : help your friend find the that I say..you write the word in your sheet
 first word, can you show me a word ... mother.
 Ss : (ค้นหาศัพท์) I see,
 Ss : see .S : I see I see
 T : can you find a word father
 Ss : yes, I see ss : father...yes...
 T : o.k. correct
 T : which group...
 Ss : เอ ะ..... (หัวเราะ)
 T : o.k. next word....., can you find a word.....day
 Ss : yes...day...
 S : I see.
 S : I see, (พร้อมกัน ส่งเสียงดัง)
 Ss : I see (พร้อมกันส่งเสียงดัง)
 Ss : กลุ่มผมครับ (ยกมือพร้อมกันส่งเสียงดัง)
 Ss : group two ครับ (ยกมือพร้อมกัน)
 Ss : (หัวเราะ)
 T : o.k. next wordforest

Ss : (ช่วยกันหาศัพท์)
 S : I see. S : I see (ยกมือพร้อมกัน)
 T : o.k.can you spell it....?
 T : yes.it's correct
 T : yes, this group first.
 Ss : เอ ๆ (หัวเราะดีใจ ส่งเสียงดัง)
 T : o.k. next word....., can you find a word.....you
 S : ..y..o..u.....y...o...u...
 T : o.k. next next word, can you find a word... a little
 Ss : I see, Ss : I see,
 T : o.k..... this group first
 Ss : เอ้ ๆ (ดีใจ)
 T : .net word,
 T : can you find a word.....green
 Ss : I see, S : I see, S : g....r....e....e.....n..
 Ss : เอ้ ๆ (ดีใจ)
 T : o.k. next word...John, John
 Ss : I see,.....j.....o...h...n..
 Ss : I see.j.....o...h....n....
 T : next word. Can you find a word... surprise.....
 Ss : I see, S : I see,
 T : which group....
 S : one... Ss : one...
 T : o.k. this group first,
 Ss : เอ้ ๆ (ส่งเสียงดีใจ)
 T : next.....word....old man ...old man
 S : see IS see
 T : ask the question again please,
 S : can you find a word begin with i.
 T : which group
 Ss : group thee.
 T : group three
 Ss : (นับจับเวลา) one,
 Ss : two, Ss : ... three, Ss : four,
 Ss : ...five เอ้ ๆ
 S : no,

Ss : ไม่มีครับ Ss : ไม่มีครับ
 T : don't find it
 S : ไม่มีครับ S : ไม่มีครับ
 Ss : ไม่มีครับ
 T : let me check it..... first..... it has,
 Ss : (หัวเราะ)
 Ss : (หัวเราะ)
 T : next group, which group....
 Ss :group three
 T : o.k. ... ask the question...
 S : can you find a word begin with e.
 T : which group?..
 S : group four
 T : group four quickly..... please.
 S : (นับเวลา) one, ...
 Ss :two,....Ss : ... three,
 Ss : yes S : yes....
 T : yes..... it is correct..... Group
 S : group one,
 Ss :I see
 Ss : ครับ
 T : o.k. stand up and ask the question
 S : can you find a word with n.
 T : which group....
 S : group two ครับ
 T : o.k. group two
 Ss : I see,
 Ss : เอ้ ๆ (หัวเราะ)
 T : it is correct..... Next group.....please ask the question pleasenext group.....ask the question....
 S : can you find..... a word beginwith t.
 Ss : yes, Ss : I see, (ยกบัตรขึ้น)
 T : o.k.it's correct next group.....please...ask the question...
 S : can you find..... a word begin o. group four.....
 Ss : yes....yes...this
 Ss : เอ้ ๆ (หัวเราะ)

T : it is correct..... Next group ...ask the question.....

S : can you find a word begin with h.

Ss : yes, I see, ครับ

T : o.k. it's correct

Ss : group four

T : can you find a word begin with q.

Ss : I see. เอ้อๆ

Ss : I see, เอ้อๆ (หัวเราะ)

T : it is correct. Next group

S : can you find a word begin with h.

Ss : one, two three, four five.(นับจับเวลา)

T : o.k. can't find it เข้าไปแล้วครับ next group

S : can you find a word begin with t.

Ss : yes, I see, ครับ

T : o.k. it's correct ถูกต้องครับ

S : can you find a word begin o. group four

S : can you find a word begin o. group four

Ss : (นับจับเวลา) one, two,

T : o.k. it is correct

Ss : เอ้อๆ S :no fairno fair (หัวเราะ)

T : o.k joint your group please, not angry your friend please, don't angry your friend please,quickly please o.k...I will tall you the wordand show me o.k. next wordscan you find a word begin with a.....a.....a.....a.....can you see...?

S : yes...a....

S : yes....

T : can you find a word begin with.....

t.....t.....can you see.....

S : yes....three Ss : tree.

T : it's correct....

T : o.k....next..word.....can you find a word begin withf....f.....f.....can you see...

Ss : four Ss : five... Ss : four....

Ss : forest..ครับ

T : o.k. group one,group two..... group three,group four ...correct....

S : group two.

T : yes...o.k.....good . yes, correct....o.k. next ...word can you find a word begin with.....b.....b....b..

can you see....

Ss : yes, Ss : yes...(ยกบัตรขึ้น ส่งเสียงดัง).

T : can you read.....group four.....

Ss : be

T : group two..... can you read it?

Ss : beaver...

T : yes, ..group three,..... can you read it?

Ss : be

T : group four,can you read?

Ss : be....

T : o.k. very good. very good.

T :Sit down please.

T: Sit in your group please.

T : Today is my last time,

T : how do think about our activity. How do think about activity. it is funny.....เป็นอย่างไร ครับ..

S : funny it is funny ครับ (หัวเราะ)

T : yes it's funny, I hope you can remember all the word here.. can you remember all words here...

Ss : funnyenjoy.....

T : I hope see you again next time.

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	พระสมประสงค์ คูพรรมมี
วันเดือนปีเกิด	1 เดือนพฤษภาคม 2519
สถานที่เกิด	บ้านหนองยาง ตำบลหัวเมือง อำเภอมหาชนะชัย จังหวัดยโสธร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	วัดพระยาอภัย เพชรบุรี ราชเทวี กรุงเทพฯ 10400
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2539	มัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนพุทธศาสนศึกษา อำเภอ บางกอกน้อย กรุงเทพฯ
พ.ศ. 2544	ศาสตรบัณฑิต คณะศึกษาศาสตร์ วิชาเอก (การสอนภาษาอังกฤษ) มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
พ.ศ. 2548	การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สาขาการมัธยมศึกษา (เอกสอนภาษาอังกฤษ)